

Citizens-Multi-National Nederland

Hoe pseudo-GELD Europa verstikt

Hoe U Uw bedrijf aan Uw geldschietters kwijtraakt.

Economische Bloedarmoede verhindert Europese Welvaart

Zes en dertig jaar bloedarmoede in de hartslagader
van de Europese economie.

We staan op het punt een hele reeks nieuwe leden van de EU
met dezelfde bloedarmoede te gaan infecteren.

Dit is een onderdeel van de serie:
Economisch Wakker worden Nederland
Deel 2

Versie 3

Hank Monrobey

© Copyrights 2004 Hank Monrobey

Alle rechten voorbehouden.

Het kopiëren van deze uitgave is, geheel of gedeeltelijk, met
welke middelen dan ook, zonder uitdrukkelijke schriftelijke
toestemming van de auteur, niet geoorloofd.

Inhoud

Wat zes momenten in de tijd met elkaar gemeen hebben $\pm$ 650 BC, 1694, 1968, 1984, 1994, 2004	5
Vandaag 11 Maart 2004	5
11 Maart 2000	5
De beslissing van 11 Maart 2004	7
Wat zes momenten in de tijd met elkaar gemeen hadden	7
Pasen 2004	9
Een Ezel stoot zich in het gemeen geen twee keer aan dezelfde steen	10
De meest kostbare Economische vergissing van de 20 ^{ste} Eeuw.	11
Vijf en twintig jaar inflatie tussen 1952 en 1977	13
De Minister President verandert van mening	16
Elsevier's weekblad signaleert in 1985 een unieke ontwikkeling	17
Welke wetenschappelijke fundering schraagt het geld- en het bankwezen?	19
De meest dramatische en kostbare Economische vergissing van de 21 ^{ste} Eeuw	19
Het identificeren van een <u>achterstevoren</u> werkende economie	21
Het ontdekken van een op drijfzand gebaseerde economie	21
Het ontdekken van de Rentevrije mogelijkheden van INKOMEN	22
Het leuke mandje van de achterstevoren werkende economie	23
De jacht op Uw bezittingen in een achterstevoren werkende economie	24
Wat is het verschil tussen een <u>achterstevoren</u> werkende economie en een van <u>voren naar achteren</u> werkende economie?	25
Het ontstaan van het Wrakke Economische Fundament	26
Het ontstaan van de "Bank of England"	26
Ontluistering van het bankwezen en de overheid	27
Na vier jaar lobbyen wordt "De Bank" een feit	28
Het ontstaan van de nieuwe GELDSCHIPPERS	28
De GELD-illusie van Uw bankrekening	29
Het moneteriseren van schuld neemt een aanvang	29
De moderne versie van de "Goudsmid Methode"	29
Een ontdekkingsreiziger legde de grondslag voor de bestaande economische paradigma	30
Zelfs de Nobelprijs Economie is IMITATIE	30
Een niet wetenschappelijke paradigma die leidt naar een catastrofe	31
Op weg naar de totale liquidatie van OORSPRONKELIJK GELD	32
Grondwettelijk dient geld door de overheid te worden geschapen	33

Economische blindheid die REEDS DECENNIA economische malaise veroorzaakt	33
De omschakeling van week naar maandloon	34
We gaan gewoon de BTW invoeren	36
Raar maar Waar; Geld heeft een ANKER	36
De Overheid dient het GELD te scheppen voor haar eigen activiteiten . .	37
De Overheid dient in elke belastingbetaler te INVESTEREN	37
Een totale herziening van ons economische denken	38
Een meer pragmatische beheersing van inflatoire en deflatoire invloeden	39
Na 1968 was er nimmer voldoende financiële capaciteit om het tekort aan geld op te vullen	39
Waarom zou je NIEUW geldscheppen wanneer er INFLATIE is?	40
Waar kwam nu het geld voor al die bonussen en de loon- en salarisverhogingen vandaan?	41
Een geld probleem dat nimmer werd opgelost	42
De dubbele misvatting van 1994	43
Het "Perpetual Motion to Economic Self-destruction"	43
De consequenties van de uitbreiding van het bankwezen	46
Een hongerige en ellendige week in 1900	46
Omschakelen van BAARGELD betaling naar BANKABELE betaling	47
Kennismaken met Jan Doe, de sigarenmaker	47
Maar Jan Doe is niet de enige bankklant	49
Verkoop die Tent en ga GELD maken met GELD	51
Investeren doe je in de Financiële Sector, Aandelen, Obligaties.	52
Banken Magie en het Mysterieuze geheim van RENTE	52
Scheppers van GELD VERRIJKEN zichzelf met behulp van INFLATIE	53
Het sprookje van het Bovenlandse Geld	54
De Blindheid van de Bovenlanders	55
Wie is de Baas in het land?	56
Het economische elastiek PSEUDO-GELD is niet meer rekbaar	56
Wat veroorzaakte de werkloosheid in 1994 en 2004?	57
Waar kwam de economische bloei van ná 1994 dan vandaan?	58
Kennismaking met de AEX	60
Waarom maken we geen gebruik van superieur ECHT GELD	62
Economische Capaciteit	63
Het stimuleren van de economie met een schuldenlast tot in den Hemel	63
Wat is GELD?	65

De kwaliteit van "BETAALMIDDELEN"	65
De waarde van GELD	66
Goederenvermogen is het natuurlijke fundament van GELD	66
De kronkel van het MONETARISEREN van SCHULD	67
Het onvermogen van het bankwezen	68
Twee totaal verschillende economische werelden	69
Tussen 1994 en 2003 wordt de economie even aangeblazen zodat iedereen zich BRANDT	70
Het toeleveringscircuit als doorgeefluik	70
Als het blok valt dan bent U Uw onderneming kwijt.	73
Wat zijn de consequenties van het ONTTREKKEN van kapitaal?	74
De noodzaak van een gezonde economische vorm van geldschepping	75
De noodzaak voor een geavanceerde overheidsboekhouding	75
Het creëren van volwassen economisch verantwoord OVERHEIDSGELD	76
Effectief economisch gebruikmaken van overheidsvermogen	76
Staatsburgers als Aandeelhouders van de Staat der Nederlanden	77
Een land zonder visie?	78
De afwezigheid van een VERMOGENSVISIE	80
Je kunt zelfs met het meest negatieve als VISIE een toekomst bouwen	81
Een bestaan opbouwen uitgaand van een negatieve ervaring	82
RENTEVRIJE FINANCIERING	83
Het Nederlandse VERMOGEN tot herstel	84

WAT ZES MOMENTEN IN DE TIJD MET ELKAAR GEMEEN HEBBEN ±650 BC, 1694, 1968, 1984, 1994, 2004

VANDAAG 11 MAART 2004

Precies 23 jaar geleden, op 11 Maart 1981, waren op uitnodiging van de toenmalige Nederlandse Minister van Wetenschap 68 mannen en vrouwen bijeen, om zich te buigen over een groeiend probleem. Er waren op dat moment meer dan 240.000 werklozen geregistreerd en het aantal was elke dag groeiend. Niemand die begreep WAAROM?

Vijf en zestig mannen en vrouwen met Dr. voor hun naam en drie zonder die eretitel waren vriendelijk uitgenodigd om hun LICHT te laten schijnen over een sinds vele jaren groeiend probleem. Acht en zestig mensen waren op die dag bezig met het oplossen van een bijna radeloos makend probleem: Werkloosheid. Jammer genoeg slaagden ze niet!

In de jaren 2003 en 2004 prediken de Nederlandse Ministers van Economische Zaken en Financiën met sombere gezichten hel en verdoemenis over de verzorgingsstaat. De werkloosheid is net als in 1981 onrustbarend aan het stijgen en nadert langzaam dezelfde getallen als in 1984 en 1994. De Ministers en hun ambtenaren hebben geen enkel idee dat ze met twee erfenissen uit het verleden aan het worstelen zijn. Ze hebben vanzelfsprekend de absolute overtuiging dat ze wetenschappelijk bezig zijn met een complexiteit van problemen op te lossen. Het probleem van een tanende welvaart in een, door een extreme bureaucratie, vergiftigde economie, gebaseerd op een bedenkelijk geldwezen.

11 MAART 2000

Ergens op het vlakke land van de Staat Michigan in de Verenigde Staten, dicht bij de Universiteitsstad Ann Arbor, levert een simpel mathematisch programma in een PC een extrapolatie (buiten de oorspronkelijke relatie brengen of beschouwen.) van een aantal cijfers uit het verleden op. De eindwaarde van deze extrapolatie vertelt dat er in 2004 in Nederland een extreem tekort aan liquiditeit zal zijn in het toeleveringscircuit van het bedrijfsleven. Men noemt zo'n tekort in de economische wereld DEFLATIE. En een dergelijk tekort zal ongetwijfeld opnieuw tot extreme werkeloosheid leiden.

Dat is niets nieuws. Een andere, kleinere en minder geavanceerde, computer leverde een gelijksoortige uitkomst op 11 Maart 1989 voor het jaar 1994.

Negentien jaar eerder, in de zomer van 1981, toen de persoon voor de PC nog in Londen woonde, werden een groot aantal politici, economen, bankdirecteuren, accountants, waaronder de toenmalige FNV topman Wim Kok, geïnformeerd over het feit dat er dertien jaar eerder een kleine vergissing was begaan.

Men had de economische conclusie getrokken dat Nederland werd geplaagd door een totaal nieuwe economische ziekte, die op een totaal onwetenschappelijke manier de merkwaardige naam STAGFLATIE had gekregen.

Tijdens de conferentie van 11 Maart 1981 bogen 68 mannen en vrouwen zich over de vraag hoe brengen we deze STAGFLATIE, die op weg is een enorme werkloosheid te ontwikkelen, tot een halt. Hoe keren we het tij? De cijfers logen er niet om:

1963	34.000 werklozen
1964	30.000 werklozen
1981	240.000 werklozen en het aantal neemt voortdurend toe.

Bij puur toeval reageerde eind Maart 1981 dezelfde persoon, die later op 11 Maart 2000 in Michigan in de VS naar het computerscherm keek, tijdens een stafvergadering van zijn bedrijf in Londen in het Verenigd Koninkrijk, op een merkwaardige uitspraak van de Nobelprijs winnaar Economie van 1977, die als gastspreker voor de conferentie van 11 Maart 1981 was uitgenodigd.

Deze gastspreker vertelde op die gedenkwaardige 11de Maart aan de 68 mannen en vrouwen aanwezig op deze conferentie, dat hij als Nobelprijswinnaar economie HELAAS was geconfronteerd met een nuchtere werkelijkheid.

Bij het analyseren van het probleem STAGFLATIE was hij met zijn neus op de werkelijkheid gedrukt, dat zijn kennis van de economie tekort schoot om de ontwikkeling van STAGFLATIE te kunnen verklaren.

Er was kennelijk niemand in de conferentie hal die het vermogen had om “wetenschappelijk” te reageren en de vraag te stellen, of de waarneming van de symptomen, die tot de ontwikkeling van het woord STAGFLATIE had geleid, wel correct was.

Opnieuw deed toeval zijn werk. De persoon die eind Maart 1981 in Londen kennis nam van deze uitspraak in een rapport over deze conferentie, besloot om het ontstaan van het woord Stagflatie nader te onderzoeken.

Dat onderzoek leidde tot het ONTHUTSENDE resultaat, dat Nederland ogenschijnlijk wel werd geplaagd door INFLATIE, maar dat de economische problemen desondanks zonder enige vorm van twijfel werden veroorzaakt door een CHRONISCHE vorm van DEFLATIE, die veroorzaakt werd door acties en beslissingen van het bankwezen en de overheid in de jaren zestig die de optimale werking van het toeleveringscircuit van het bedrijfsleven uitzonderlijk negatief beïnvloedden.

Hij ontdekte eveneens dat de foutieve conclusie, door te veronderstellen dat het land werd geteisterd door INFLATIE, hetgeen leidde tot verdere geldbeperking door de overheid, het vuurtje van de DEFLATIE steeds feller aan het aanjagen was. Het werd duidelijk dat de werkloosheid daardoor in 1984 zou oplopen tot meer dan een half miljoen werklozen. De meer geavanceerde computer die gebruikt werd in 1989, leverde eveneens door Extrapolatie het getal van meer dan een half miljoen werklozen op.

De van oorsprong Nederlandse staatsburger vloog begin April 1981 naar Nederland terug en begon met vrienden, en door hen uitgenodigde accountants, het bedrijfsleven, de politiek, de vakbonden en het bankwezen o.a. de investeringsbank te benaderen. Ze reisden op hun eigen kosten drie maanden lang door Nederland om een half miljoen werklozen te voorkomen.

Wim Kok en Hans Wiegel waren slechts twee van de vele mensen, die werden benaderd en ook reageerden. Sommige toehoorders toonden zich van goede wil maar wisten niet hoe ze iets konden ondernemen om veranderingen in het beleid aan te brengen. De meesten lachten wat schaapachtig en zochten naar een mogelijkheid om zich zo snel mogelijk van onze reddingspogingen te verwijderen. Wim Kok was één van de mensen die het in schriftelijke vorm bijzonder duidelijk maakten dat de gepresenteerde conclusies helaas incorrect waren. Na presentatie van de informatie via Hare Majesteit de Koningin aan het kabinet, en het ontvangen van een afwijzend antwoord, voelde de persoon uit Londen zich een EZEL die zich aan een heel harde hooghartige steen aan het stoten was: de Nederlandse Overheid.

Op welke manier hij zich opnieuw in 1989 aan dezelfde steen zou stoten kunt U lezen in dit boek, dat weinig heel laat van de economische wetenschap, zoals die nu wordt toegepast.

Op 11 Maart 2000 richt de persoon uit Londen, die toen in Michigan zat, zijn blik opnieuw op de Nederlandse economie. Hij weet niet wat te doen met de beslissing van de succesvolle minister president, die duidelijk zijn visie bij zijn aantreden in 1994 als Minister President had gewijzigd en tot de overtuiging was gekomen dat INDERDAAD Nederland door DEFLATIE werd geplaagd. Wim Kok jaagt de economie aan met geldschepping. Maar Wim Kok doet precies datgene dat hij niet had moeten om het probleem op te lossen. Hij laat

het bankwezen het tekort aan liquiditeit in Nederland opvullen en stevent recht toe recht aan af op een ramp die echter op 11 Maart 2000 nog niet zichtbaar is. Het opnieuw instorten van de economie is nu bijna onvermijdelijk.

Een jaar later in 2001 gebeurt dan echter het onontkoombare, dat reeds tweemaal eerder op exact dezelfde wijze in z'n werk was gegaan. In 1980 en in 1992. Het vuur van de geldschepping is uitgebrand. Het in dit boek beschreven, onontkoombare economisch sterven door de verkeerde geldschepping, begint. De werkloosheid gaat stijgen en in 2004 is er niemand meer op het Binnenhof, die een positieve oplossing ziet voor de problemen. Het volkomen gebrek aan economische WETENSCHAP heeft toegeslagen.

DE BESLISSING VAN 11 MAART 2004

Elk jaar gaat zo rond de 11de Maart de alarmbel af en neemt de persoon in Michigan opnieuw de moeite om weer eens terug te blikken op de economische historie sinds de zestiger jaren. Op 11 Maart 2004 was de persoon uit Michigan opnieuw voor een bezoek in Nederland omdat hij zich sinds die zomer van 1981 bezig heeft gehouden met het zoeken naar een oplossing voor het probleem van een steeds terugkerende golf van economische ellende. Hoe kan je de economische golven van ellende binnen Nederland nu eindelijk eens stoppen?

Nederland werd sinds 1984 elke tien jaar vergiftigd met dezelfde golf van economische ellende die al in 1984, volstrekt onnodig, begonnen was. Hetzelfde economische gif heeft niet alleen Nederland geteisterd, maar ook andere Europese landen die tot de Europese Gemeenschap waren toegetreden, aangetast.

Op 1 Mei 2004 wordt de gemeenschap verrijkt met tien nieuwe leden waarvan er niet één is die zich economisch gezond en sterk kan noemen.

Zonder arrogantie kunnen de persoon uit Michigan en zijn medewerkers in Amerika, Nederland en vrienden in vele landen van de wereld zeggen, dat ze een oplossing hebben gevonden om de wereld te bevrijden van de economische golfbewegingen die sinds het begin van de zeventiende eeuw de economie hebben geteisterd.

WAT ZES MOMENTEN IN DE TIJD MET ELKAAR GEMEEN HADDEN

Tijdens een wandeling van een aantal buitenlandse bezoekers van de Universiteit van Utrecht langs historische monumenten van de stad Utrecht, had de bezoeker uit Michigan een discussie met een paar van de wandelaars over de Wetenschappelijke fundering van de economische wetenschap. Eén van de wandelaars, een professor uit Finland stelde toen de simpele vraag: "Bestaat er eigenlijk wel zoiets als een Economische Wetenschap?"

Terugblikkend op de zoektocht naar het antwoord op die vraag sinds 1981 was de bezoeker uit Michigan onmiddellijk bereid te antwoorden dat de zoektocht naar dat antwoord een negatief resultaat had opgeleverd.

De fundamenteën van de bestaande economische wetenschap zijn op geen enkele wijze gebaseerd op enige wetenschappelijke ondergrond, omdat tijdens het ontstaan van die fundamenteën: het geld en het bankwezen, de economische wetenschap nog niet eens tot leven was gekomen. Niemand had tijdens het ontstaan van die fundamenteën ooit over zo'n wetenschap nagedacht. Toch hebben we die fundamenteën als juist aanvaard.

De economische wetenschap is gebaseerd op een merkwaardig axioma (grondstelling; niet bewezen en naar men aanneemt geen bewijs vorderende uitspraak of eigenschap.) dat de simpele naam draagt van GELD. En het leidt helemaal geen twijfel dat het huidige geld denken op geen enkele wijze zodanig wetenschappelijk is onderbouwd dat het als axioma erkend kan worden.

Een ander element dat onlosmakelijk met geld verbonden is, wordt gevormd door het bankwezen. Het leidt ook hier geen twijfel dat het bankwezen volkomen gespeend is van elke wetenschappelijke ondergrond. Het huidige bankwezen mist zelfs, zoals in dit boek

wordt aangetoond, elke mogelijkheid om de economische wetenschap adequaat te ondersteunen. Dit boek toont aan dat het bankwezen ABSOLUUT NIET in staat is door zijn methode van geldschepping een economie IN STAND TE HOUDEN. De economie gaat daardoor wereldwijd dankzij het ONVERMOGEN van het bankwezen ten onder. Dat onvermogen wordt in dit boek aangetoond.

Een laatste element, dat eveneens onlosmakelijk verbonden is aan de economische wetenschap, zijn de wetenschappelijke onderbouw en de wetenschappelijke wetmatigheden waarmede overheden werken om voor hun bevolking een zo optimaal mogelijk werkend economisch klimaat te realiseren. Elke gedachte, dat door de overheid toegepaste economische wetenschap bedreven KAN worden, is absurd, sinds noch het geldwezen, noch het bankwezen, noch de wijze van GELDSCHEPPIING op enigerlei wijze wortels heeft in enige vorm van wetenschap.

- ±650 BC. Vóór ±650 BC. was er geen sprake van het bestaan of ontwikkelen van iets dat als bruikbaar en acceptabel geld kon worden aangemerkt.
- ±650 BC. Ná ±650 BC. was er voor het eerst een stukje goud in circulatie dat als deugdelijk en acceptabel geld kon worden aangemerkt.
- 1694 Een ontdekkingsreiziger die zijn geld had verdiend met het legaal beroven van Afrikaanse mensen, krijgt dank zij de oorlogslust van een Engelse Koning de mogelijkheid, naar zijn sinds 1690 verkondigde ideeën, een bank op te richten, die sindsdien het monetariseren (Schuld erkennen als betaalmiddel) van schuld tot de meest gerede vorm van geldschepping ontwikkelt. Er is geen spoor van wetenschap in de ontwikkeling van het bankwezen, dat zich naar het model van de "Bank of England" ontwikkelt.
- 1968 De Nederlandse Banken en de Nederlandse overheid ontwikkelen activiteiten die de economie ontwrichten, zonder dat één van deze twee partijen de ontwikkelingen ziet of de mogelijkheid heeft om de gevolgen van deze ontwrichting te saneren.
- 1984 De Nederlandse overheid neemt een stagnerende economie waar en veronderstelt dat deze stagnering wordt begeleid door INFLATIE, terwijl zich DEFLATIE dus precies het tegenovergestelde ontwikkelt. Dit leidt tot Ongeveer 600.000 officiële werklozen in 1984. Wetenschap is volkomen afwezig.
- 1994 Minister President Wim Kok herinnert zich kennelijk een brief uit 1981 en begint onwetenschappelijk doormiddel van geldschepping door banken de economie aan te jagen om het in 1981 door hem nog onmogelijk geachte bestaan van deflatie te bestrijden.
- 2004 De economie is vastgelopen door het in 2001 opnieuw opgestarte Perpetual Motion To Economic Self-destruction als gevolg van de foutieve keuze in 1994 om de geldschepping niet door de overheid te laten uitvoeren.

Zes momenten in de tijd hebben met elkaar gemeen dat er in het economische vlak geen spoor aanwezig is van het "WETENSCHAPPELIJK" benaderen van de economie.

Dit boek tracht U een indruk te geven van de wijze waarop een onwetenschappelijke werking van het bankwezen in 1968 de economie ontwricht, vervolgens niet alleen niet in staat is om het probleem op te lossen, maar het zelfs niet eens waarneemt. Op bijna hetzelfde moment neemt de overheid maatregelen, die eveneens de economie doen stagneren. Er is kennelijk binnen de overheid evenmin iemand voorhanden, die het probleem waarneemt.

Een Nederlander in het buitenland doet sinds 1981 op grond van de waargenomen onwetenschappelijke benadering van de economie, een poging om een nieuw economische paradigma te ontwikkelen dat in staat is de negatieve effecten van de bestaande economische paradigma te corrigeren.

PASEN 2004

De Citizens-Multi-National Nederland wordt actief in het Nederlandse Toeleveringscircuit, door het invoeren van rentevrije handel, rentevrije financiering en een methode om de negatieve invloed van de werking van de bestaande economische paradigma te saneren.

Een EZEL, genaamd Hank Monrobey, de auteur van dit boek, stoot zich misschien voor de derde keer in 23 jaar aan dezelfde steen. Je bent nooit te oud om te leren.

EEN EZEL STOOT ZICH IN HET GEMEEN GEEN TWEE KEER AAN DEZELFDE STEEN

Zoals U al hebt begrepen uit de voorgaande inleiding presenteert dit boek voor de derde maal in goed 23 jaar een ontwikkeling in de Nederlandse economie, die tot drie maal toe de Nederlandse werkeloosheid, totaal onnodig, in de richting van 600.000 werklozen heeft doen oplopen. Om en nabij de 600.000 officieel in 1984, iets meer in 1994 en ook nu in 2004 gaan we in dezelfde richting. We bereiken waarschijnlijk het miljoen als we alle andere niet werkenden in andere disciplines erbij optellen.

In 1981 werd, nadat verbaal en in brieven drie maanden lang vergeefse pogingen waren gedaan om Nederlandse gezaghebbers te informeren over een merkwaardige ontwikkeling, die TOTAAL ONNODIG tot 600.000 werklozen in 1984 zou kunnen leiden, een laatste poging gedaan om de Ministerraad met een schrijven via het Kabinet van de Koningin, te alarmeren over de ontwikkeling. Maar kennelijk was niemand werkelijk geïnteresseerd of wij deden ons werk niet goed genoeg. Klokkenluiden is waarschijnlijk ook een vak. Wij waren dus slechte klokken luiders. In 1984 waren er helaas toch bijna 600.000 officiële werklozen.

Zomer 1989 werd van de Verenigde Staten uit de Ministerraad opnieuw via het Kabinet van de Koningin geïnformeerd over waarnemingen, die indiceerden dat Nederland opnieuw in 1994 met een stagnerende economie zou worden geconfronteerd. Het Ministerie was het bijna vanzelfsprekend met de verstrekte informatie niet eens. Dat kon ook bijna niet anders want in 1989 was de werkloosheid juist weer keurig aan het af nemen. Maar sinds 1991 stagneerde de economie en begon de werkloosheid weer fors te stijgen.

Gezien de negatieve reacties uit den Haag had het bitter weinig zin om in 2000 van de VS uit den Haag opnieuw te benaderen met de mededeling dat naar alle waarschijnlijkheid hetzelfde fenomeen zich na 2001 zou herhalen en in 2004 waarschijnlijk een werkloosheids-cijfer zou opleveren dat boven die van 1984 en 1994 zou uitstijgen. Ik had besloten het doek gewoon te laten vallen want zoals gezegd "een ezel stoot zich in het gemeen geen twee keer aan dezelfde steen."

Echter bij het opnieuw analyseren van de feiten op de 11de Maart van 2004, viel zoals het in de VS heet "the other shoe. Het begon tot me door te dringen dat twee ontwikkelingen de situatie aanzienlijk zou verslechteren. Het aanstellen van Oud Premier Wim Kok binnen de Europese Gemeenschap tot aanjager van de economie en het toetreden van 10 nieuwe lidstaten tot de Europese Unie.

Maar op 11 Maart 2004, exact 23 jaar ná een conferentie over de toenmalige zorgbarende groei van de werkloosheid, belegd door de op dat moment nog bestaande Nederlandse Minister van Wetenschap, werd het me duidelijk dat geen enkele regeringsfunctionaris ook maar een clou heeft van wat zich aan het ontwikkelen is en dat een hele gemeenschap van 300 miljoen mensen rechtstreeks afkoerst op een economische catastrofe, die zijns gelijke in de wereldhistorie niet kent.

Zes en dertig jaar curieuze geldschepping heeft het tekort aan liquiditeit niet opgeheven, dat al sinds 1968 DEFLATIE in het Nederlandse toeleveringscircuit van het bedrijfsleven veroorzaakt en verantwoordelijk is voor drie uitzonderlijk hoge werkloosheidsgolven.

Het werd me duidelijk dat de totale afwezigheid van enige werkelijk adequate economische wetenschap, het economische schip stuurloos heeft gemaakt.

Ondanks het feit dat ik me bewust ben dat ik me als "koppige EZEL" nu voor de derde keer kan stoten aan dezelfde steen, heb ik getracht in dit boek duidelijk te maken dat er iets essentieels mis is met onze denkwijze op het vlak van de economie en met name met betrekking tot de werking van het geld en het bankwezen.

De reden dat ik bereid ben om me voor de derde keer aan dezelfde steen te stoten, is eigenlijk heel simpel. Er is weinig twijfel dat ook de huidige economische misère o.a. in Duitsland en Frankrijk, te wijten is aan dezelfde ontwikkelingen.

Maar ik krijg het gewoon Spaans benauwd als ik er aan denk dat ook de 10 reeds eerder geteisterde landen, die in Mei 2004 tot de Europese gemeenschap gaan toetreden, met dezelfde problemen zullen worden geconfronteerd.

DE MEEST KOSTBARE ECONOMISCHE VERGISSING VAN DE 20STE EEUW.

In de Uitgave van 1970 van Elsevier's Winkler Prins Encyclopedie komt onder het begrip STAGFLATIE een korte uiteenzetting voor van een economische ontwikkeling die zelfs iedere econoom zo langzamerhand vergeten is. Dat is ook niet verwonderlijk want economen kunnen er eigenlijk niets mee. De twee elementen van het begrip STAGFLATIE herbergen een conflict. Het was voor een tijdje lekker bruikbaar om een vervelende economische ontwikkeling te identificeren en merkwaardigerwijze begon het begrip STAGFLATIE zijn eigen leven te leiden en de wereld rond te reizen. Maar als je over het begrip STAGFLATIE en de daaraan gegeven betekenis wat dieper ging nadenken, dan kwam je tot de ontdekking dat er iets niet klopte. Wanneer je als econoom heel nuchter de uitdrukking analyseert dan kom je tot de gewaarwording dat het woord STAGFLATIE eigenlijk nergens op slaat. Maar niemand in den Haag deed ooit iets met die ontdekking. Het zou ongetwijfeld beter geweest zijn wanneer het woord STAGFLATIE nooit was uitgevonden.

Want het ontstaan van het woord STAGFLATIE heeft waarschijnlijk meer schade berokkend aan de Europese economie dan enige andere economische misstap ooit eerder begaan.

Het is niet verwonderlijk dat het gebruik van het woord STAGFLATIE in de loop der jaren geruisloos van het wereldtoneel is verdwenen. Het verdween omdat het een economische onechtheid uitdrukte waar men niet goed raad mee wist en de meeste mensen herinneren zich nog nauwelijks wat het eigenlijk betekent. Toch was het waarschijnlijk een oerdegelelijke Nederlandse uitvinding.

De Winkler Prins Encyclopedie Editie 1970, vertelt dat het een ontwikkeling was die rond 1970 werd waargenomen, waarbij een STAGNERENDE ECONOMIE werd begeleid door INFLATIE.

Af en toe kwam het woord STAGFLATIE, sinds de geboorte 35 jaar geleden, nog wel eens boven water. Het merkwaardige is echter dat de personen die verantwoordelijk waren voor de SCHEPPING van het woord, nooit overwogen hebben of de waarneming van de twee fenomenen, waaruit het woord STAGFLATIE werd samengesteld, wel correct was geweest.

Dat verzuim is in zekere zin kenmerkend voor de ontwikkeling van de economische wetenschap. Er is een fundamenteel gemis aan wetenschappelijk onderbouwde economische axioma's. Economische research is bijgevolg waarschijnlijk voor een zeer groot deel ontwikkeld op niet wetenschappelijke grondslagen.

Ik heb het al gezegd. Rasechte economen kunnen eigenlijk niets beginnen met het woord Stagflatie. Terwijl het woord STAGFLATIE vermoedelijk is ontstaan uit een discussie tussen hetzij docenten of studenten van twee Nederlandse Universiteiten, is het eigenlijk een raadsel waarom nooit iemand in die kringen ooit nog eens heeft overwogen te controleren of de componenten van het woord STAGFLATIE wel correct waren geïdentificeerd.

Wat waren de wetenschappelijke waarnemingen die tot het ontstaan van het woord STAGFLATIE moeten hebben geleid. Het is niet zo moeilijk om dat na te gaan:

- Tweede helft zestiger jaren begon de economie duidelijk te stagneren. Dat leverde daardoor het woord STAGNATIE op.
- Eerste helft zestiger jaren begonnen de consumenten prijzen langzaam maar zeker duidelijk te stijgen en dat leverde het woord INFLATIE op.
- En na deze laatste IDENTIFICATIE was het voor diegenen die de symptomen observeerden zo klaar als glas dat het woord STAG-FLATIE als het ware spelenderwijs geboren werd en dat het deel -FLATIE het element INFLATIE vertegenwoordigde. Het werd een zeer kostbare fout in een woorden spel.

Vóór 1981 had ik, eerlijk gezegd, nauwelijks enige aandacht aan het woord STAGFLATIE besteed. Maar toen de toenmalige Nederlandse Minister van Wetenschap op 11 Maart 1981 een conferentie belegde om aan dit fenomeen brede wetenschappelijke aandacht te besteden, bracht eind Maart 1981 een rapport over deze conferentie, het begrip STAGFLATIE indringend onder mijn aandacht.

Het was een bijzondere opmerking van de door de Minister uitgenodigde Keynote speaker die, tijdens een stafvergadering op ons kantoor in Londen, opschudding veroorzaakte. Er waren op deze Nederlandse conferentie 65 gegradueerden met een Dr. status voor hun namen. Bovendien waren er slechts drie NIET-gegradueerden op de conferentie aanwezig en die drie laatsten vertegenwoordigden, althans volgens het door ons ontvangen rapport, de vakbond. De conferentie moest een antwoord vinden op de vraag:

“Wat is de oorzaak van de voortdurend stijgende werkloosheid in Nederland?”

In 1963 waren er in Nederland 34.000 werklozen. In 1964 slechts 30.000. Dat aantal begon weer langzaam te groeien in 1965 en zette duidelijk door na 1970. In 1981 ten tijde van de conferentie waren er 240.000 werklozen en het aantal bleef voortdurend stijgen zonder dat men begreep: “WAAROM?”

De opmerking, die tijdens een stafvergadering op ons kantoor in Londen enige consternatie veroorzaakte, was afkomstig van de Keynote speaker van de conferentie, de Nobelprijswinnaar 1977 en Eredoctoer van de Erasmus Universiteit, Herbert A. Simon, Professor aan de Carnegie-Mellon University in Pittsburgh Pennsylvania, in de VS.

Dr. Simon merkte op dat hij twee angsten had in zijn leven. De eerste angst was de angst voor de atoombom en de tweede angst was de angst voor STAGFLATIE. Dat laatste drukte hem namelijk letterlijk, zoals hij zei: *“Met de neus op de werkelijkheid dat wij niet voldoende weten over de werking van de economie.”*

Van die opmerking werd kennelijk niemand in de conferentie hal wakker, terwijl het in wezen de kern van de doelstelling van de conferentie raakte. Niemand, noch de Nobelprijswinnaar, noch één van de aanwezigen begon zich af te vragen, of de term “STAGFLATIE” wel economisch verantwoord was. Men begon nimmer het probleem bij de wortel te analyseren. Men stelde niet vast of het probleem wel op de juiste wijze was geïdentificeerd. Men nam gewoon aan dat er stagflatie was, omdat de prijzen stegen en de werkloosheidscijfers aantoonde dat er een stagnerende economie was. Er werd derhalve tijdens die conferentie GEEN WETENSCHAP bedreven.

Wanneer je bezig bent je brood te verdienen met het adviseren en saneren van bedrijven met economische moeilijkheden dan is het geen verheugende zaak om van een Nobel Prijs winnaar te horen dat we niet voldoende weten omtrent de werking van de economie. Je kunt er niets mee en het versterkt niet je vertrouwen om de bestaande economische ontwikkelingen te kunnen beoordelen en in een positieve richting te kunnen leiden.

Ik herinnerde me de Amerikaanse visie met betrekking tot het fenomeen STAGFLATIE. Het zou zijn ontstaan in 1971 naar aanleiding van de droogte in dat jaar. Door de tegenvallende oogsten waren de agrarische prijzen drastisch gaan stijgen, waardoor de bestedingen

in het industriële domein zouden zijn achtergebleven. Dit zou een stagnerende economie hebben veroorzaakt. Op het moment dat ik tijdens die stafvergadering in Londen hierover een opmerking maakte, werd ik prompt gecorrigeerd door een jongere collega, afkomstig van de London School of Economics. Hij merkte op dat hij de term Stagflatie reeds eerder op de London School of Economics had gehoord en wel vóór 1971.

Om een eind aan de discussie te maken, werd besloten een aantal relatie's in tien verschillende landen te bellen met de vraag: "*Wanneer werd in jullie omgeving het woord STAGFLATIE voor het eerst gepubliceerd?*" We dienden vast te stellen waar het probleem voor de eerste keer duidelijk herkenbaar was gelokaliseerd.

Bij het einde van de dag was het duidelijk dat, voor zover wij konden nagaan, de Nederlandse Winkler Prins Encyclopedie van 1970 duidelijk als eerste het ontstaan van de naam om en nabij 1970 publiceerde. Dat zou dus betekenen dat STAGFLATIE waarschijnlijk voor het eerst in Nederland was waargenomen.

Aangezien het duidelijk was dat de door de Nederlandse overheid op 11 Maart 1981 georganiseerde conferentie nauwelijks enig inzicht had opgeleverd in de oorzaken van het fenomeen Stagflatie, werd door ons besloten om een kort onderzoek in Nederland te gaan instellen naar dat fenomeen. Populair gezegd, je weet nooit hoe een koe een haas vangt. Het leek ons nuttig om niet te blijven doormodderen bij het verlenen van economische adviezen met een gebrek aan kennis over de werking van de economie.

Een bezoek aan het Centraal Bureau voor de Statistiek in Voorburg, op de eerste Maandag van April 1981, na een Zondagsvlucht van Heathrow naar Schiphol, bracht een cijfermatig overzicht op, omtrent de ontwikkeling van de Nederlandse economie tussen 1960 en 1970. Maar die reeksen verschaften geen inzicht in de ontwikkeling van het fenomeen Stagflatie.

Bij het vertrek uit het gebouw in Voorburg, leverde een kort bezoek aan de boekwinkel, rechts van de uitgang, een aantal publicaties op. En één van deze publicaties, in het engels met een prijskaartje van f12,50, werd de sensatie van het jaar en is zelfs nu nog met zijn lichtgroene kaft een niet te vergeten sleutel die uiteindelijk naar mijn bescheiden mening zou leiden tot de ontdekking van de meest kostbare economische vergissing van de 20ste eeuw.

VIJF EN TWINTIG JAAR INFLATIE TUSSEN 1952 EN 1977

Het boek op A4 formaat bevatte een studie van de Erasmus Universiteit in samenwerking met het Centraal Bureau voor de Statistiek over de ontwikkeling van inflatie in Nederland tussen 1952 en 1977. Het bevatte een aantal goed uitgewerkte grafieken die zowel de consumenten prijzen als de groothandelsprijzen presenteerden. Het bevatte unieke informatie. Het was namelijk duidelijk zichtbaar dat gedurende vele jaren de inflatie ontwikkeling in Nederland niet werd veroorzaakt door geïmporteerde inflatie uit het buitenland. Het was niet moeilijk om af te leiden dat de Nederlandse inflatie zich had ontwikkeld binnen Nederland zelf omdat de groothandelsprijzen najlden en ongeveer twee maanden later begonnen te stijgen dan de consumenten prijzen.

Die ontdekking in de trein, van Voorburg naar de woonplaats van mijn Nederlandse gastvrouw, veroorzaakte een soort sensatie. Dit betekende dat we mogelijkerwijze in staat zouden zijn om de oorzaken van de inflatie op te sporen door gewoon de Nederlandse kranten tussen 1960 en 1970 te gaan lezen. Deze ontdekking leidde dan ook prompt naar het Nederlandse Prentenkabinet in den Haag waar de Nederlandse overheid destijds de in Nederland gepubliceerde kranten bewaarde.

Het lezen werd de moeite waard. Voordat de eerste week in April voorbij was, was het meer dan duidelijk dat er geen sprake was geweest van inflatie. De prijzen waren sinds de tweede helft van de zestiger jaren niet gestegen door INFLATIE. Het was zelfs zonneklaar dat Nederland werd geteisterd door DEFLATIE in het toeleveringscircuit. Maar als je de Nederlandse economie als geheel bekeek gaf het een ander beeld.

Ongetwijfeld was er nominaal een duidelijke inflatoire ontwikkeling in de dominante financiële sector, maar als je de Nederlandse economie opdeelde in twee verschillende economieën, een productie economie en een financiële economie, dan kreeg je een totaal ander beeld.

Er was een onmiskenbaar tekort aan liquiditeit in het Toeleveringscircuit van het bedrijfsleven ondanks het feit dat de liquiditeit nominaal voortdurend was toegenomen.

Maar het is volkomen begrijpelijk dat men niet ZAG dat er deflatie binnen het Toeleveringscircuit was ontstaan, omdat nominaal de geldhoeveelheid bleef groeien.

Echter niemand had kennelijk opgemerkt dat een groot deel van de beschikbare liquiditeit in het geheel niet meer productief in het toeleveringscircuit aan het werk was. Geld bleef veel langer ongebruikt op de bankrekeningen staan en kon dientengevolge helemaal niet in het toeleveringscircuit functioneren. Nominaal was EN IS er een fenomenale hoeveelheid geld in het bankencircuit en op de bankrekeningen van het bedrijfsleven aanwezig,

MAAR HET KAN VOOR EEN GROOT DEEL HELEMAAL NIET ECONOMISCH FUNCTIONEREN.

Een groot deel van het beschikbare geld was EN IS in het geheel niet in staat om productief binnen de productie economie te werken, het zit figuurlijk als economisch opvul-geld (padding-money) aan de wanden van de bankrekeningen van het bedrijfsleven vastgeplakt.

HET LEVERT AL 36 JAAR LANG GEEN ENKELE PRODUCTIEVE PRESTATIE.

In de eerste twee weken van April 1981 werd het duidelijk dat de Nederlandse economische samenleving zich een slechte gewoonte had aangemeten. Die slechte economische gewoonte bestaat ook vandaag aan de dag nog steeds. Ze beheerst de politiek, het bankwezen en de economische professionelen. Die slechte gewoonte is om:

Alle vormen van PRIJSSTIJGINGEN onvoorwaardelijk te typeren als INFLATIE.

Door het simpele feit dat men automatisch aannam dat de prijsverhogingen door INFLATIE, dus door een overschot aan liquiditeit in de MARKT was ontstaan, werd er geen verder onderzoek gedaan naar de werkelijke OORZAAK van de prijsverhogingen. Het leidde volautomatisch tot een beslissing om de geldcirculatie te beperken. Deze beslissing had catastrofale gevolgen, die zelfs vandaag nog de Nederlandse economie beïnvloeden.

Zoals U hiervoor reeds hebt kunnen zien waren er:

- ▶ in 1963 in Nederland 34.000 werklozen.
- ▶ In 1964 zelfs maar 30.000 werklozen.
- ▶ Dat aantal begon langzaam te groeien in 1965.
- ▶ Het zette duidelijk door na 1970.
- ▶ In 1981 waren er 240.000 werklozen.
- ▶ In 1984 waren er bijna 600.000 officiële werklozen, buiten beschouwing gelaten werklozen die werden afgekeurd en niet meer als werklozen worden aangemerkt.
- ▶ We weten nu dat in 1994 het aantal werklozen zelfs hoger was dan 600.000.
- ▶ Hetzelfde is het geval in 2004 waar we eveneens een werkloosheidscijfer in de richting van 600.000 aan het ontwikkelen zijn en waarschijnlijk zullen overschrijden.

De werkloosheidsontwikkeling WAS EN IS nog steeds het gevolg van een stagnerende economie, die werd en WORDT nog steeds geplaagd door een tekort aan liquiditeit in het toeleveringscircuit van de productie sector.

Bij het eind van April 1981 was het duidelijk dat zich een ramp aan het voltrekken was. De Nederlandse samenleving veronderstelde dat de economie werd geteisterd door INFLATIE,

maar kon geen verklaring geven voor het simpele feit dat de economie desondanks absoluut stagneerde. Historisch had vóór 1965 elke vorm van inflatie juist een opleving in de economie te zien gegeven. Er waren dus voldoende redenen om dieper op het probleem in te gaan. Wij ontdekten dat er sprake was van DEFLATIE, dus van een tekort aan liquiditeit in het productie proces. Er was echter zeer duidelijk INFLATIE, dus een overschot aan liquiditeit, zichtbaar in de financiële sector.

Wij besloten om de vakbonden, politieke leiders, de Nationale Investeringsbank, vooraanstaande leden van het bedrijfsleven enz. te informeren over de ramp die zich aan het voltrekken was.

Het was niet zo moeilijk om toen reeds met een simpele mathematische HP calculator de bestaande werkloosheidscijfers te Extrapoleren om daarmee tot de conclusie te komen dat er in 1984 tegen de 600.000 werklozen zouden zijn. We gingen klokken luiden.

Medewerkers van een Nederlandse onderneming in Londen begonnen in samenwerking met een tweetal Nederlandse accountants en andere vrijwilligers, de klokken te luiden. Een aantal politici en vakbondsvertegenwoordigers reageerden schriftelijk op ons klokkengeluiden. Onder andere, dus niet alleen de Heren Wiegel van de VVD en Wim Kok van het FNV, reageerden met een bedankbrief voor de verstrekte informatie.

Wim Kok, die later eerste Minister werd, vond het echter belangrijk om op te merken dat hij ons werk bewonderde, maar het helaas niet met ons eens kon zijn. Hij vond dat er geen deflatie maar inflatie was. Het was toch zo onmiskenbaar duidelijk, schreef hij, dat er INFLATIE was, *“omdat de mensen meer dubbeltjes moesten betalen voor hun boodschappen.”* Wim Kok bevestigde de slechte gewoonte om alle prijsverhogingen tot inflatie te bestempelen.

Na drie maanden tijd en geld investeren door particulieren om Nederland wakker te schudden werd, in navolging van de Burgemeester van Utrecht, die ook het Binnenhof in Den Haag erg moeilijk kon bereiken, aan Koningin Beatrix medegedeeld dat wij over informatie beschikten die aantoonde dat Nederland in de productiewereld niet geplaagd werd door Inflatie maar door Deflatie. Wij deelden mede dat wij gaarne bereid waren om aan haar adviseurs de door ons boven water gehaalde informatie te doen toekomen. Zes weken later werd door een ambtenaar aan ons medegedeeld dat we er volledig naast zaten en dat we er goed aan deden om het jaarverslag van de Nederlandse Bank te lezen om dat vast te stellen. Deze “Ezel”, de schrijver van dit boek, had zich voor de eerste keer aan de steen van de Nederlandse VIERDE MACHT gestoten.

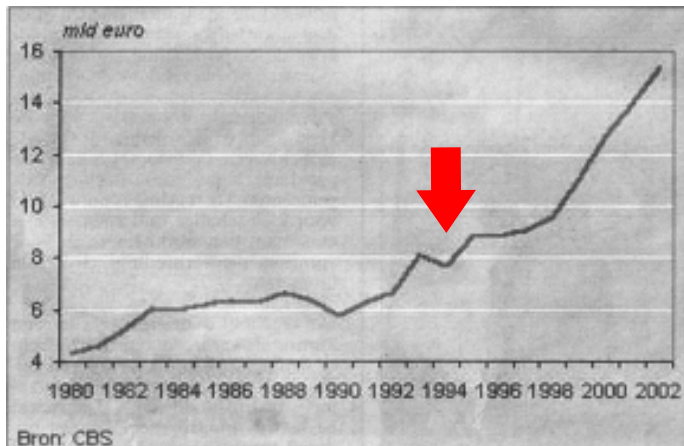
Wij hadden het jaarverslag al eerder gelezen, maar op aanraden van de ambtenaar die ons schrijven beantwoordde en NIMMER VERZOCHT OM ONS BEWIJSMATERIAAL IN TE ZIEN, hebben wij toen nogmaals het jaarverslag van de Nederlandse Bank gelezen. We hebben vervolgens ook de biografie van de voormalige Minister van Financiën, voormalige President van de “Nederlandsche Bank” en voormalig President van de “Bank voor Internationale Betalingen” in Bazel, Dr. Jelle Zijlstra gelezen. Dat laatste geschrift maakte ons onder andere duidelijk op welke wijze zich een verkeerd economisch inzicht in Europa kon verspreiden.

Al ons lezen, praten, bezoeken en telefoneren heeft niet kunnen voorkomen dat er, HELAAS totaal onnodig, inderdaad in 1984 officieel bijna 600.000 werklozen waren. Het juiste aantal werd verbloed door een opsplitsing in verschillende uitkeringsdisciplines, waardoor de werkelijke cijfers hoger lagen.

In het begin van 1989 werd door Hank Monrobey & Associates Ltd. in de Verenigde Staten een rapport opgesteld van 390 pagina's over onze conclusies omtrent de ontwikkelingen van de Nederlandse economie. Het rapport, dat in de Library of Congress in Washington werd gedeponeerd, bevatte 200 grafieken die bepaalde ontwikkelingen weergaven. We geven toe dat het rapport misschien niet helemaal aan de standards van de Nederlandse overheid voldeed en we geven ook toe dat het mogelijk is dat we het mogelijkijkerwijze

bijvoorbeeld alleen maar voor minder dan 20%, van de daarin weergegeven feiten, bij het rechte eind hadden.

Maar één van de grafieken toonde overduidelijk aan dat theoretisch in 1994 de geldcirculatie in Nederland eigenlijk tot nul zou moeten zijn gereduceerd. Dat was natuurlijk volstrekt onmogelijk, maar er moest een duidelijke reden zijn voor het feit dat een extrapolatie van bepaalde cijfers tussen 1965 en 1989 voor het jaar 1994 het merkwaardige resultaat van zero geld in omloop en dus een stagnerende economie voorspelde.

Stijging Inkomen van het bankwezen

Vervolgens kan er weinig twijfel over bestaan dat het jaar 1994 een onmiskenbare stagnatie in de economie vertoonde. Die stagnatie was zelfs te zien in een recente publicatie van het CBS (2003) die duidelijk aangeeft, dat zelfs de ontwikkeling van het inkomen van het bankwezen in 1993-1994 een geweldige deuk opliep en vervolgens naar de hemel groeide. We zien later in dit boek waarom dat laatste mogelijk was.

Die stagnerende economie werd veroorzaakt door deflatoire ontwikkelingen, dus door een tekort aan liquiditeit, in het Nederlandse Toeleveringscircuit. Het spreekt

als het ware vanzelf dat ook in 1989 de ambtenaren van het Ministerie dat via het Kabinet van Hare Majesteit de Koningin van het betreffende rapport waren voorzien, geen goed woord over hadden voor onze werkzaamheden. Het rapport is waarschijnlijk, en misschien wel terecht, een Haagse prullenmand ingegaan.

DE MINISTER PRESIDENT VERANDERT VAN MENING

Maar in 1994 gebeurt iets zeer opmerkelijks. Onder het 1ste, 2de en 3de Kabinet Lubbers bleef de economie resoluut aan het kwakkelen. Men zag geen kans om de werkloosheid tussen 1984 en 1994 beduidend omlaag te brengen. Het is volkomen duidelijk dat men absoluut niet wist wat er economisch aan de hand was. Het is op het eerste gezicht ook niet zo verwonderlijk dat de ambtenaren in Den Haag de indicatie van iemand uit het verre Amerika niet serieus konden nemen dat de economie in 1994 weer zo vast als een muur zou komen te zitten, omdat op het moment dat ze dit rapport vijf jaar eerder ontvingen, de werkloosheid duidelijk aan het afnemen is. Dus de economie ging naar Haagse gevoelens in de goede richting.

Ongetwijfeld zal het twee jaar later enige lezers van het rapport in Den Haag moeten hebben verbaasd, dat medio 1991 het tij weer keerde en de werkloosheid weer bijna recht toe recht aan begon te stijgen als gevolg van een ontwikkeling die ik persoonlijk aanduid met het "Perpetual Motion To Economic Self-destruction". Een ontwikkeling die zich op precies dezelfde wijze herhaalde in het midden van 2001. Dezelfde bijna rechtopgaande lijn kan ook iedereen terugvinden die naar de ontwikkeling van de werkloosheid in de tweede helft van 1980 en verder ná 1981 kijkt. De "Perpetual Motion To Economic Self-destruction" van 1980 was een antwoord op de geldschepping van het bankwezen van ná 1968, de "Perpetual Motion To Economic Self-destruction" van 1991 op de geldschepping ná 1984 en de "Perpetual Motion To Economic Self-destruction" van 2001 op de geldschepping van ná 1994.

Ze zijn helaas alle drie het gevolg van iets waarvan U waarschijnlijk nooit hebt gehoord: het "Perpetual Motion To Economic Self-destruction", dat helaas nog steeds niet op enige universiteit wordt onderwezen. Het is een onontkoombare volstrekt logische economische reactie op de RENTEDRAGENDE bank activiteiten om het bedrijfsleven van overlevingskredieten te voorzien. U vindt de verklaring in dit boek. U ontdekt ook dat het bankwezen op geen enkele wijze in staat is om een economie optimaal te laten functioneren.

Het lag voor de hand dat het Kabinet Lubbers geen pluim kreeg voor het oplossen van de economische problemen sinds 1982, want dat kabinet zag geen kans het tij van de werkloosheid afdoende te keren. Daardoor is het duidelijk dat de kiezers een nieuwe koers wensten te varen. Voormalig FNV voorzitter Wim Kok wordt Minister President.

Ik weet dat ik hier tot gissen moet overgaan, maar het is op zijn zachtst gezegd merkwaardig, om vast te moeten stellen dat Wim Kok zich kennelijk zijn afwijzing van de door mij aan hem toegezonden informatie van 1981 heeft herinnerd. Wim Kok werd zich er kennelijk van bewust, na 13 jaar toekijken, dat er inderdaad iets aan de hand moest zijn met het Deflatie verhaal van de man die hij in 1981 vriendelijk had gecorrigeerd. Wim Kok vond toen dat er geen deflatie maar inflatie was. Het was toch zo onmiskenbaar duidelijk, schreef hij, dat er INFLATIE was, *“omdat de mensen meer dubbeltjes moesten betalen voor hun boodschappen.”*

Als we toen echter met elkaar aan tafel hadden kunnen gaan zitten zou mogelijkerwijze het grootste gedeelte van de Nederlandse middenstand nu niet zijn weggevaagd.

Maar helaas heeft de nieuwe eerste minister de boodschap van 1981 maar voor de helft begrepen en Wim Kok besloot om op zijn eigen onwetenschappelijke wijze tot het verwijderen van de DEFLATIE over te gaan. Hij geeft het groene licht tot het volledige liberaliseren van het bankwezen. Hij laat het bankwezen op de niets vermoedende samenleving los, zonder zich bewust te zijn van de consequenties. Er ontstaat een hele liberalisatie golf en praktisch niet één van de daardoor losgelaten staatsbedrijven ziet kans om zonder vadertje staat op eigen benen te kunnen staan.

Niet één econoom in de omgeving van de eerste minister heeft ook maar het geringste inzicht in wat er nu gaat gebeuren. Men heeft kennelijk nog nooit wetenschappelijk over geldschepping nagedacht. Het resultaat is opnieuw volstrekt voorspelbaar. Je kunt het tijdstip van het verschijnen van de “Perpetual Motion To Economic Self-destruction” bijna op je vingers natellen. Als het vuur van het effect van de krediet opnames een stabiliserende hoogte heeft bereikt zet zich de catastrofale werking van de “Perpetual Motion To Economic Self-destruction” in, die nu voor de derde keer een groot deel van de middenstand gaat wegvagen. Wim Kok levert ons ongewild en ongewenst het bewijs dat wij gelijk hadden met in 1981 en 1989 de Klokken te Luiden.

Als ik dan op bezoek in Nederland ontdek dat dezelfde voormalige eerste minister nu de economie van Europa gaat aanjagen na het grote aanjaag succes in Nederland, wordt ik gedwongen om op 11 Maart 2004 mijn mening te herzien en toch nog maar opnieuw de Klok te gaan luiden.

Ik ontdek vervolgens dat hij ook nog als commissaris bij een lid van het bankwezen en bovendien bij nog een redelijk aantal andere internationals als commissaris toetreden is. Ik voel me onprettig gestemd bij die ontdekkingen en voel me verplicht om een voormalige fenomenale, nu economisch blinde, vakbondsleider te stoppen in zijn onheilspellende koers voor Europa.

ELSEVIER'S WEEKBLAD SIGNALEERT IN 1985 EEN UNIEKE ONTWIKKELING

Toch begon het in het begin van 1985 reeds tot de economische samenleving door te dringen dat zich binnen de economie iets heel bijzonders aan het ontwikkelen was. Zelfs het IMF kon er geen touw meer aan vastknopen. Het werd overduidelijk dat er een enorm tekort aan kapitaal was ontstaan. Het IMF brengt in een rapport begin 1985 naar voren dat het eigenlijk niet in staat is de reden voor dat ernstige tekort aan kapitaal te traceren. Er zou, zoals het rapport vermeldde eigenlijk DEFLATIE moeten zijn, maar men ontdekt het niet. De reden voor het niet ontdekken is eigenlijk heel erg simpel. Het IMF is een financiële instelling en FINANCIËEL is er NOMINALE inflatie. Dus concludeert men dat er GEEN DEFLATIE is.

Merkwaardigerwijze publiceert in de eerste helft van 1985 Elsevier's weekblad een artikel van een jonge journalist die inhaakt op het kwartaal rapport van het IMF dat vaststelt dat in een redelijk groot aantal landen een aanzienlijk tekort aan kapitaal te zien is, zonder dat er sprake was van DEFLATIE. Het artikel in Elsevier krijgt dan een kop die ongeveer als volgt luidt:

“Een Unieke Historische ontwikkeling.
Nog nooit eerder was er zo'n groot tekort aan kapitaal
ZONDER EEN SPOOR VAN DEFLATIE.”

Niemand die onderzoekt of er werkelijk geen spoor van deflatie is. Niemand die begrijpt dat door het niet onderzoeken van de redenen van het stijgen van de prijzen, en het zonder nadenken blind aannemen dat stijgende prijzen automatisch een vorm van inflatie aantonen, de meest primitieve vorm van het bedrijven van WETENSCHAP is, die men zich maar kan bedenken.

Reeds in 1981 werd door ons vastgesteld dat de prijsverhogingen in Nederland te danken waren aan gestegen kapitaalkosten in het toeleveringscircuit van het bedrijfsleven en dat de kosten stijgingen in het geheel niets te maken hadden met inflatie. Wij informeerden daarover de overheid tussen April en Augustus 1981.

De “Ezels” uit Londen en hun Nederlandse broeders, waren daartoe vier maanden lang dag in dag uit op eigen kosten onderweg om de deflatie aan te tonen die zelfs door het IMF nergens opgemerkt werd. Ze vonden geen spoor van deflatie die er had moeten zijn EN DIE ER ZONNEKLAAR WAS.

Het nuttig rendement van de in het toeleveringscircuit beschikbare liquide middelen nam door maatregelen van het bankwezen en de overheid in aanzienlijke mate af, door een totaal gemis aan inzicht in de WERKING VAN PSEUDO-GELD. Indien de financieringskosten stijgen door het aangaan van steeds MEER leningen en het nuttig rendement van de beschikbare liquide middelen neemt af door een stagnerende economie, dan nemen de financieringskosten per eenheid productie in evenredigheid toe en omdat de kosten over een kleiner rendement verdeeld moeten worden, ontstaan hogere consumenten prijzen en ontstaat er de SCHIJN van INFLATIE als je alleen maar naar de prijzen kijkt.

Er was geen overmatige geldschepping, die kon er ook helemaal niet zijn, omdat ook niemand ooit aandacht heeft besteed aan de negatieve consequenties voor de geldcirculatie die veroorzaakt werden door een hele reeks administratieve beslissingen van overheid en bankwezen.

Er was en er is kennelijk ook nu niemand binnen de overheid en het bankwezen die bijv. aandacht besteedt aan de vraag waar het geld vandaan kwam dat sinds 1994 door het grote consumenten publiek naar de AEX, naar de levensverzekeringen en terug naar de banken werd gedragen voor het betalen van rente en aflossingen.

Sinds de ontdekking ná 1994 van de AEX door de Nederlandse werknemers, ontstaat in Nederland een valse investeringshype die de indruk gaf, als je althans naar de radio luisterde en de kranten las, dat de meeste Nederlanders de weg hadden gevonden naar het Damrak. Niemand die zich ooit heeft afgevraagd wat de economische consequenties waren van het afkomen van de BRON van al dat geld dat naar de AEX stroomde. De hamvraag is: “Waar kwam al dat geld vandaan?”

Er was kennelijk niemand in Nederland die ooit heeft onderzocht, hoe de liquiditeit werd aangevuld, die wegstroomde uit het toeleveringscircuit om de AEX-portefeuilles op het Damrak op te vullen.

Het jaar 1981 had voor de schrijver van dit boek grote gevolgen. De vraag die in mijn denken vorm begon te krijgen was:

“Is deze merkwaardige slordigheid in het definiëren van een economisch verschijnsel, zoals bij het begrip STAGFLATIE, slechts een geï-

soleerd verschijnsel, dus iets dat op zichzelf staat? Of wijst deze vorm van weinig wetenschappelijk gefundeerde ontwikkeling, naar een veel breder probleem binnen de economische wetenschap?"

De vraag die langzaam begon te rijzen was, op welke economische axioma, op welke wetenschappelijke ondergrond, is dit economische rampenhuis eigenlijk gefundeerd?

WELKE WETENSCHAPPELIJKE FUNDERING SCHRAAGT HET GELD- EN HET BANKWEZEN?

We vonden de antwoorden op vele vragen en werden er niet gelukkiger van. Iedereen die zich enigermate verdiept in de wetenschappelijke fundering van ons huidige economische bestel, moet zich afvragen hoe het mogelijk is dat we dit langzaam ontwikkelende economische drama, nog zo lang economisch hebben kunnen overleven? Temeer, als je jezelf gaat afvragen waar nu eigenlijk die economische opleving vandaan kwam sinds 1994? Waar moet uiteindelijk het vermogen vandaan komen dat deze economische opleving mogelijk maakte? Wie gaat dat immense bedrag aan krediet dat over de lage landen werd uitgestrooid uiteindelijk betalen? Waar was het gezonde verstand?

Is men zich bij de overheid wel bewust op welke wijze de overheid gedwongen gaat worden om het VERSCHRIKKELIJKE economische avontuur van 1994-2002 in de toekomst te saneren?

We ontdekten ook, welke vergissingen WIJZELF bij het trekken van conclusies in 1981, 1989 en in 2000 hebben gemaakt. Ik ga hier niet beweren dat alle in dit boek aangeduide kennis al in 1981 bij ons aanwezig was. Het gebeuren in 1981 heeft alleen de kennisontwikkeling geactiveerd in de juiste richting.

De "Ezel" begon in 1981 te zoeken naar een mogelijke economisch paradigma, die de ontsporing van dit economische rampenhuis lokaal weer in het spoor zou kunnen trekken.

Het is me nu duidelijk dat de grootste vergissing die ik zelf heb gemaakt, is te geloven dat de eind jaren zestig ontspoorde economische trein zich zelf weer op de rails zou kunnen trekken. Ik heb helaas moeten vaststellen dat die vrome wens een schone illusie is.

De werkelijkheid is dat zelfs de oorzaken van de economische problematiek die zich geleidelijk na 2000 aan het ontwikkelen is, direct terug te voeren zijn tot economische blindheid en eenvoudige menselijke nonchalance van de jaren zestig.

Indien de bedenkers van de naam STAGFLATIE zich de moeite hadden getroost om te onderzoeken of de waargenomen prijsstijgingen inderdaad werden veroorzaakt door overmatige geldschepping of dat er mogelijk andere oorzaken aan ten grondslag lagen, dan hadden we mogelijkwijze veel economische ellende in de wereld kunnen besparen.

Ze hadden ook kunnen voorkomen, dat de toekomstige leden van de Europese Gemeenschap nu eveneens zullen kunnen worden geconfronteerd met

DE MEEST DRAMATISCHE EN KOSTBARE ECONOMISCHE VERGISSING VAN DE 21STE EEUW

Deze landen zullen zonder enige twijfel met exact dezelfde economische moeilijkheden worden geconfronteerd als Nederland en elk ander land van de gemeenschap dat zich tot nu toe heeft aangesloten.

Om dat te voorkomen nodig ik U uit kennis te nemen van het bestaan en werking van een achterstevoren werkende economie. Dat is de economie waarin U vandaag leeft en werkt.

Ontdek hoe U zich van de nadelige elementen van die achterstevoren werkende economie kunt bevrijden. Ontdek hoe de bestaande economische paradigma zichzelf heeft verlamd door het, 36 jaar geleden, nietsvermoedend binnen het toeleveringscircuit inbouwen van een blok dood geld dat de economie zal blijven stagneren totdat het, hetzij door de overheid of door de Citizens-Multi-National 36 jaar te laat weer liquide wordt gemaakt.

Ja, U hebt de mogelijkheid om het geld op Uw bankrekening te verlossen van de behoefte aan Padding-money, dat noodzakelijkerwijze in Uw bankrekening jaar in jaar uit blijft rondcirkelen, omdat de overheid en het bankwezen in het verleden wat over het hoofd hebben gezien. Allen al de Nederlandse bedrijven en consumenten hebben dientengevolge sinds 1968 MI LJARDEN teveel rente betaald aan het BANKWEZEN voor NIET WERKEND PSEUDO-GELD bij het bankwezen. Het bedrag gerekend over Europa en de rest van de wereld beloopt een totaal dat het bankwezen nooit meer zal kunnen opbrengen als een claim voor de schade aanhangig wordt gemaakt.

- U bent inderdaad in staat Uw financieringskosten drastisch te verminderen en Uw afhankelijkheid van geldverschaffers te elimineren.
- U kunt Uw bedrijf verlossen van de noodzakelijkheid van een achterstevoren werkende economie die U dwingt om steeds weer opnieuw meer geld te lenen.

Wordt Uzelf bewust van het feit dat er werkelijk een zo goed als depressieloze economie kan bestaan als we nu eindelijk eens beginnen werkelijke pure economische wetenschap te bedrijven en afrekenen met 310 jaar opbouwen van een wereldwijde monetaire SCHULD, die zoals heel duidelijk is

nimmer noodzakelijk was.

Ontdek hoe U zich, met behulp van Uw dagelijkse bedrijfsinkomen, absoluut kunt bevrijden van die schuld, dus van rentedragende kapitaalslasten en hoe U VANDAAG een optimaal werkende lokale economie kunt binnen gaan die uitsluitend opereert met rentevrij geld.

Financially yours.....

Hank Monrobey

HET IDENTIFICEREN VAN EEN ACHTERSTEVOREN WERKENDE ECONOMIE

Zonder er ook maar een seconde over na te denken bent U naar alle waarschijnlijkheid gewend dagelijks zaken te doen in de meest gecompliceerde, minst doelmatige, minst beveiligde en meest kostbare zakenomgeving die U zich maar kunt denken.

Het is vrijwel zeker dat U van het tegendeel overtuigd bent, want U maakt gebruik van de beste adviseurs, notarissen, advocaten, incassobureaus en banken, die er maar te vinden zijn. U ondersteunt de juiste politieke instellingen. U bent zelfs niet alleen maar lid van de Kamer van Koophandel, maar ook van een hele reeks vakorganisaties. Daarom is het helemaal uitgesloten dat wij gelijk kunnen hebben. Het spreekt als het ware vanzelf dat U het met onze, in de vorige paragraaf ingenomen stelling, absoluut niet eens kunt zijn.

HET ONTDEKKEN VAN EEN OP DRIJFZAND GEBASEERDE ECONOMIE

Op het moment dat ik dit schrijf is het 23 jaargeleden dat ik me voor het eerst bewust werd dat er iets fundamenteels mis was met onze denkwijze over de werking van de economie. Dat gebeurde eind Maart 1981 toen ik iets bijzonders las in een rapport over die conferentie van de Nederlandse overheid, die op de nu voor U meer dan bekende 11de Maart 1981 had plaatsgevonden. Dat bijzondere was dat de "keynote-speaker" van die conferentie, Professor Dr. Herbert A. Simon van de Carnegie-Mellon University in Pittsburgh Pennsylvania, Nobel prijs winnaar 1977, had opgemerkt dat de ontwikkeling van een bepaald economisch verschijnsel hem met zijn neus op de werkelijkheid had gedrukt, dat wij niet voldoende wisten over de werking van de economie.

Die opmerking deed me ontwaken uit een soort "geloofscrisis". Hier was een economische autoriteit die tegen de deelnemers van een conferentie, georganiseerd door de toenmalige Minister van Wetenschappen, zomaar durfde te zeggen dat hij was geconfronteerd met de REALITEIT dat hij niet voldoende wist over de werking van de economie. En ik moet eerlijk bekennen dat ik op grond van alle uitspraken en beslissingen van overheden, met name van de Nederlandse, tot de overtuiging was gekomen dat ze eigenlijk alles van de werking van de economie afwisten. Professor Simon bevrijdde me in 1981 van mijn "economische geloofscrisis" omdat ik me voortdurend aan het afvragen was of alles wat ik op het terrein van de economie had geleerd, wel helemaal met de werkelijkheid overeenstemde. Ik voelde me door Prof. Simon bevrijdt en geïnspireerd om eens over de economische horizon te gaan heen kijken en te onderzoeken of al die economische axioma's en stellingen wel helemaal met de werkelijkheid overeenstemden.

Daarom heb ik dus voor de volle honderd procent begrip voor Uw mening om het niet met onze stelling in de eerste paragraaf eens te zijn. Vóór Maart 1981 zou ik hetzelfde standpunt hebben ingenomen. Echter Professor Simon's woorden veroorzaakten dat ik een beetje anders tegen het economische bouwwerk begon aan te kijken. Het was als het ware vanzelfsprekend om dan eerst eens op zoek te gaan naar de economische fundamenten van dat bouwwerk: de GELDSTRUCTUUR. Dat leverde een onthutsende ervaring op.

ER WAS GEEN WETENSCHAPPELIJK VERANTWOORD GELD FUNDAMENT. HET BOUWWERK WAS VOLLEDIG OP DRIJFZAND GEBOUWD.

Dientengevolge bevat dit boek twee elementen, die door elkaar verweven zijn. Het belangrijkste element toont U aan dat we in staat zijn om ons vandaag te verlossen van een vastgelopen economie. En U ontdekt bij het lezen van dit boek dat de economische motor van Nederland grondig vastgelopen is. U leest ook in heel duidelijke bewoordingen het waarom en de consequenties.

Tegelijkertijd wijst dit boek U de weg naar een mogelijkheid om te ontkomen aan de gevolgen van de werking van de bestaande economische paradigma. De methode daartoe is gebaseerd op dezelfde wetenschappelijke principes, die eigenlijk door de overheid zouden

moeten worden gebruikt om nu eindelijk de bevolking, de burgers economische stabiliteit te verschaffen. Maar aangezien een omschakeling naar een nieuw economisch paradigma wel even zou kunnen duren, raden wij U aan gebruikte maken van een rentevrij toeleveringscircuit dat, volstrekt wetmatig, dezelfde resultaten oplevert.

Het eerste element wordt gevolgd door de merkwaardige onthullingen over de huidige werking van de economie, die U zullen doen afvragen waar het gezonde verstand was gebleven, gedurende meer dan driehonderd jaar economisch aanknoeien.

De verbluffende ontdekkingen van de manier waarop we economisch zijn en worden uitgekleeft, door hetzij economische blindheid of merkwaardige minachting voor de samenleving, zullen U waarschijnlijk aan het denken zetten en politieke consequenties laten trekken. Ik kan U verzekeren dat dit boek volstrekt apolitiek van karakter is.

HET ONTDEKKEN VAN DE RENTEVRIJE MOGELIJKHEDEN VAN INKOMEN

Omdat we hadden vastgesteld dat de deflatie problemen het Toeleveringscircuit grote moeilijkheden bezorgden, begonnen we te zoeken naar hulpmiddelen, die het toeleveringscircuit zouden kunnen bevrijden van de voornaamste bottlenecks.

We begonnen met het analyseren van de geldmiddelen die door het toeleveringscircuit stroomden. We ontdekten na jaren van experimenteren, de combinatie van rentevrije financieringsmogelijkheden die door het op de juiste wijze kanaliseren van inkomen ontstaan. Het werd ons duidelijk dat bij het omkeren van het Toeleveringscircuit van een Top-Down structuur naar een Bottom-Up structuur, imponerende financiële voordelen zouden ontstaan, die ondernemers doen denken: "Dit klinkt te mooi om waar te kunnen zijn."

Die ontdekking maakte ons duidelijk dat ergens in het verleden de organische en logische economische Bottom-Up doorstroming, dus van Voor naar Achteren in een achterstevoren werkende economische Top-Down doorstroming, was omgezet.

Het ontdekken van het hoe, en waarom het belangrijk was om weer van voren naar achteren te gaan werken, was net zo belangrijk als het ontdekken van de kwaliteiten van INKOMEN.

U ontvangt waarschijnlijk net als wij elke dag inkomen omdat Uw bedrijf zonder inkomen niet kan bestaan. En elke dag gebruikt U waarschijnlijk dat inkomen zonder er bij stil te staan, hoe een bijzondere kwaliteit van dat inkomen de economie al gedurende meer dan driehonderd jaar aanzienlijk eenvoudiger en minder kostbaar had kunnen maken. Die bijzondere kwaliteit van Uw inkomen, maakte het zelfs mogelijk voor U, om sinds de oprichting van Uw bedrijf, al het door U benodigde bedrijfskapitaal, volkomen rentevrij, zelf te kunnen genereren. Helaas hebt U het niet geweten.

Omdat U de bijzondere kwaliteit van Uw inkomen niet herkende, betaalt U volkomen onnodig, waarschijnlijk aan Uw bank, rente voor het kapitaal dat U nodig hebt.

U hebt vermoedelijk zelfs moeite te geloven dat Rentevrije Financiering een volstrekt normale volkomen natuurlijke aangelegenheid is. Misschien hebt U zelfs moeite te geloven dat

- # er meer dan voldoende Rentevrij kapitaal in de wereld voorhanden is en
- # dat dagelijks enorme hoeveelheden nieuw rentevrij kapitaal worden geproduceerd.

De merkwaardige werkelijkheid is dat het inkomen van Uw bedrijf, net als het inkomen van al uw leveranciers en afnemers, een totaal verwaarloosde kwaliteit heeft die, als U die kwaliteit gebruikt, Uw leven minder gecompliceerd, zeker winstgevender en bovenal plezieriger maakt. U hebt er waarschijnlijk nog nooit bij stilgestaan dat door het niet herkennen van de unieke kwaliteit van Uw inkomen, U zaken doet in een totaal achterstevoren werkende economie.

Die achterstevoren werkende economie zorgt er niet alleen voor dat een enorm bedrag aan koopkracht van zowel bedrijven als consumenten zonder enige werkelijke noodzaak wordt

weggegeven. Elke dag worden ZONDER ENIGE WERKELIJKE ECONOMISCHE NOODZAAK enorme bedragen door de kapitaalverschaffers van deze wereld uit de markt genomen om hen voortdurend, en absoluut zonder enige economische noodzaak, meer vermogend te maken. Regelmatig leest U dan ook in de kranten: "De rijken werden steeds rijker en de armen worden steeds armer." En soms lees je er de merkwaardige opmerking bij, dat niemand begrijpt waarom dat nu eigenlijk zo is.

De werkelijkheid is dat, door het niet herkennen EN DERHALVE NIET EFFECTIEF GEBRUIKEN van de unieke eigenschappen van Uw dagelijkse inkomen, U niet alleen Uzelf in aanzienlijke mate benadeelt, maar blijft U, zo zeker als twee maal twee vier is, volkomen onschuldig bijdragen aan de economische en politieke chaos die zich, sinds het begin van deze gloednieuwe één en twintigste eeuw, alweer enige jaren manifesteert .

HET LEKKE MANDJE VAN DE ACHTERSTEVOREN WERKENDE ECONOMIE

Terwijl wij er zeker van zijn dat U in uw normale dagelijkse leven alles doet om Uw bezittingen zo goed mogelijk te beveiligen, is het bijna zeker dat U nog nooit aandacht hebt besteed aan het optimaal beveiligen en optimaal gebruiken van de bijzondere kwaliteiten van Uw inkomen. Het is vrijwel zeker dat U, volkomen onnodig, kosten maakt die niet noodzakelijk zijn, en inkomen laat wegllopen zonder er voor te zorgen dat U het kunt incasseren. Dat is niet zo verwonderlijk, want U hebt nimmer op school, en misschien evenmin op een universiteit, iets anders geleerd. Niemand heeft U ooit op de bijzondere kwaliteiten van Uw inkomen gewezen. En de laatsten die er belang bij hebben om U op die bijzondere kwaliteiten van Uw inkomen te wijzen, zijn bijv. diegenen die al jarenlang, tegen aanzienlijke kosten, aan Uw bedrijf kapitaal verschaffen.

Het kwam waarschijnlijk jammer genoeg nooit in Uw brein op om eens te bekijken of U de kapitaalverschaffing voor Uw bedrijf in de naaste toekomst eventueel gewoon zelf RENTEVRIJ zou kunnen realiseren.

U hebt sloten op Uw deuren en een hek om Uw bedrijf. U hebt die sloten en hekken aangebracht VOOR DAT U Uw huis of het bedrijfsgebouw in gebruik nam. U hebt niet zitten wachten totdat het te laat was en iemand er met Uw bezittingen vandoor was gegaan omdat er geen sloten op de deuren en hekken zaten. U hebt bij dat soort beveiligingen VOORUIT gedacht.

De reden dat U vooruit hebt gedacht is ook heel eenvoudig te begrijpen. Sloten en hekken zijn zo enorm zichtbaar, in tegenstelling tot het totaal onzichtbare lekke mandje van de economie dat:

- het inkomen van Uw bedrijf vermindert,
- U regelmatig op onnodige kosten jaagt,
- de armen steeds armer doet worden en
- de rijken volstrekt onnodig steeds rijker maakt,
- regelmatig economische recessies veroorzaakt,
- regelmatig Uw bedrijf naar nieuw kapitaal doet snakken,
- regelmatig werkeloosheid veroorzaakt,
- de oorzaak is van nog een aantal kleinere en grotere economische ongemakken.

OMDAT U NIET INSTAAT BENT OM MET HET BLOTE OOG, de economische lekkage te ontdekken, wil dat nog niet zeggen dat die lekkage er niet is. Integendeel, we ervaren al honderden jaren de nadelige gevolgen van deze lekkage en hebben er geen flauw idee van hoe we het lek kunnen dichten. In de achterstevoren (Top-Down) werkende economie gaan we zitten wachten totdat iemand er met onze bezittingen vandoor gaat, door bijvoorbeeld rekeningen niet te betalen. Natuurlijk kunnen we van cliënten verlangen dat ze boter bij de vis doen en onmiddellijk bij aflevering betalen. Maar natuurlijk weet U uit ervaring ook, dat een redelijke betalingstermijn weliswaar meer omzet brengt, maar ook Uw risico vergroot. Met de regelmaat van de klok wordt elk bedrijf, dat op rekening levert, geconfronteerd met het onaangename feit dat een rekening nooit wordt betaald.

DE JACHT OP UW BEZITTINGEN IN EEN ACHTERSTEVOREN WERKENDE ECONOMIE

Omdat binnen de achterstevoren werkende economie geen enkele preventie bestaat om een ontspoorde onderneming tijdig te HELPEN door, hetzij die onderneming weer op de rails te zetten of de onderneming, met de minst mogelijke verliezen voor de eigenaar en diens relaties, te saneren, hebben we een ontstellend kostbaar apparaat opgebouwd om de problemen op te lossen NADAT ze zijn ontstaan.

We hebben er gewoon nog nooit over nagedacht hoe we dat soort, eigenlijk relatief eenvoudige economische problemen, ook heel eenvoudig kunnen voorkomen, door binnen het toeleveringscircuit VAN VOOR NAAR ACHTEREN, in plaats van "achterstevoren" te gaan werken.

U ontdekt dat kostbare achterstevoren werkende apparaat pas goed wanneer U achteraf begint om met harde hand de problemen op te lossen. U ontdekt dat, als één van Uw klanten op een goede "of beter kwade dag" niet in staat blijkt te zijn om zijn/haar rekening te betalen. Dat kan gebeuren, hetzij omdat de economie weer eens onderuit is geslipt, of omdat de betreffende ondernemer helaas zelf een kostbare fout heeft gemaakt, of omdat ook één of meerdere van zijn/haar cliënten evenmin in staat waren gewoon de rekening te betalen.

Op dat moment begint de achterstevoren werkende economie met een zeer kostbare jacht op Uw bezittingen.

Alleen al in 2003 gingen duizenden Nederlandse bedrijven failliet, omdat ze door een achterstevoren werkende economie werden gemangeld, hetzij nadat één of meer van hun klanten niet betaalden, of doordat de ondernemer een blunder maakte, of omdat een kleine ondernemer met een redelijk gezond bedrijf, dat net die voor de ondernemer benodigde boterham (en niet meer dan dat) verschaftte, bij het bankwezen tevergeefs aanklopte om een monetaire schuld aan te gaan.

U begint met persoonlijk de debiteur te manen en misschien begint U te denken over het afgezaagde idee van een slechte betalingsmoraliteit. Het is echter vrijwel zeker:

- ! dat 99,9% van al Uw klanten probleemloos willen betalen,
  - " maar de recessie deed genadeloos het inkomen van Uw klanten dalen,
  - " terwijl hun kosten gingen stijgen.
- ! Uw debiteur gebruikte misschien het geld dat hij door het verkopen van Uw producten ontving,
  - " om een andere, veel agressievere crediteur, tevreden te stellen.
- ! Of zijn bankier rook dat er moeilijkheden waren en
  - " begon de duimschroeven aan te draaien of
  - " trok zonder pardon van de ene op de andere dag het gehele bankkrediet in.
- ! Of misschien had U doodgewoon de pech, dat Uw bedrijf werd geconfronteerd met die mogelijk 0,1% van geregistreerde ondernemers, die met een crimineel sopje zijn gewassen.

U komt nu zelf in de verdrukking en gaat naar een incassobureau of U neemt een advocaat in de arm. Die hebben geen enkele andere oplossing dan nog meer kosten voor U te maken en met meer of minder grof geschut te trachten Uw vorderingen binnen te halen. Uw winst verdwijnt nu als sneeuw voor de zon en verandert nu zelfs binnen korte tijd in een duidelijke verliespost. Bovendien zijn het incassobureau of de jurist nu waarschijnlijk op weg om Uw klant voor eeuwig van Uw bedrijf te vervreemden.

WAT IS HET VERSCHIL TUSSEN EEN ACHTERSTEVOREN WERKENDE ECONOMIE EN EEN VAN VOREN NAAR ACHTEREN WERKENDE ECONOMIE?

Natuurlijk begrijpt U net als ieder ander dat in het toeleveringscircuit grondstoffen worden verrijkt en als afgewerkte producten in de markt worden gebracht. Dat betekent dat ieder bedrijf in het toeleveringscircuit achterstevoren WAARDE toevoegt aan een ingekocht product en dat elke ondernemer bijgevolg dit product tegen een hogere prijs weer in de markt moet zetten. We betalen zelfs een belasting op die toegevoegde waarde.

Het is daarom dan ook zo helder als glas dat aan het einde van het toeleveringscircuit een bedrag aan inkomen door het laatste afleverende bedrijf wordt geïncasseerd dat zonder enige twijfel

ALLE KOSTEN van ALLE bedrijven in het GEHELE toeleveringscircuit dekt.

Het is nu niet alleen uiterst eenvoudig om er voor te zorgen dat het inkomen aan de bodem van het Toeleveringscircuit ook effectief wordt gebruikt om Uw inkomen te garanderen zodat U nooit meer een cent inkomen mist. Het is de meest logische en minst problematische oplossing, die al sinds eeuwen voorhanden is, en gewoon over het hoofd werd gezien. Door van voren naar achteren te werken, binnen een daartoe gestructureerd toeleveringscircuit:

- ▶ wordt het vrijwel zeker dat U nooit meer met debiteuren problemen wordt geconfronteerd,
- ▶ bent U er zeker van dat U nooit meer op Uw geld hoeft te wachten,
- ▶ behoren betalingstermijnen tot het verleden,
- ▶ hoeft U nooit meer rentedragend handelskapitaal te lenen van Uw bank of andere geldverschaffers,
- ▶ gaat U gegarandeerd rentevrij kapitaal gebruiken,
- ▶ gaan Uw overheadkosten drastisch omlaag,
- ▶ wordt Uw omzet zeker vergroot.

Het wordt dan redelijk eenvoudig om Uw inkomen zodanig in de markt te zetten dat Uw bedrijf, binnen niet al te lange tijd, volledig rentevrij van al het kapitaal kan worden voorzien, dat nodig is om optimaal te kunnen functioneren.

U beslist wat U met Uw inkomen doet. Gedurende meer dan drie honderd jaar zijn we overvoerd met een voortdurend groeiende BEHOEFTE aan kapitaal. Binnen de bestaande economische paradigma worden we economisch verplicht om steeds meer geld aan te trekken voor dezelfde kwantitatieve economische inspanning. Omdat we door een MIDDELEEUWSE economische paradigma worden gedwongen om steeds meer geld te lenen om met onze leveranciers en afnemers te kunnen afrekenen, hebben we een volstrekt achterstevoren werkende economie opgebouwd.

Strikt organisch gezien had die economie van de consumenten besteding uit in de diepte naar achteren (Bottom-Up) moeten worden gestructureerd. De bittere werkelijkheid is dat we drie eeuwen lang niet hebben gezien dat de meeste economische problemen als sneeuw voor de zon worden weggevaagd als we ons inkomen administratief in een rentevrij toeleveringscircuit inzetten en Bottom-Up gaan werken.

Het merkwaardige is dat U vandaag heel eenvoudig kunt beslissen om economisch

- van "voren naar achteren (Bottom-Up)" te gaan werken
- in plaats van "achterstevoren" (Top-Down) te blijven werken.

Het resultaat zal U verbluffen. Het verlost U van de gevolgen van het al meer dan drie honderd jaar gebruiken van een WRAK economisch fundament.

HET ONTSTAAN VAN HET WRAKKE ECONOMISCHE FUNDAMENT

Tot 1694 was het toen bestaande betalingsverkeer al sinds ± 650 BC. Bottom-Up georganiseerd. Men leende geld dat door een bankier in contanten werd uitbetaald. Men betaalde contant en normale bankiers hadden het nog nooit in hun hoofd gehaald om stukjes papier of een cheque te gebruiken om geld te transporteren dat niet werkelijk bestond. Elk stukje papier was, onder normale omstandigheden, voor de volle 100% gedekt door echt geld. Bankiers hielden zich niet bezig met betalingsverkeer.

Maar in 1690 kwam een jongeman in Londen op de wonderbaarlijke idee om de dubieuze praktijken van goudsmiden wat grootschaliger met behulp van een bank te gaan toepassen. Hij ontdekte bij toeval dat goudsmiden, volstrekt onrechtmatig, gouden munten die aan hen in bewaring waren gegeven, weer aan andere klanten uitleenden. Aangezien de oorspronkelijke eigenaren van de gestalde gouden munten voor het stallen bewaarloon betaalden en er dus helemaal niet over dachten om hun geld uit te lenen, kon het met de regelmaat van de klok gebeuren dat de oorspronkelijke eigenaren tevergeefs bij hun goudsmid aanklopten om hun gouden muntjes op te halen. Ze visten regelmatig achter het net omdat de goudsmiden certificaten in omloop hadden gebracht die aan toonders het recht gaven op uitbetaling van goudstukken, in beheer bij de goudsmid. De Certificaten, die werden uitgeleend, waren echter veelal in het geheel niet door gouden munten gedekt.

Als de ontvanger van zo'n certificaat het wilde inwisselen tegen geld dan diende de goudsmid desalniettemin gouden munten te leveren. Aangezien die certificaten zonder medeweten van de eigenaren van het goud tegen een rente betaling in omloop werden gebracht aan andere klanten, waren er regelmatig moeilijkheden.

Misschien verbaast het U wanneer U nu ontdekt dat elke bestaande bank ter wereld nog steeds op precies dezelfde wijze als de Engelse goudsmiden functioneert. Nog steeds gaan overal ter wereld regelmatig banken failliet wanneer de bankklanten tevergeefs bij de bank aankloppen voor het opnemen van hun geld en dan tot de ontdekking komen dat de bank helaas niet voldoende geld meer in kas heeft.

Als in Nederland in het verleden een bank bankroet ging dan zorgde de Nederlandsche Bank ervoor dat men er bitter weinig van merkte. Nederland was daarin uniek. In vele landen, inclusief de Verenigde Staten, hebben banken zich verzekerd zodat de rekeninghouders tot een maximum van \$100.000 per rekening van de verzekeringsmaatschappij, de FDIC, een uitkering ontvangen wanneer de bank failliet gaat. Men moet dan meestal toch wel lang op die uitkering wachten als een bank de deuren sluit, want het is meer dan voldoende bekend dat ook de FDIC over te weinig GELD reserves beschikt.

Het was de verdienste of misschien beter de on-verdienste van deze jongeman in 1690 die er voor zorgde dat de praktijken van de goudsmiden en vervolgens de consequenties van deze praktijken, in de daarop volgende drie eeuwen de rijken steeds rijker zouden gaan maken en de armen in verhouding steeds armer. Maar het is duidelijk dat deze jongeman zich dat nooit heeft gerealiseerd. Hij was er niet om de mensheid te dienen, maar om zelf meer geld te verdienen en daar is niets mis mee, zolang het geen schade berokkent aan de gemeenschap als geheel.

HET ONTSTAAN VAN DE "BANK OF ENGLAND"

De betreffende jongeman had, zoals het in de analen van de "Bank of England", staat opgetekend, reeds op jeugdige leeftijd als ontdekkingsreiziger een fortuin gemaakt door

kostbaarheden van de inwoners van Afrika tegen waardeloze spiegeltjes en kralen om te ruilen. Hier moet ik mijn opmerking over de analen wat bijschaven. Ik heb gewoon de conclusie getrokken dat de brave borst, de ontdekkingsreiziger, die de idee voor de oprichting van de "Bank of England" bij een aantal politici van het Verenigd Koninkrijk op tafel legde, kraaltjes en spiegeltjes had gebruikt om met het reizen, ontdekken, ruilen en handeldrijven in Afrika schatrijk te worden. Dus het staat niet met zoveel woorden in de analen op welke wijze de man schatrijk is geworden, maar je kunt het er met gemak uit afleiden.

Hij had vier jaar nodig had om zijn geachte politieke vrienden in Londen er van te overtuigen, dat de merkwaardige praktijken van de goudsmiden, bijzonder winstgevend zouden zijn, als je op dezelfde wijze een bank zou kunnen laten werken. Zijn overtuigingskracht, gedurende vier jaar lobbyen, heeft zijn politieke vrienden inderdaad geen windeieren gelegd. Het heeft een kleine groep mensen in bijna elke land op aarde een mate van rijkdom gebracht, die door weinig andere economische activiteiten ooit is geëvenaard.

ONTLUISTERING VAN HET BANKWEZEN EN DE OVERHEID

Hier begint een beschrijving van het bankwezen, die U wellicht zal verbazen. Ik moet heel eerlijk bekennen dat er niet veel overblijft van die indrukwekkende bankier en zijn "zaken" als je er wat nuchterder naar kijkt. Ik denk dat sommige bankmensen die dit lezen, met enige verbazing hun hoofd zitten te schudden en eerlijk denken: "dat raakt kant noch wal." Ik kan me dat zelfs voorstellen. Maar als ik na de eerste oppervlakkige beschouwingen, begin met de werking van het geldwezen uit te kleden en de consequenties schets voor ons economische bestaan, dan zult U begrijpen dat er bitter weinig glorie meer te behalen valt voor het bankwezen, zoals het nu bestaat.

Dit is geen wetenschappelijke verhandeling van een student of een econoom in een research bureau, die zich kan permitteren minutieus alle cijfertjes bij elkaar te zoeken en als bewijsstuk aan te voeren. Dat laat ik nu rustig over aan elke universiteit, die hier lucht van krijgt.

De basisfeiten die in dit boek worden aangevoerd kunnen door iedereen worden vastgesteld en gecontroleerd. De basis conclusies zijn derhalve niet meer te ontkennen. Bij het schrijven van dit boek ben ik uitgegaan van onze eigen research. Deduceren en combineren was het vervolg.

De eindconclusie is eigenlijk dodelijk eenvoudig. De overheid en het bankwezen, niet alleen in Nederland maar in de Westerse wereld, hebben het niet op de beurs genoteerde bedrijfsleven op de rand van de ondergang gebracht. HET IS VIJF VOOR TWAALF.

Ik heb de tijd niet meer om weer een half jaar alle onheilspellende signalen in detail te gaan onderzoeken. Zoveel details zijn er niet meer nodig. De economie is zich aan het oplazen. Wilt U feiten? Hier zijn er een paar, vers uit de Volkskrant van Woensdag 14 April 2004:

- Juni 2003: Horns Keukens gaat failliet. 25 filialen dicht. 150 banen weg
- September 2003: V&D sluit 12 winkels. 2700 banen weg.
- November 2003: Hans Verkerk Keukens sluit. 27 winkels dicht. 157 banen weg
- Januari 2004: Marca opgeheven. 23 winkels naar C&A. 15 winkels & 250 banen weg
- Maart 2004: Steps kleding met 107 winkels vraagt surseance.
- April 2004: M&S Mode maakt voor het eerst verlies.
- April 2004: Megapool failliet. 95 winkels dicht. 900 banen weg.
- April 2004: De Bijenkorf schrapt 150 banen.

De vele kleine ondernemers, voor zover die er na de jarenlange volstrekt onnodige slachting nog zijn, die massaal onderuit gaan, worden niet eens meer meegeteld.

U hoeft zich geen zorgen te maken dat deze uiteenzettingen teveel economische theorie of kennis van U gaan vergen om het te kunnen volgen. Ik heb getracht gewoon recht door zee Nederlands te schrijven. Ik heb een poging gedaan om U zo goed mogelijk een beeld

te geven van wat er historisch gebeurd is. Het leek me geestelijk gezonder om van mijn hart geen moordkuil te maken. Accepteer, zo nodig mijn excuses voor mijn bewegingheid.

NA VIER JAAR LOBBYEN WORDT "DE BANK" EEN FEIT

In 1694, dus na vier jaar lobbyen, zag de eerder gememoreerde jongeman zijn kans schoon om onsterfelijk te worden. De Koning van Engeland had dringend geld nodig om oorlog te voeren en de jongeman en zijn vrienden waren gezamenlijk in staat om een stukje van de benodigde som aan gouden "guineas" voor een lening op tafel te leggen en op die manier de "Bank of England" op te richten. De "Goudsmid methode" die ze begonnen te gebruiken, liet de klanten van de bank werken met een illusie van geld. De bank begon veel meer op papier uit te lenen dan het aan echte gouden muntjes in de kluis bewaarde.

Het begon eigenlijk heel onschuldig en aanvankelijk zorgde men ervoor dat alle aankopen die met het geld van de bank werden verricht inderdaad door gouden "guineas" in de kluis van de bank waren gedekt. Daar zorgde de bankreserve van 12 miljoen guineas voor.

HET ONTSTAAN VAN DE NIEUWE GELDSCHIPPERS

Maar in de loop van de tijd veranderde er iets en die kleine veranderingen hebben kans gezien om gedurende meer dan drie eeuwen de bankiers tot SCHEPPERS van geld te laten ontwikkelen en de nationale regeringen tot de FABRIKANTEN van geld te reduceren. Terwijl de Engelse "mint" geld in de vorm van munten produceerde, begon de "Bank of England" vele malen meer papiergeld te SCHEPPEN dan aan echt "geld" in de kluis van de bank aanwezig was. Aanvankelijk schiep de bank papiergeld op precies dezelfde manier als de goudsmiden, die een zogenaamd "BEARER" certificaat uitschreven en goudstukken uitleenden, zonder dat er voor het uitgeleende bedrag echt geld in de kluis van de goudsmid aanwezig was.

In Luxemburg werd bijvoorbeeld tot aan de invoering van de Euro door de Luxemburgse regering geen geld gedrukt. Luxemburg heeft geen "munt" waar geld wordt gefabriceerd. De "Banque Internationale", een particuliere bankinstelling, bracht vóór de invoering van de Euro eigen bankbiljetten in omloop die als Luxemburgs Geld werden beschouwd. Die bankbiljetten waren geen echt geld en werden niet gedekt door echt geld. Ze werden gewoon als echt geld GEACCEPTEERD.

Misschien begrijpt U dat er een klein nuance verschil is tussen de SCHEPPERS van GELD en de FABRIKANTEN van GELD. Dat kleine nuance verschil heeft er toe geleid dat 90% van de wereld bevolking gelooft dat de Centrale Bank en de "munt" van elke nationale overheid geld SCHEPPEN en dat de banken het in omloop zijnde geld, dat door de rekeninghouders op bankrekeningen wordt gestort, weer uitlenen.

De werkelijkheid is echter dat regeringen nu zowel het papiergeld als de munten (laten) FABRICEREN en dat gefabriceerde geld aan de Centrale Bank ter beschikking stellen. Of zoals bijvoorbeeld in de Verenigde Staten, waar het door de overheid gemunte geld tegen de productie prijs aan de particuliere Centrale Bank [Federal Reserve] wordt verkocht. De Centrale Bank verstrekt dat geld aan de banken om hen in staat te stellen dat geld aan hun rekeninghouders te verstrekken, indien men echt "GELD" van de bank wil opnemen.

Hierbij moeten we ons realiseren, dat niemand meer weet hoeveel geld door de eeuwen heen, zelfs reeds voor het begin van onze jaartelling, in de vorm van zilveren en gouden munten en later ook in de vorm van bankbiljetten door alle mogelijke kleinere en grotere overheden in omloop is gebracht. Oorspronkelijk werd alle geld uitsluitend door overheden zonder de inschakeling van banken in de vorm van munten in omloop gebracht.

Papiergeld, certificaten en bankbiljetten konden pas in omloop worden gebracht na de uitvinding van de boekdrukkunst in de tweede helft van de vijftiende eeuw.

DE GELD-ILLUSIE VAN UW BANKREKENING

De grootste illusie van het bankwezen is dat we vandaag aan de dag VERONDERSTELLEN dat het bedrag dat op de bankrekening staat echt "GELD" is. De werkelijkheid is dat het bedrag op Uw bankrekening uitsluitend aangeeft, hoeveel SCHULD de bank aan U heeft. U verwacht dat U geld krijgt als U een bedrag van Uw bankrekening opneemt. De werkelijkheid is dat het bedrag op Uw bankrekening slechts BANKKAPITAAL is en geen "GELD". U hebt aan de bank geld geleend en U verwacht dat U dat geld ook weer terugkrijgt als U een bedrag wilt opnemen. De meeste van Uw betalingen worden echter met behulp van Bankkapitaal van de ene naar de andere bank (rekening) uitgevoerd. Er komt aan dat soort "overboekingen" in het geheel geen GELD te pas.

Als alle rekeninghouders tegelijkertijd, ja ook Nederlandse rekeninghouders bij welke Nederlandse bankinstelling dan ook, spontaan naar de bank zouden rennen om geld op te nemen, dan heeft de bank gewoon niet voldoende geld om alle klanten uit te betalen. Als dat gebeurt dan gaat de deur van de bank dicht. Er is een eenvoudige werkelijkheid, elke bank gaat failliet als alle rekeninghouders of zelfs minder dan een kwart van de rekeninghouders allemaal tegelijkertijd het saldo van hun bankrekening in BAARGELD willen opnemen.

Het geld dat in 1694 door de oprichters van de bank in de safe van de "Bank of England" werd gestort waren gouden guineas. Aanvankelijk werden er inderdaad gouden en zilveren munten op bankrekeningen gestort want er was niets anders. Maar dankzij de werkwijze van de na-apers van de goudsmiden, werd dat goud meer en meer vervangen door een stuk papier dat aantoonde dat men dat papier tegen geld (goud) kon inwisselen.

HET MONETARISEREN VAN SCHULD NEEMT EEN AANVANG

Maar precies zoals de goudsmiden, begonnen de banken, dus ook de kopieën van de "Bank of England" in andere landen, bankbiljetten dus certificaten aan "toonder" in omloop te brengen die op geen enkele wijze door goud (geld) waren gedekt. Dat financiële festival, dat uiteindelijk tot verrijking van enkelingen en het armer worden van de rest zou gaan leiden, was mogelijk door de VOLSTREKT ONWETENSCHAPPELIJKE MANIER waarop de oorspronkelijke "Bank of England" was opgezet.

Het goud werd keurig in de kluis bewaard. De bank schreef een cheque voor het uitgeleende bedrag uit. En de uitgeleende guineas werden vervolgens in de boekhouding van de bank van de ene bankrekening naar een andere bankrekening overgeboekt. Noch de Koning noch de prominenten die aan de Koning en de regering leverden, hadden er behoefte aan om de goudstukken thuis te bewaren. De bank was een bijzonder veilige plaats voor hun goud.

De gouden guineas hoefden nooit de bank te verlaten en in de meeste gevallen was, althans op het niveau waarop de bank aanvankelijk begon te werken, het vrijwel zeker dat oorspronkelijk bijna geheel met overboekingen van bankkapitaal van de ene rekening naar de andere rekeningen werd gewerkt. Men schreef voor het betalen een cheque uit die vervolgens in de bank voor een overboeking zorgde.

Belangrijk is hier om te begrijpen dat de bank PSEUDO-GELD begon TE SCHEPPEN tegenover verstrekte schuldbekentenissen. Het monetariseren van schulden nam een aanvang. De "Bank of England" begon oorspronkelijk met twaalf miljoen guineas basis kapitaal te werken, maar was door het goudsmiden concept in staat vele malen meer uit te lenen.

DE MODERNE VERSIE VAN DE "GOUDSMID METHODE"

In de moderne versie van het bankwezen wordt nog steeds hetzelfde principe gehanteerd met een KLEINE ZEER BELANGRIJKE AANVULLING. Iedere bank is verplicht van ieder deposito een klein percentage rentevrij op een rekening bij de Centrale Bank te storten. Van land tot land verschilt dat al naar gelang van de grootte van de bank, variërend van 10-20%.

Als U i 1.000 naar een bank brengt en die bank moet 20% renteloos bij de Centrale Bank storten dan kan in principe die bank weer i 4.000 uitlenen tegen overgave van een schuldbekentenis en slechts bij een deel van de leningen aangevuld met een onderpand, zoals bijv. een huis.

De bank deponereert eerst 20% van i 1.000 bij de Centrale Bank. Door het eveneens bij de Centrale Bank renteloos storten van de resterende i 800, verwerft de bank het recht om nogmaals i 4.000 uit te lenen want het moet voor elk gedeponereerd bedrag weer 20% storten. Met het reserveren van i 800 kan dus i 4.000 in omloop worden gebracht.

Het uitgeleende bedrag aan bankkapitaal wordt door de bankklant gebruikt om andere rekeninghouders, misschien bij een andere bank, te betalen. De ontvanger van die betaling ontvangt geen geld maar net als elke bankklant bankkapitaal op zijn/haar rekening. De ontvangende bank stort weer een percentage van Uw betaling als een reserve bij de Centrale Bank en kan nu weer een veelvoud van het door U geleende en aan Uw leverancier uitbetaalde bedrag aan weer andere gegadigden uitlenen. Maar het is een illusie om te denken dat het geld is. Echter economisch gezien gedraagt bankkapitaal, dus pseudo-geld, zich als echt geld.

EEN ONTDEKKINGSREIZIGER LEGDE DE GRONDSLAG VOOR DE BESTAANDE ECONOMISCHE PARADIGMA

De "goudsmid methode" van het bankwezen ontwikkelde iets wat niemand ooit heeft kunnen voorzien. De werkwijze van onze hedendaagse economie, het bestaande economische paradigma, werd op dit geldconcept en het naar het model van de "Bank of England" ontwikkelde bankwezen van 1694, opgebouwd.

De bestaande economische paradigma en de gehele geld en bankenstructuur werd nimmer wetenschappelijk getoetst, noch wetenschappelijk omgebouwd of wetenschappelijk aangepast. We oogsten reeds gedurende meer dan driehonderd jaar de consequenties van de werking van de deflatoire en inflatoire valkuilen van dit bijna middeleeuwse systeem.

Al die zogenaamde golven van economische depressies en storingen worden voor het grootste gedeelte veroorzaakt door de absurde werking van een financieel systeem dat niet meer thuis hoort in deze tijd.

De problemen in de productie economie worden, voor bijna 100%, uitsluitend veroorzaakt door het geld en bankwezen en de daarmee samenhangende financieringsmethoden. Men is domweg doorgegaan met een banken- en geldscheppingsconcept dat de mensen in de financiële wereld steeds rijker maakte en de rest buiten die wereld in feite financieel gewoon in verhouding armer maakte. Het echte baargeld, dat vóór 1694 in omloop was, werd steeds meer uit de niet financiële wereld weggezogen en naar de financiële wereld overgebracht en vervolgens door pseudo-geld vervangen.

De financiële wereld heeft het gepresteerd om een soort van piramide achtig zelf-verrijking's systeem te ontwikkelen waarbij uitsluitend het manipuleren met pseudo-geld de manipulators steeds rijker maakt. Men is geleidelijk aan helemaal vergeten dat men zich alleen maar kan verrijken door waarde toe te voegen aan grondstoffen en geestesproducten en niet door het min of meer gecompliceerd manipuleren met pseudo-geld.

ZELFS DE NOBELPRIJS ECONOMIE IS IMITATIE

Het gevolg, van de volslagen onwetenschappelijke ontwikkeling van het bankwezen, volgens het volstrekt dubieuze goudsmiden concept, is dat de economische wetenschap is gebaseerd op drijfzand. Dat drijfzand kon ontstaan omdat ten tijde van de oprichting van de "Bank of England" er nog helemaal geen economische wetenschap bestond. Derhalve

werd zowel het geldwezen als het bankwezen, een in het wild groeiende structuur, die zonder enige wetenschappelijke begeleiding zich tot een economisch wangedrocht ontwikkelde dat gedurende meer dan drie honderd jaar verantwoordelijk is voor de abominabele werking van de economische rammelkast.

We hebben zelfs geaccepteerd dat er een wetenschappelijke economische prijs in het leven werd geroepen voor het belonen van wetenschappelijke prestaties die gebaseerd zijn op een volstrekt afwezige wetenschappelijke ondergrond. De bestaande economische paradigma is volledig gespeend van enige economisch realistische wetenschappelijke onderbouwing.

Alfred Nobel, de initiator van een serie wetenschappelijke Nobelprijzen, heeft nimmer over een Nobelprijs voor de economie nagedacht of gesproken. Een particuliere bankinstelling in Zweden heeft een Nobel prijs voor de economie uitgedacht, die niets te maken heeft met Nobel's erfgoed. Sindsdien is het zo langzamerhand dé Nobelprijs geworden die, naast de Nobelprijs voor de vrede, de meeste aandacht trekt, waardoor het de schijn geeft van een wetenschappelijke prijs te zijn.

Dat wil niet zeggen dat de gedecoreerde Nobel MEMORIAL prijswinnaars voor de economie geen bijdrage hebben geleverd die wetenschappelijke erkenning VERDIENT. Maar de wetenschappelijke prestaties zijn geleverd binnen een economische paradigma die bitter weinig met wetenschap van doen heeft. We ontwikkelen in het vlak van de economie hoofdzakelijk mathematische kunstwerken, die op een zeer wetenschappelijke manier ONWETENSCHAPPELIJKE RESULTATEN opleveren. En die resultaten hebben betrekking op de wijze van werken en de uitkomst van dat werken binnen een absoluut desastreus systeem. We ontdekken die desastreuze kwaliteit wanneer we de werking van het gedrocht hierna nader ontleden en vaststellen wat economisch verantwoord ECHT GELD nu eigenlijk werkelijk zou moeten zijn.

EEN NIET WETENSCHAPPELIJKE PARADIGMA DIE LEIDT NAAR EEN CATASTROFE

We maken gebruik van een economische paradigma, een wangedrocht dat niet dienstbaar is aan de samenleving, maar uitsluitend dienstbaar is aan de bouwers, ontwikkelaars en beheerders van het geld en banken gedrocht. Het werd een octopus die met zijn tentakels de optimale werking van de economie begon te hinderen en alleen in actie komt om het eigen belang van de beheerders van het systeem te dienen of te beschermen. Een Octopus, die inmiddels al het beschikbare echte geld uit de samenleving heeft gezogen en heeft vervangen door een veelvoud aan pseudo-geld waarvan de werkelijke waarde, zoals U zo dadelijk zult zien, in hoge mate twijfelachtig is geworden.

Er is geld in omloop dat op geen enkele wijze nog gerelateerd is aan enige werkelijke waarde. De predikers van het bankwezen hebben zelfs het sprookje ontwikkeld dat het verantwoord zou zijn om geld in omloop te brengen dat alleen maar wordt gedragen door het "vertrouwen" van de mensheid. Het is de verantwoordelijkheid van elke natie, om overeenkomstig de GRONDWET, geld in omloop te brengen dat in een duidelijke economische vermogensbasis is verankerd. Vandaag aan de dag is er geld in omloop dat voor een groot deel geen enkele werkelijke economische waarde meer heeft. Dat geld wordt geschapen door een pennenstreek, een handtekening van een bankbediende.

Het dienen van het eigen belang had tot gevolg dat geldverschaffing een totaal arbitraire aangelegenheid werd, die alleen ter beschikking staat van hen die voldoende garanties op tafel kunnen leggen om pseudo-geld van het bankwezen te lenen. Zij die dergelijke garanties niet op kunnen brengen, worden of economisch impotent of moeten in het gunstigste geval voor het beschikken over geld aanzienlijk hogere rentekosten betalen. De totale afhankelijkheid van bankiers die alleen hun eigen belang dienen en het belang van hun cliënten op de tweede plaats zetten, is schadelijk voor een optimaal werkende economie.

In 1694 was er nog geen spoor van een zich ontwikkelende economische wetenschap. Niemand had ooit iets over zaken gepubliceerd, die als economische wetenschap konden

worden aangemerkt. Een komische toevalligheid is, dat de eerste officieel internationaal erkende econoom in hetzelfde jaar werd geboren als de "Bank of England" werd opgericht. Het was een Franse arts aan het Franse hof van Lodewijk de 14de, die tachtig jaar na de oprichting van de "Bank of England", in 1774 de eerste wetenschappelijk onderbouwde economische stelling produceerde. En zelfs die these was vanzelfsprekend nog ver verwijderd van gefundeerde economische rijpheid. Maar het was een moedig en wetenschappelijk goed onderbouwd document voor die tijd, dat door de onderdaan van Lodewijk de 14de werd geproduceerd.

Het was zelfs niemand minder dan Adam Smith die tijdens een bezoek aan Parijs door deze arts werd geïnspireerd om zich met een geheel nieuwe wetenschap, genaamd economie, te gaan bezighouden. Zijn genegenheid voor deze inspirator was zelfs zo groot dat Adam Smith zich voornam om zijn eerste publicatie aan deze inspirator op te dragen. Adam Smith kwam echter gedurende de tien jaar, die hij nodig had om zijn belangrijkste standaardwerk te doordenken en te schrijven, tot de overtuiging dat zijn eigen visie zover afweek van hetgeen hij in Parijs had geleerd, dat hij met geen woord zijn inspirator memooreerde.

De realiteit is, dat we door het bankwezen, en vazallen van het bankwezen in overheidskringen, gedurende meer dan driehonderd jaar in een economische richting zijn geleid die uiteindelijk tot een economische catastrofe moet leiden als we er niets aan doen. En het is niet eens zo moeilijk om toe te lichten: Waarom?

OP WEG NAAR DE TOTALE LIQUIDATIE VAN OORSPRONKELIJK GELD

Het is de verantwoordelijkheid van iedere overheid om te garanderen dat iedere burger in staat gesteld wordt om ONBELEMMERD aan het economische proces deel te kunnen nemen. In de moderne economie betekent dit dat iedere burger over de nodige geldmiddelen dient te beschikken om een begin te kunnen maken met deelnemen aan het economische proces.

In de moderne economie is niemand meer in staat om zonder geld te kunnen leven. Indien men buiten de economische samenleving wordt geplaatst en geen geld meer heeft dan is men niet alleen op weg naar de economische dood maar ook naar de fysieke dood. Bedelaars, die niet voldoende geld kunnen verzamelen, sterven. De keuze is heel eenvoudig. Of beginnen met stelen of sterven. Dat is gewone dagelijkse realiteit. We straffen simpel dieven en denken er zelden over na dat een groot deel van met name de massa kleine dieven uiteindelijk stelen omdat ze willen overleven en geen andere mogelijkheid zien om het geld te krijgen dat nodig is om te overleven. We leven al jaren met de illusie te denken dat moraalprediking op dat vlak, dat probleem oplost.

Echter de toegang tot geldmiddelen wordt steeds moeilijker, terwijl de indruk wordt gevestigd dat het steeds gemakkelijker wordt. Het bankwezen is bezig met het bijna totaal overnemen van de geldschepping. Binnen niet al te lange tijd is er geen enkele behoefte meer aan GELD dat oorspronkelijk door de overheid in omloop werd gebracht. De pseudo-geldschepping van het bankwezen heeft gedurende de laatste drie honderd jaar steeds meer echt geld uit de markt laten verdwijnen en vervangen door pseudo-geld door het monetariseren van schulden.

Al het bestaande echte geld, dus geld in omloop gebracht door de overheid, is voor het grootste gedeelte in handen van het bankwezen. Het wordt daar nog voor een klein deel gebruikt voor het tijdelijk draagbaar maken van bankkapitaal / pseudo-geld door het uit de muur te laten trekken. Voor de rest wordt het waarschijnlijk ergens hetzij belastingvrij stilletjes opgeborgen in kluizen, ouwe sokken of onder matrassen of het wordt gebruikt in de ondergrondse of zwarte economie.

Het is dan ook niet zo moeilijk om te begrijpen dat zowel de overheid als het bankwezen er belang bij hebben, dat het bestaande geld dat in munten en bankpapier in omloop is, verdwijnt en wordt vervangen door bankkapitaal dat uitsluitend binnen een elektronisch circuit circuleert. Tegen de tijd dat dit sprookje zich heeft gemanifesteerd is de gehele Nederlandse bevolking tot de economische horige van het bankwezen gepromoveerd omdat elke Euro, die ze via dat circuit gebruiken, is verankerd in een schuldbekentenis. Voor elke Euro en Dollar in circulatie moet iemand ergens in de wereld rente betalen. Indien U denkt dat dit promoveren tot horige wel wat vergezocht is dan moet ik U ook hier verder bijlichten. Zoals U hierna zult lezen zijn wij in 2004 dat moment schrikbarend dicht genaderd. Een voorspel daartoe vond reeds in 1998 in Oost Azië plaats.

GRONDWETTELIJK DIENT GELD DOOR DE OVERHEID TE WORDEN GESCHAPEN

De schuld van de totale westerse samenleving aan het westerse bankwezen is verregaand groter dan de schuld van de banken aan diezelfde samenleving. Er is in de 21ste eeuw praktisch geen Dollar en geen Euro meer in omloop waarvoor het bankwezen geen rente ontvangt.

Niemand kan meer aan de economie deelnemen, dan tenzij zwart of ondergronds, zonder gebruik te maken van bankkapitaal, dus pseudo-geld dat in omloop wordt gebracht door de bankenfraterniteit.

Dat betekent dat driehonderd jaar monetariseren van schuld tot gevolg heeft gehad dat iedereen nu alleen maar economisch in leven kan blijven door, hetzij een bijdrage aan het bankwezen en kapitaalverschaffers te verstrekken, of door aan een ondergrondse of zwarte economie deel te nemen. De ondergrondse economie moet daardoor alleen al in Nederland een formidabele omvang bereiken hebben.

Het geld dat door de overheid in omloop werd gebracht was rentevrij. Wanneer datzelfde geld eigendom werd van iemand, die het na ontvangst weer uitleende, kon er rente voor worden gevraagd.

Maar in principe zou de overheid er voor moeten zorgen dat iedere burger over voldoende kosteloos geld beschikt om economisch optimaal en **VOORAL KOSTELOOS** aan het economische productie proces te kunnen gaan deelnemen.

Bezit van GELD, hoe weinig ook, is vandaag aan de dag levensnoodzakelijk.

Het is grondwettelijk gezien, ongehoord dat iemand als belasting betaler op allerlei manieren een speciale vergoeding dient te betalen aan het bankwezen voor het gebruiken van geld om aan het economisch proces van het eigen land te kunnen deelnemen.

Elke tiener, die deel gaat nemen aan het economische proces krijgt pas aan het einde van de eerste maand werken zijn of haar loon. Zonder ondersteuning van ouders, overheid of charitatieve instelling kan een tiener niet vier of vijf weken in leven blijven, totdat hij of zij geld op zijn / haar bankrekening ontvangt van een werkgever.

ECONOMISCHE BLINDHEID DIE REEDS DECENNI A ECONOMISCHE MALAISE VEROORZAAKT

Geld voor dat absoluut noodzakelijke doel is echter nog nooit in omloop gebracht, omdat er gewoon geen realistische economische denkwijze is, die rekening houdt met de werkelijke dagelijkse geld behoeften van de samenleving. We zien dat zo meteen duidelijk als we de sluier oplichten van slechts twee, van vele economische ontwikkelingen in Nederland waarbij, zowel het bankwezen als de overheid, direct verantwoordelijk werden voor een ongekende economische malaise.

Die malaise ontstond door volstrekte economische blindheid waarbij men niet zag dat het bankwezen en de overheid, ieder op hun eigen wijze, voor het uitvoeren van genomen economische beslissingen, na 1968 tussen de twintig en veertig procent meer geld in omloop hadden moeten brengen om zestien jaar later tegen de zes honderd duizend werklozen te kunnen voorkomen die er, althans officieel inderdaad minstens, zonder mankeren in 1984 waren.

Na 1968 hebben het Nederlandse Bankwezen en de Nederlandse overheid administratieve activiteiten ontwikkeld, die het onder alle omstandigheden noodzakelijk maakten aanzienlijk meer geld in de samenleving te pompen. Dat aanvullende geld zou echter merkwaardiger wijze geen enkele economische waarde hebben vertoond. Het draagt daarom dan ook de merkwaardige naam van "Opvul-geld" (Padding-Money). Opvul-geld is noodzakelijk omdat bepaalde administratieve processen een vertragende werking op de omloopsnelheid van het in omloop zijnde geld veroorzaken.

Met andere woorden voor dezelfde economische activiteit dient meer geld in omloop te worden gebracht indien de administratieve processen van die activiteit meer geld in circulatie noodzakelijk maken.

Ik beperk me hier tot twee duidelijk herkenbare activiteiten, die vermoedelijk meer dan een kwart van de beschikbare liquiditeit in het Toeleveringscircuit opeisten om uitgevoerd te kunnen worden. De beperking tot twee voorbeelden betekent niet dat er niet veel meer identieke ontwikkelingen waren:

1. Het omschakelen van week- naar maandloon, dat het gevolg was van de opening van de Bankgiro Centrale in Amstelveen in 1968 en het invoeren van de salarisrekening door het bankwezen.
2. De invoering door de overheid van de BTW in 1968.

DE OMSCHAKELING VAN WEEK NAAR MAANDLOON

Voor het successievelijk overschakelen van weekloon naar maandloon diende, voor het uitbetalen van dat loon, het totale bedrag dat oorspronkelijk voor het uitbetalen van lonen in omloop was, meer dan driemaal te worden vergroot. Om precies te zijn tot minstens 433% van het oorspronkelijke bedrag. Tussen 1968 en 1975 schakelde 80% van de beroepsbevolking in Nederland over van weekloon naar maandloon. Dat maandloon betekende een omschakeling van 100% geld in de vorm van bankpapier en munten naar 100% pseudo-geld in het banken circuit. Elke loontrekker MOEST een bankrekening openen.

Het bankwezen onderhandelde met de vakbonden om de werknemers te "helpen" met het overbruggen van deze omschakeling. Het bedrijfsleven kon voor dit doel op korte termijn geld lenen. Stel dat een werknemer in die tijd $f100$ per week verdiende, dan werd het maandloon automatisch $f433$. Om het tekort aan geld voor de werknemer gedurende de eerste maand te overbruggen kon de werkgever dus tijdelijk een voorschot bij de bank opnemen. De werkgever betaalde dan in de tweede week van de eerste maand $f300$ uit, die de werknemer vervolgens over een periode van zes maanden met $f50$ per maand moest terugbetalen. Alle partijen waren het er toen over eens dat dit een uitstekende oplossing was.

De banken klopten zich nog jaren later op de borst voor deze geweldige hulp en hadden geen idee dat het omschakelen naar een salarisrekening heel gewoon in het eerste jaar de werknemer eenmalig van ongeveer driekwart van het maandloon aan bestedingsmogelijkheid beroofde.

Hij/Zij diende de eerste maand van een voorschot te leven. Vervolgens gaf hij/zij in de daarop volgende zes

maanden exact hetzelfde bedrag minder uit, omdat het voorschot terug betaald moest worden aan de werkgever, die het weer terugbetaalde aan het bankwezen.

Oh, er is geen twijfel over dat de werknemer sinds dien elk jaar hetzelfde loonbedrag ontving, maar er was iets anders. De werknemer kreeg wel het geld maar kon het een maand later pas besteden. Het voorschot maakte het mogelijk om de eerste maand te overbruggen. Echter dat bedrag ging in de volgende zes maanden retour naar de bank. Gedurende zes maanden werd zijn bestedingsvermogen met ongeveer 3/4 maand verminderd. In het eerste jaar van omschakeling **BESTEEDDE** hij/zij daardoor 3/4 van een maand salaris minder.

Tussen 1968 en 1975 kon 80% van de werknemers, dus de werknemers die van weekloon naar maandloon omschakelden, ongeveer 75% van een maandloon **MINDER BESTEDEN**. Dat geld verdween niet maar werd tijdmatig vóór de werknemer uitgeschoven die het derhalve nooit meer kan besteden. Maar dat was niet alles.

Het geld dat benodigd was voor het uitbetalen van de lonen kwam vóór 1968 binnen 7 dagen (weekloon) weer in de economie terecht. Na de invoering van het maandloon, begon de werkgever gedurende meer dan vier weken het uit te betalen loon bedrag langzaam met pseudo-geld op te sparen op een bankrekening.

Voorheen werkte het betaalde loon na 7 dagen weer in de economie, want het keerde binnen 7 dagen weer voor het grootste deel terug in het omloopcircuit. Nu werd gedurende vier weken, vier maal een weekloon opgespaard en in een bankrekening vastgezet om aan het einde van de maand te kunnen uitbetalen. Gedurende vier en een derde week werd $f433$ op de bank opgespaard, terwijl er maar $f100$ voor de loonbetaling binnen de economie in omloop WAS. Waar kwamen dan die $f333$ plotseling vandaan?

Die waren er niet. Die waren nog nooit eerder in omloop gebracht. Daardoor ontstond er **DEFLATIE**. Het uitgekeerde bedrag werd vervolgens door de werknemer evenredig langzaam weer gedurende een maand in omloop gebracht. Ook dat geld bleef voor lange tijd economisch dood op een bankrekening. Maar terwijl de werknemer zijn nieuwe maandloon gedurende de volgende vier weken gaat uitgeven, begint de werkgever weer opnieuw $f100$ per week te sparen. Dus de werkgever nam de $f100$, die de werknemer in omloop bracht, weer uit de circulatie, om ze aan het einde van de maand weer te kunnen uitbetalen. Waar kwam al dat geld vandaan?

Het was er niet. Er ontstond een **DEFLATOIRE RAMP**.

Aanvankelijk waren de winkels niet in staat pseudo-geld aan te nemen, maar dat probleem werd geleidelijk opgelost door de Euro-cheque in omloop te brengen, die ook weer tot een vertraagd gebruik van het beschikbare geld leidde. Successievelijk werd door de werknemers steeds minder baargeld opgenomen van de bank en de winkelbedrijven en restaurants begonnen digitaal geld (pseudo-geld) te accepteren. Dat was echter bijna dertig jaar later. En voor deze mogelijkheid diende de winkelstand en de horeca belangrijke investeringen te plegen in PIN en CHIP apparaten.

Het pseudo-geld bleef wekenlang op de bankrekening van werkgevers en werknemers staan en werd niet meer gebruikt als **WERKEND KAPITAAL**. Derhalve was voor dezelfde economische inspanning nu veel meer geld nodig. Geen gewoon geld met een echte nominale waarde maar "opvulgeld" dat er voor zou moeten zorgen dat de geldcirculatie niet werd verstoord door de grotere liquiditeitsbehoeften veroorzaakt door het invoeren van maandloon. Dat opvulgeld heeft geen enkele economische waarde. Het vergroot of verbetert op geen enkele wijze het productieproces. Maar aangezien niemand dit waardevolle geld ooit in omloop heeft gebracht, werd automatisch een groot gedeelte van het

pseudo-geld, dat reeds in omloop was, volslagen waardeloos, omdat het economisch niet meer werkte. Het zit figuurlijk voortdurend tegen de wand van de ondernemer's bankrekeningen en de werknemer's bankrekeningen vastgeplakt. De omloopsnelheid van het geld werd daardoor dramatisch vertraagd en veroorzaakte DEFLATIE.

De kapitaalkosten bleven deels dezelfde en namen vervolgens door nieuwe dringend noodzakelijke nieuwe leningen toe. Echter al die kapitaalkosten werden nu over een aanzienlijk lagere productie verdeeld, waardoor dus de prijzen begonnen te stijgen als gevolg van de DEFLATIE.

Er was dus helemaal geen inflatie, ondanks het feit dat er meer geld in omloop werd gebracht. Het meerdere geld had geen enkel omzet stimulerend inflatoir effect.

De economie werkte hier weer duidelijk achterstevoren, want men besloot de NIET BESTAANDE inflatie te bestrijden door een systematische beperking van de bedragen die door de banken konden worden uitgeleend.

Deze opmerking wekt de indruk dat het scheppen van nieuw geld door het bankwezen de problemen zou hebben opgelost. Niets is echter minder waar. Het bankwezen zag ten eerste de problemen niet en ten tweede was het bankwezen niet in staat om de problemen op te lossen. De enige partij die de problemen hier effectief kon oplossen was de overheid.

Maar die partij schitterde helemaal door afwezigheid. En omdat die partij volkomen door afwezigheid schitterde, veroorzaakte ze zelf door volkomen economische blindheid hun eigen economische stagnatie.

WE GAAN GEWOON DE BTW INVOEREN

Sinds 1968 bevroor het innen van de BTW aanvankelijk 16% van het totale gefactureerde BTW bedrag. Deze maatregel werd op één en dezelfde dag voor het gehele bedrijfsleven ingevoerd. Het was aanvankelijk een veel groter bedrag dat de economie blokkeerde dan de omzetting van week- naar maandloon. Die omzetting nam jaren in beslag tot na 1975.

Natuurlijk werd het bedrag aan geïnde BTW weer door de overheid in omloop gebracht, maar dat gebeurde veel later en heeft niets te maken met het geld dat gewoon voor eeuwig aan de BTW afrekening werd opgehangen. Kopende bedrijven betalen eerst 16% meer geld aan de leverende bedrijven. De leverende bedrijven moeten het geld van de BTW opsparen om aan de fiscus af te dragen. Elk bedrijf begint met het vastzetten van het BTW bedrag op de bankrekening van een leverancier, hoe je het ook draait of keert. Pas wanneer het bedrijf weer BTW van een afnemer ontvangt, kan het aan de leverancier betaalde bedrag weer door de afnemer voor andere doeleinden worden gebruikt, maar dan staat het door het bedrijf geïnde bedrag toch nog steeds bij de leverancier vast.

Zestien procent BTW maakt het noodzakelijk dat voortdurend die 16% door de economie blijft stromen om uiteindelijk bij de fiscus terecht te komen.

Uiteindelijk moet de af te dragen BTW in het gehele toeleveringscircuit per bedrijf worden gereserveerd en periodiek afgedragen. Constant zit vele malen zestien procent van het factuurbedrag dus van elk bedrijf ergens bevroren in bankrekeningen. Het werkt niet meer als werkend kapitaal. Het wordt dood kapitaal gedurende het oppot proces tot aan de afdracht aan de belasting en dan gaat de belasting weer op het geld zitten totdat het wordt uitgegeven in de markt. Het kan wel maanden duren voordat de BTW gelden weer als werkend kapitaal wordt gebruikt. Maar dat heeft niets te maken met het feit dat 16% constant bevroren wordt.

RAAR MAAR WAAR; GELD HEEFT EEN ANKER

Elke belastingverhoging BEVRIEST VOOR EEUWIG geld ongeveer ter waarde van de eerste (of verhoogde) belasting betaling. Maar dat nu bevroren geld werd door consumenten of bedrijfsleven voor totaal andere doeleinden in omloop gebracht. De overheid en het bankwezen hebben ook hier verzuimd zich te realiseren, dat GELD bij de eerste uitgifte

VERBONDEN wordt aan het DOEL van de eerste uitgifte en dat het gewoon niet zonder meer aan dat doel kan worden onttrokken.

Geld is verankerd aan het DOEL waarvoor het in omloop werd gebracht. Als U een huis financiert dan wordt het geld dat U daarvoor leent aan het huis verbonden. Natuurlijk begint dat geld kris kras door de economie te stromen en wordt het voor vele verschillende aankopen gebruikt. Maar U betaalt periodiek zowel de hoofdsom als de aanvullende rente. Niet alleen het bedrag dat U geleend heeft, wordt uit de circulatie genomen, maar ook een bedrag aan rente.

En hier mag U de volstrekt onschuldige vraag stellen:

“En waar komt nu eigenlijk dat geld voor het betalen van de rente dan wel vandaan?”

Voor zover U weet is dat nooit in omloop gebracht. Dit is een van de meest belangrijke vragen met verregaande consequenties, zoals U zult zien. Maar mag ik het antwoord op de vraag: *“Hoe zit dat dan?”* weer even opschorten?

DE OVERHEID DIENT HET GELD TE SCHEPPEN VOOR HAAR EIGEN ACTIVITEITEN

Het is duidelijk dat de overheid voor elke verhoging of invoering van nieuwe belastingen een deel van de belastingaanslag, in de vorm van totaal nieuw RENTEVRIJ geld in omloop dient te brengen en dus eenmalig aan de oorspronkelijke belastingbetalers dient uit te keren.

Als dat niet gebeurt ontstaat er een tekort aan geld in circulatie.

Het is eigenlijk vreselijk eenvoudig. Voor het innen van belastingen, onttrekt de overheid bij elke belasting aanslag tijdelijk geld aan het toeleveringscircuit. Het onttrekken van geld op een dergelijke massale schaal stagneert de economie.

Na verloop van tijd, en dat kan vele maanden later zijn en totaal ergens anders in Afrika, de VS of Brussel, keert dat geld weer terug in de economie. Hoe men het nu ook draait of keert, de overheid dient de juiste hoeveelheid RENTEVRIJ geld in circulatie te brengen, die het tijdelijk uit de circulatie nemen van belastinggelden compenseert. Dat behoeft dus niet het totale belaste bedrag te zijn.

DE OVERHEID DIENT IN ELKE BELASTINGBETALER TE INVESTEREN

Echter in het geval van de BTW wordt door de overheid permanent een bedrag aan geld dat oorspronkelijk door het bedrijfsleven is geïnvesteerd, uit de circulatie genomen en voor eeuwig gebruikt voor belasting inning. De overheid dient dit bedrag in de belastingbetaler te INVESTEREN.

Wat we hier ontdekken is het simpele feit, dat de overheid op precies dezelfde wijze als ieder bedrijf in haar eigen activiteiten dient te INVESTEREN. Een belastingbetaler is een OPBRENGSTBRON van de overheid. De overheid dient DAAROM geld in die opbrengst bron te investeren, om die bron in staat te stellen opbrengst te realiseren, belasting te betalen.

Deze regel, om speciaal geld voor de belastingheffing in de belastingbetaler te investeren, geldt niet alleen voor de centrale overheid, maar ook VOOR ELKE lokale overheid. Het is een ILLUSIE om te denken dat de overheid kan functioneren zonder, op precies dezelfde wijze als het bedrijfsleven, het EIGEN VERMOGEN TE SCHEPPEN dat voor de uit te voeren taken noodzakelijk is. Het dient binnen het toeleveringscircuit in omloop te worden gebracht.

Ik hoor het commentaar al: “En dat gaat dan vanzelfsprekend overal inflatie veroorzaken.” Om U heel eerlijk de waarheid te vertellen, geloof ik daar niets van. Dat geld vergroot op geen enkele manier de koopkracht. Maar als U mij vraagt of het niet noodzakelijk wordt om onze denkwijze over inflatie en deflatie nog maar eens goed op de helling te zetten dan

zeg ik volmondig: "Ja". De ontwikkeling van de laatste 36 jaar en de consequenties daarvan maakt dat zelfs dringend noodzakelijk. De mate van opvulgeld die in het circuit moet worden geplaatst om de economie normaal te laten werken, zal vanzelfsprekend wetenschappelijk moeten worden bepaald en niet met het fluiten op de natte vinger.

We hebben nu meer dan 36 jaar gespeeld met de bestaande normen over Inflatie en Deflatie die door Irving Fisher in 1911 werden gepubliceerd zonder te begrijpen dat de wetten van deze econoom waarschijnlijk een aanvulling behoeften.

Het BTW bedrag werd in Nederland successievelijk naar 19% verhoogd. Het totale bedrag aan geld in circulatie had, derhalve eerst met het voor het innen van de BTW benodigde bedrag tegelijkertijd met de invoering van de BTW, moeten worden verhoogd en vervolgens nog eens tijdens de verdere belastingverhogingen.

Nu werd normaal werkkapitaal van het bedrijfsleven bevroren en wekenlang vastgehouden op bankrekeningen. Het fungeerde niet meer als WERKKAPITAAL van het bedrijfsleven. Het begon uitsluitend te werken voor de fiscus en niet meer voor het belasting betalende bedrijf dat het geld voor de BTW en de loonbetalingen had GEÏNVESTEERD.

We leven niet meer in een samenleving van voor 1963 waar de werknemer leefde volgens een bepaald levenspatroon, dat de loon en salarisinkomsten voor het grootste gedeelte weer terugbracht in het lokale toeleveringscircuit. Iemand in Tjabbestreek in Groningen besteedt zijn/haar geld misschien wel voor een groot deel via de internet in Moskou of Hongkong en dat geld verdwijnt dan zonder meer uit het lokale toeleveringscircuit. We zullen ons denken op dat vlak moeten aanpassen aan de werkelijkheid. Men kan niet ongestraft het gehele maandloon aan de AEX offeren en GELOVEN dat iemand of iets die uitstroming uit het lokale toeleveringscircuit automatisch compenseert. We houden ons waarschijnlijk op een uiterst primitieve manier bezig met de distributie van WERKEND KAPITAAL. Ik heb het hier niet over het vele geld dat als NIET WERKEND op vele rekeningen is opgeborgen.

Aangezien het bedrijfsleven op geen enkele wijze invloed kon uitoefenen op het beheer van de gelden in het toeleveringskanaal en met een tekort aan middelen werd geconfronteerd, zag het maar één oplossing: LENEN. Maar het bedrijfsleven kon niet voldoende lenen en derhalve begon de economie te stagneren. Die economische stagnatie veroorzaakte een immense werkeloosheid in 1981, opnieuw in 1992 en nu in 2001 omdat het voor het bedrijfsleven onmogelijk was en nog steeds IS om doormiddel van aangegane leningen de voortdurend groeiende liquiditeitsbehoeften van de geldcirculatie te dekken. Er is een enorme hoeveelheid geld aanwezig in het financiële circuit, maar er is nog steeds een zich voortdurend ontwikkelende deflatie in het toeleveringscircuit. U ziet zo dadelijk hoe het probleem werkelijk moet worden opgelost. Het heeft de rentelasten van het bedrijfsleven totaal onnodig aanzienlijk verhoogd omdat de economie achterstevoren werkt. Vanzelfsprekend hebben de rentelasten de consumenten prijzen evenredig verhoogd.

EEN TOTALE HERZIENING VAN ONS ECONOMISCHE DENKEN

De economie werkt in alle opzichten achterstevoren ondanks het feit dat het uiteindelijk de consument is die de elementaire economische beslissingen neemt en organisch van voor naar achteren (Bottom-Up) opereert.

Het is uiteindelijk ondenkbaar dat bedrijven geld in omloop kunnen brengen, zonder dat dit geld eerst door de overheid RENTEVRIJ geschapen is. Er is gewoon geen andere mogelijkheid. De Nederlandse economie is het meest duidelijke slachtoffer van het niet toepassen van dit volstrekt logische principe.

De overheid is zelfs in 2004 niet meer in staat de bestaande economische problemen op te lossen zonder een duidelijke meer wetenschappelijke economische gedragslijn te gaan volgen. Dat betekent dat de overheid niet alleen het geldverkeer, het bankwezen maar ook het hele economische denken op de helling zal moeten zetten.

Het zijn het bankwezen en de overheid, die een achterstevoren werkende economie forceren, die economisch gezien veel te kostbaar en bovendien volstrekt onnatuurlijk is. Omdat we iets nu al driehonderd en acht jaar doen op de manier waarop het bankwezen het al die tijd heeft gedaan, betekent niet dat we genoodzaakt zijn om het op die wijze voort te zetten. Verre van dat. Rentevrij leven en werken is gewoon niet tegen te houden.

EEN MEER PRAGMATISCHE BEHEERSING VAN INFLATOIRE EN DEFLATOIRE INVLOEDEN

Binnen de structuur van de Citizens-Multi-National zijn twee totaal nieuwe functionarissen verantwoordelijk voor de kapitaalvoorziening en bescherming van de lokale gemeenschap, zowel tegen zowel deflatoire als inflatoire ontwikkelingen. Daartoe worden volkomen natuurlijke speciale reserves aangelegd. Door het zoveel mogelijk beheersen van deflatoire en inflatoire ontwikkelingen op een lokaal niveau, wordt het mogelijk zowel inflatie als deflatie eveneens op regionaal en nationaal of "state" niveau te gaan beheersen.

Het bedrijfsleven oefent binnen het CMN-LCC circuit directe mede invloed uit op de gang van zaken in het gebruik van en de verschaffing van kapitaal. Een Netwerk Coördinator vertegenwoordigt de lokale belangen en een Trade Coördinator behartigt de belangen van de onderneming waar hij of zij werkzaam is, binnen het Toeleveringscircuit. Beide typen coördinatoren ontvangen dezelfde opleidingen en hun kennis wordt voortdurend aangevuld. De samenwerking tussen deze beide groeperingen is gebonden aan een strikte gedragscode.

NA 1968 WAS ER NIMMER VOLDOENDE FINANCIËLE CAPACITEIT OM HET TEKORT AAN GELD OP TE VULLEN

Het tekort aan geld bij het bedrijfsleven dat zich na 1968 geleidelijk begon af te tekenen, werd absoluut niet herkend. Er was op dat moment slechts één mogelijkheid om meer geld in omloop te brengen. Het bedrijfsleven diende het te lenen. Maar niemand zag aanvankelijk de economische noodzaak om geld te gaan lenen. Elk bedrijf ontdekte echter geleidelijk dat de betalingen begonnen te vertragen, en ieder bedrijf ontdekte dat het genoodzaakt werd voorzichtiger met geld om te gaan om de rekeningen te kunnen betalen. Men had gewoon geen andere keus. Niemand die begreep: Waarom? Het was onmiskenbaar dat de economie begon te stagneren. Vanzelfsprekend begonnen bedrijven te trachten geld te lenen om hun achterstallige verplichtingen na te komen, die door het vertraagde betalingsverkeer begonnen te ontstaan. De grotere bedrijven slaagden daar meestal wel in maar de kleinere bedrijven stierven als vliegen op een vliegenvanger.

De schade toegebracht aan de Nederlandse economie moet door deze tekortkomingen, tientallen zo niet honderden miljarden Euro bedragen.

Door het lenen van geld begonnen vanzelfsprekend de kapitaalkosten te stijgen, terwijl de productie afnam. De kapitaalkosten verhoogden de prijzen en de verhoogde prijzen werden vervolgens als inflatie aangemerkt omdat ook de geldhoeveelheid gewoon reëel nominaal toenam. Het waarnemen van inflatie werd uiteindelijk aanleiding om de geldvoorziening te beperken. Niemand die in de gaten had dat ook DEFLATIE prijsverhogingen kan veroorzaken. De economische brand werd met economische kerosine (geldbeperking) flink aangewakkerd.

Door het niet herkennen van de economische behoeften, dus doordat de overheid verzuumde om nieuw geld te scheppen en te investeren in de eigen activiteiten, dwong men het bedrijfsleven om het absoluut benodigde geld te gaan lenen. Dat bedrijfsleven was echter nimmer in staat om zoveel geld te lenen dat noodzakelijk was voor het redden van de situatie.

Voor het lenen van geld moesten er door het bedrijfsleven meer onderpanden / garanties worden ingebracht. Als het bedrijfsleven in de jaren zeventig al in staat was om die onder-

panden / garanties te produceren, dan was het nog helemaal niet zeker dat de banken het benodigde geld wilden of KONDEN fourneren.

Het volume aan OPVUL LIQUIDITEIT (padding-money) dat benodigd zou zijn om de continuïteit van de bestaande economische activiteiten in het productie proces te kunnen garanderen, was dermate groot dat het benodigde bedrag aan aanvullende liquiditeit gewoon NIEMER op normale wijze doormiddel van leningen in omloop zou kunnen worden gebracht. Vandaag in 2004 worstelen we nog steeds met de consequenties van het in 1968 geschapen probleem.

Maar ik had U al gewaarschuwd dat de twee modellen die we nu hebben belicht, het omschakelen van week- naar maandloon en de BTW slechts twee VOORBEELDEN zijn van wat er mis is gegaan, in onze volstrekt onwetenschappelijke en totaal ONDOORDACHTE economie. Er is zelfs nog een ander element dat een veel kolossalere invloed heeft op de huidige economische problematiek. En dat probleem is vandaag aan de dag in 2004 meer dan urgent.

WAAROM ZOU JE NIEUW GELDSCHIPPEN WANNEER ER INFLATIE IS?

Vlak na de tweede wereldoorlog kondigde de overheid een unieke maatregel af. Al het voor 1945 in omloop gebrachte geld werd op één dag waardeloos.

Men kon zijn geld inleveren en daarvoor nieuw geld terugkrijgen. Voor de gewone burger was dat nauwelijks een probleem. Die omwisseling nam tijd en daarvoor kreeg iedereen een voorschot. Het geldwezen werd volledig gesaneerd.

Het totale bedrag aan Nederland's geld in omloop werd dus in 1945 opnieuw exact bepaald. In 2001 herhaalde zich ongeveer dezelfde operatie bij het omschakelen naar de Euro.

De Nederlandsche Bank behoefde in 1945 alleen maar het papiergeld in omloop te brengen voor diegenen die er geen bankrekening op nahielden. Het geld op de bankrekeningen was toen ook al pseudo-geld. Dus al het geld in omloop was totaal meetbaar en werd dus in 1945 vrijwel exact vastgesteld.

Het is dus vrijwel zeker dat er op dat moment waarschijnlijk voldoende geld in omloop was om de opdat moment bestaande economische behoeften te dekken.

Er waren op dat moment slechts twee mogelijkheden om geld in omloop te brengen:

1. Door de Nederlandsche overheid, door projecten te realiseren waarvoor de overheid geen geld leende, maar gewoon GELD DRUKTE. Dit betreft dan totaal nieuw rentevrij geld dat in circulatie blijft .
2. Het bankwezen, dat alleen maar pseudo-geld in omloop kan brengen door het uit te lenen. De bank scheidt dus tijdelijk nieuw geld dat door terug betaling weer uit de circulatie wordt genomen. De rente betaling verkleint permanent de hoeveelheid geld in circulatie.

De meeste Westerse overheden hebben in de loop der tijd het in omloop brengen van geld door het te drukken hetzij tot een minimum beperkt of zelfs geheel afgeschaft. Ook na 1945 heeft de Nederlandse overheid geld laten drukken dat in omloop werd gebracht als een bepaalde staatslening niet volledig werd voltekend.

Het woord drukken is hier slechts symbolisch. Het geld werd geschapen door het eenvoudigweg op de rekening van de overheid bij te schrijven. U mag die operatie als primitief beschouwen, want dat is het ook. Er is binnen de overheid geen adequate boekhouding voor zo'n operatie en daardoor maakt het ook de indruk van iets ongehoords, iets dat onjuist is.

In werkelijkheid is geldschepping door de overheid een absolute noodzakelijkheid. Maar het dient bedrijfseconomisch wel op de juiste wijze te geschieden. En hier ligt de kern van het geld probleem. U ziet dat later.

Door de enorme, maar volstrekt onjuiste groei, van het bankwezen, hebben overheden sinds de laatste veertig jaar geen enkele reden meer gezien om geld te scheppen, omdat praktisch elke Westerse staatslening volledig wordt voltekend met pseudo-geld.

Er is ook een soort mentale weerstand tegen het drukken van geld. Er is nog steeds een onbeteugelde angst voor het verwekken van hollende inflatie, door het in omloop brengen van nieuw geld, dat zo maar door de overheid wordt gedrukt om bijv. de kosten van de overheid te dekken. De herinnering aan 1923, toen de Duitse overheid de economie op hol liet slaan door de drukpers aan te zetten, zweeft nog steeds door de wandelgangen van de Centrale Banken.

Er is eigenlijk een soort van consensus ontstaan dat de overheid met haar handen van de geldpers moet afblijven. Een heel aardige volstrekt theoretische gedachte die de wereld economie aanzienlijke schade heeft toegebracht, maar die volstrekt begrijpelijk is wanneer men de nationale geld aangelegenheden moet overlaten aan economische amateurs, of wanneer de centrale overheid niet onder curatele zou staan van een toezichtsorgaan van een onderdeel van de Verenigde Naties. De Wereldbank en het IMF hebben een dergelijke positie waarschijnlijk bij voorbaat al door hun volstrekt onwetenschappelijke optreden, verspeeld.

Het is dus duidelijk gebleken dat er met die gedachte van handen af van de geldpers iets helemaal mis is. Maar voordat iemand denkt dat ik de geldpers wil aanzetten, kan ik U verzekeren dat ik radicaal tegen een dergelijke vorm van geldschepping ben. We hebben geen behoefte aan een veredelde versie van de manier waarop pseudo-geld door het bankwezen wordt geschapen.

Aangezien de Nederlandse overheid geen enkele reden heeft gezien om zelf geld te scheppen, wordt praktisch geen Euro nieuw geld meer door de overheid in circulatie gebracht. We zijn dus totaal overgeleverd aan het bankwezen.

WAAR KWAM NU HET GELD VOOR AL DIE BONUSSSEN EN DE LOON- EN SALARIS-VERHOGINGEN VANDAAN?

Laten we nu eens aannemen dat er vóór 1964 voldoende geld in omloop was om de toch langzaam groeiende bedragen aan lonen en salarissen te betalen. Dat is een redelijke aanname, gezien het feit dat Nederland historisch in het jaar 1963 het laagste ooit bereikte getal aan werklozen te zien gaf. We weten nu dat Nederland in ieder geval sinds 1962, althans volgens de overheid, alleen maar INFLATIE heeft opgemerkt. Dientengevolge heeft dus de regering in Den Haag geen enkele noodzaak gezien om tot het drukken van geld over te gaan.

De conclusie moet dan zijn dat elke Gulden en Euro geldschepping uitsluitend uit PSEUDO-GELD heeft bestaan. Dat wil dus zeggen dat gedurende de laatste veertig jaar elke gulden of Euro loon en salarisverhoging en alle bonussen sinds die tijd, volledig met behulp van leningen zijn gefinancierd. Dat betekent dat de schuldenlast van het bedrijfsleven tot catastrofale hoogten moet zijn gestegen.

Het gemiddelde inkomen van de Nederlandse werknemer is sinds het midden van de zestiger jaren verveelvoudigd. Het geld daartoe is nimmer aangemaakt. Die kleine tekortkoming heeft tussen 1968 en 1994 nog een extra duit in het negatieve zakje gedaan en de mate van deflatie nog eens extra vergroot. Het lijkt er op dat niemand het zag.

WANNEER JE ALLEEN MAAR INFLATIE ZIET

*“Waarom zou je geld scheppen,
als je tot in het diepste van je ziel er van overtuigd bent,
dat er voldoende geld in omloop is?”*

Dat moet ongeveer de gedachte zijn geweest, die in Den Haag af en toe enige aandacht heeft gekregen. Alhoewel ik het idee heb, dat er sinds het begin van de jaren zestig, nauwelijks in die richting is gedacht. Iedereen op het Binnenhof moet van één ding zeker zijn geweest:

**“Er is absoluut geen behoefte aan
geldschepping door de OVERHEID.”**

Als je reeds bij het begin van de zestiger jaren de rotsvaste overtuiging hebt, dat er wat we noemen “Creeping Inflation” is, dan behoef je jezelf helemaal geen zorgen te maken over GELDSCHEPPING. Dan heb je de indruk dat het bankwezen perfect zijn werk doet.

En laten we nu eerlijk zijn. We hebben de prijzen de laatste veertig jaar alleen maar zien stijgen. Dat betekent toch inflatie! We moeten toch toegeven, dat de banken toch geweldig hun best doen om de economie aan de praat te houden. Ze scheppen geld bij het leven. Dus waar zouden we ons zorgen over moeten maken?

EEN GELD PROBLEEM DAT NIMMER WERD OPGELOST

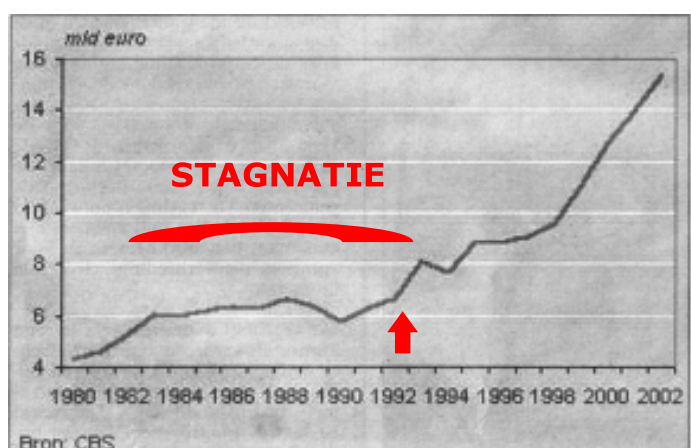
Nog erger is dat geen enkele lening die ooit na 1968 werd gesloten, tot doel kon hebben gehad om het door het bankwezen en de overheid gecreëerde tekort aan liquiditeit, dat het gevolg was van administratieve activiteiten van banken en overheid, op te heffen.

Natuurlijk was dat wel de intentie, maar het werd in de loop van de tijd langzamerhand iedereen duidelijk dat het niet meer lukte. Men ging naar alle mogelijke redenen zoeken die daartoe in aanmerking zouden komen en men zocht het nimmer in de goede richting.

Het gevolg was dat men maatregelen begon te nemen op veronderstellingen.

Omdat men de werkelijke redenen voor het zich ontwikkelende probleem niet herkende en men alleen INFLATIE zag, ontstond er een absoluut beslissingsvacuüm. Maar aangezien de economie stagneerde werd men wel verplicht om INCIDENTEEL geld te scheppen. We gingen dus weer lenen.

Deze grafiek, gepubliceerd eind 2003 door het CBS geeft het inkomen weer van het bankwezen sinds 1980. Daaruit blijkt dat men ondanks de ten onrechte waargenomen inflatie reeds vóór 1980 besloten had om de economie met geldschepping te activeren. Men zet dat door tot 1982 en is dan zo bevreesd voor de consequenties van de geldschepping dat voor meer dan zes jaar de geldschepping van het bankwezen op ongeveer hetzelfde niveau blijft.

Stijging Inkomen van het bankwezen

In 1988 begint de werkloosheid voorzichtig te dalen en de geldschepping neemt bijna in evenredigheid af zowel als het inkomen van het bankwezen. Men voelt zich echter gedwongen om op grotere schaal te gaan lenen in 1990. Maar waarschijnlijk tot ieders verbazing begint dan de werkloosheid, ondanks een sterk toenemende geldschepping in 1991 steeds sterker te rijzen. Niemand die zich bewust is dat voor de tweede keer een volstrekt organische tegenreactie op het lenen ontstaat omdat zich iets anorganisch ontwikkelt. De werkloosheid begint voor de tweede maal RECHT TOE RECHT AAN te stijgen.

DE DUBBELE MISVATTING VAN 1994

Dan komt in 1994 de man aan het bewind die door ons in 1981 was geïnformeerd over onze bevindingen dat er geen inflatie maar deflatie was. Wim Kok wordt Minister President en besluit kort en goed een eind aan de deflatie te maken. Het bankwezen krijgt van hem vrij spel.

Zowel de overheid, het bedrijfsleven als de consumenten, beginnen aan een soort bevrijdingsfeest. Een roes na ongeveer dertien jaar in een economisch keurslijf gevangen te hebben gezeten.

Men voelt zich bevrijdt. Het kan niet op.

1. Het is duidelijk dat men eindelijk overtuigd is dat men met DEFLATIE in plaats van INFLATIE te maken heeft. Men gaat even de zaken rechtzetten, zonder zich ook maar een moment te verdiepen in de achtergronden die aanleiding hebben gegeven tot de ontwikkeling van de deflatie. Daardoor begrijpt men niet dat het bestaande probleem niet meer met simpele geldschepping door het bankwezen kan worden opgelost. Die simpele geldschepping bevrijdt het geld niet dat tegen de wanden van de bankrekening van het bedrijfsleven zit vastgeplakt als padding-money. Van elke Euro die in omloop komt is maar een deel werkelijk effectief in de economie. Men heeft niet meer geld in omloop nodig, nee het toeleveringscircuit moet bevrijd worden van het geld dat niet werkt. Alleen geldschepping door de overheid werkt.
2. Het inkomen van het bankwezen stijgt van dat moment af met gemiddeld ongeveer een miljard Euro per jaar. Het verdubbelt in tien jaar. Dat betekent dus dat een enorme hoeveelheid pseudo-geld in omloop wordt gebracht om de economie op te krikken. Dit is de tweede misvatting, men begint het deflatie vuur te blussen met pseudo-geld, waarmee het niet geblust kan worden.

Er wordt een record bedrag aan leningen afgesloten en de werkloosheid neemt vanzelfsprekend een scherpe duik omlaag. Toch daalt de werkloosheid, ondanks het aanblazen van de economie met alle middelen, waarbij het totale bedrag aan schuld aan het bankwezen tussen 1993 en 2003 tot een record hoogte met 375% toeneemt, niet beneden het niveau van 1981. Het blijft in 2001 op ongeveer 240.000 hangen en begint daarna onmiddellijk opnieuw als een pijl omhoog te schieten, zonder dat iemand begrijpt waarom.

De consequentie van dit alles is dat in 2001 even ná de invoering van de Euro de consumenten prijzen rigoureuus moeten zijn gaan stijgen om de hogere rentekosten in het toeleveringscircuit te kunnen dekken. Tegelijkertijd neemt het bestedingsvermogen van de gemiddelde consumenten af met de hogere persoonlijke rentelasten.

En dan begint in 2002 de economische werkelijkheid met de illusie af te rekenen. Het uitleen elastiek is voor derde maal op.

HET " PERPETUAL MOTION TO ECONOMIC SELF-DESTRUCTION "

Het bedrijfsleven kan geen kant meer uit. De gang van zaken is bijna hopeloos.

Je wordt gedwongen voortdurend te blijven lenen tot in lengte van dagen of beter totdat je economisch sterft. Het werkt ongeveer als volgt:

- ◆ Je hebt onvoldoende geld in circulatie.
- ◆ Je leent tegen betaling van rente wat nodig is om het bedrijf aan de praat te houden. Je moet echter onmiddellijk beginnen met terugbetalen.
- ◆ Door het terugbetalen MET RENTE, verdwijnt er méér uit het Toeleveringscircuit dan je geleend hebt. Het tekort wordt dus weer voelbaar.
- ◆ Ongeveer halverwege de aflossing ben je daarom dan ook weer verplicht om opnieuw meer te gaan lenen ALS JE DE KANS KRIJGT. In dat geval ga je dan nog meer terugbetalen aan hoofdsom plus rente.

- ◆ Je creëert een "Perpetual Motion To Economic Self-destruction". JE KUNT ECONOMISCH NIET OVERLEVEN. Er is een grens aan wat je economisch kunt dragen.
- ◆ Het breekpunt van het economische elastiek werd voor het eerst bereikt in 1979. Het bedrijfsleven en de overheid als geheel sluiten niet meer voldoende nieuwe leningen om de totale op dat moment bestaande behoefte aan liquiditeit in stand te houden. Er wordt wel geleend maar het is niet meer genoeg om de totale uitvloeit te dekken. Het totale bedrag aan afsluitende leningen is onvoldoende. De werkloosheid begint als een scherpe pijl naar boven te stijgen.
- ◆ Op het moment dat het liquiditeitspeil door de groeiende werkloosheid weer voldoende is om de OVERGEBLEVEN economische activiteiten te dekken ontstaat er stabilisatie. Voor de eerste maal is dat in 1984.
- ◆ Het gaat ongeveer acht jaar goed. Dat wil zeggen dat de werkloosheid niet verder toeneemt maar ook nauwelijks af kan nemen. Maar de langzaam toenemende werkgelegenheid vergroot de behoefte aan liquiditeit in het toeleveringscircuit. Het loopt even langzaam weer naar een breekpunt. In 1991 breekt het elastiek opnieuw. Er is dan opnieuw meer uitvloeit dan nieuwe input omdat de leningen die gesloten worden de uitvloeit niet meer compenseren.
- ◆ In 1994 is er nog geen stabilisatie bereikt. Slechts een deel van de OVERGEBLEVEN werkgelegenheid is uitgewist. Maar het kabinet van Minister President Kok besluit om de leenkraan wijd open te zetten. Het is echter opnieuw de verkeerde kraan. Er wordt rentedragende liquiditeit toegevoegd en daardoor wordt dus bij het afbetalen over de volgende jaren de liquiditeit weer verkleind, terwijl de nu sterk toenemende werkgelegenheid een sterk groeiende behoefte aan meer liquiditeit met zich meebrengt. Er wordt weer een klein beetje werkgelegenheid teruggewonnen.
- ◆ Dat proces duurt in dit geval ongeveer zeven jaar. En niemand hoeft er aan te twifelen dat het startende stabilisatie proces, een hogere tol aan werkloosheid zal moeten eisen dan voorheen. Een groot deel van de werkgelegenheid zal worden weggevaagd. Als dus in 2001 het elastiek weer breekt, dan is het duidelijk dat niet hetzelfde meer mogelijk zal zijn als in 1994. Het is onmogelijk om met verdere rigoureuze leningen van het bankwezen het stijgen van de werkloosheid weer tot stand te brengen. Het tekort aan liquiditeit in het toeleveringscircuit is catastrofaal.

Leningen moeten worden terugbetaald. Alle leningen worden gesloten voor door het bedrijfsleven aangegeven doelstellingen en die leningen hebben helemaal geen mogelijkheid om het tekort in de geldcirculatie op te heffen, want zoals gezegd alle leningen moeten worden terugbetaald. Misschien is het nuttig om nog eens nadrukkelijk op een rij te zetten, wat er nu precies gebeurt en gebeurd is. We kunnen dus stellen dat er:

- Vóór 1965 was ECHT geld dat bij de gewone burger in omloop was kennelijk voldoende om de economie probleemloos te dienen. De dalende werkloosheid in 1963 en 1964 bewijst dat meer dan voldoende. Na de laagste stand van de werkloosheid in de economische geschiedenis van Nederland in 1964 begon de werkloosheid duidelijk te klimmen.
- Ná 1965 begon het bankwezen het bankabele betalingsverkeer uit te breiden naar de consumenten.
- Door het omschakelen ontstond er gewoon heel duidelijk een grotere behoefte aan geld, dat door de creatie van pseudo-geld niet werd opgelost.
- Door het tragere afwickelen van het betalingsverkeer diende er voor dezelfde economische inspanning aanzienlijk meer geld in omloop te zijn.
- Aangezien dit geld niet in omloop werd gebracht, noch door het bankwezen, noch door de overheid, begon de BESTAANDE economische activiteit te stagneren.
- Ogenschijnlijk de enige manier om het probleem op te lossen is om meer pseudo-geld in omloop te brengen. Dat in omloop te brengen pseudo-geld zou dus absoluut GEEN economische functie en dus geen waarde hebben, maar een volstrekt ADMINISTRATIEVE functie. Het pseudo-geld zou derhalve iets zijn waarmee het betalingscircuit zou kunnen worden OPGEVULD om de STAGNATIE op te heffen.

- Theoretisch zou men dus waardeloos OPVUL-GELD (Padding-Money) in omloop moeten brengen om het tekort aan te vullen.
- Het probleem wordt echter ABSOLUUT NIET opgelost, door meer geld in omloop te brengen doormiddel van bankleningen aan het bedrijfsleven.
- Door het aangaan van leningen voor andere doeleinden wordt OP KORTE TERMIJN het probleem gedeeltelijk opgelost, maar dat probleem komt op wat langere termijn weer verergerd terug omdat leningen met rente moeten worden terugbetaald.
- Aangezien de leningen worden belast met rente moet aan het betalingscircuit MEER geld worden onttrokken dan door het aangaan van de lening binnen het toeleveringscircuit werd gebracht.
- Het inkomen van de banken aan rente wordt slechts sporadisch weer binnen het toeleveringscircuit in omloop gebracht omdat de meeste rente aan reserves wordt toegevoegd, die op lange termijn worden geliquideerd.
- Het probleem kan theoretisch worden opgelost door de overheid of het bankwezen door een additionele schepping van OPVULGELD in het pseudo-geld betalingscircuit, dus geld zonder enige waarde dat de omloopsnelheid VERGROOT. Echter hoe zou men dit geld in omloop willen brengen en hoe voorkomt men dat dit OPVULGELD later weer als echt betaalmiddel wordt gebruikt?
- Dit geeft aan dat de manier van geldschepping, die we de laatste driehonderd jaar hebben gehanteerd, ECONOMISCH NIET FUNCTIONEERT.

Het is natuurlijk veel logischer, goedkoper, minder problematisch en veel eenvoudiger om de natuurlijke staat terug te brengen. De natuurlijke staat betekent dat we weer gewoon ECHT GELD in omloop moeten brengen en dat de economie in het toeleveringscircuit weer van voren naar achteren moet gaan werken, zoals dat waarschijnlijk van nature tussen 650BC en 1694 altijd is geweest.

Voordat U nu denkt dat ik terug wil naar gouden of zilveren munten en bankpapier, lijkt het me nuttig om duidelijk te maken dat echt geld net zo goed elektronisch kan worden behandeld als pseudo-Geld. Maar dan moeten we eerst nog eens duidelijk maken wat ECHT GELD nu eigenlijk precies is en waar het vandaan komt. Maar voordat we daar naar gaan kijken moeten we nog even terug naar de ramp van de zestiger jaren.

Er worden nog steeds regelmatig administratieve beslissingen genomen door banken en overheden, waarbij noch de banken, noch de overheden zich ooit hebben afgevraagd hoe ze het probleem van het benodigde opvul-geld (padding-money) denken op te lossen. Beter gezegd het heeft er alle schijn van dat het probleem nooit is opgemerkt.

Toch is het bijna ondenkbaar te geloven dat iedereen in de bankwereld en bij de overheid met oogkleppen heeft rondgelopen en het fenomeen nog nooit eerder heeft gesignaleerd.

Een nog groter probleem is dat dit fenomeen zich niet alleen binnen Nederland heeft ontpopt. Het is universeel, dus wereldwijd. Echter binnen de Europese gemeenschap wordt het meer uitgesproken zichtbaar door de invoering van allerlei sociale en belasting structuren die enorme, aan bureaucratie gerelateerde, vertragingen in het betalingsverkeer doen ontstaan.

Daarnaast is er het bijna 100% binnen het bankencircuit zuigen van het particuliere, oorspronkelijk totaal op baargeld gebaseerde consumenten domein. Dat domein heeft op grond van deze banken activiteit, prijs- en kostenverhogingen moeten realiseren, die huns gelijke in de geschiedenis niet kennen.

DE CONSEQUENTIES VAN DE UITBREIDING VAN HET BANKWEZEN

In de tweede helft van de jaren zestig besloot het Nederlandse bankwezen om de consumenten grootschalig binnen het bankendomein te trekken. Uitbreiding van het bankwezen onder brede lagen van de bevolking zou een uitzonderlijk grote omzetvermeerdering voor het bankwezen met zich meebrengen in een land waar uitsluitend de gegoede stand, zoals het toen genoemd werd, en een gedeelte van de middenstand een bankrekening aanhielden.

Een gouden opportuniteit ontstond toen, in de tweede helft van de zestiger jaren, het computer service bureau van Centraal Beheer voorstelde om de loonberekeningen van weekloon trekkers maandelijks te gaan afwikkelen in plaats van wekelijks, waardoor belangrijke kosten besparingen voor de werkgevers zouden ontstaan. Het was Centraal Beheer die duidelijk maakte dat maandelijks uitbetaling van het loon per bank terecht eveneens tot verdere besparingen voor het bedrijfsleven zou leiden.

Deze oplossing was voor het computercentrum van Centraal Beheer van levensbelang omdat in Rotterdam een concurrent een methode had ontwikkeld om de weeklonen met behulp van een volautomatische vul-machine in loonzakjes te verpakken.

De werknemers werden echter gewoon overrompeld, ondanks het overleg met de vakbonden. Iedere werknemer diende een salarisrekening te openen of ze het nu wilden of niet. Men had geen keus. Als de werkgever besloot dat het loon elektronisch via de bank zou worden uitbetaald dan had de werknemer dat gewoon te accepteren.

Op zich zelf was het omschakelen naar elektronisch betalingsverkeer een positieve ontwikkeling, die ongetwijfeld tot kostenbesparingen leidt. Bij het omschakelen werd echter aan belangrijke consequenties, macro economisch verbonden aan de omschakeling, nauwelijks enige aandacht besteed. Er was een aanzienlijk bedrag aan baargeld in omloop in het consumenten domein.

In de zestiger jaren werd zelfs nog een groot deel van de leveranties door de groothandel aan de winkelstand met baargeld afgerekend. Ook de salaris uitbetalingen aan maandloners in het administratieve vlak, vond nog steeds met baar geld in een loonzakje plaats.

Met andere woorden er was vóór 1965 macro economisch al reeds geen sprake van een redelijk optimale geldcirculatie. Maar Geld lag niet ergens gedurende WEKEN in een geldkistje te slingeren. Geld rolde zo snel mogelijk naar het volgende station.

EEN HONGERIGE EN ELLENDIGE WEEK IN 1900

Toch was er in het begin van de twintigste eeuw economisch al onrust ontstaan bijvoorbeeld door de omschakeling van dagloon naar weekloon. De dagloners ontvingen dagelijks hun inkomen en besteedden dat geld vervolgens ook onmiddellijk DAGELIJKS. Dat loon verschaftte toen in het geheel geen ruimte voor het maken van reserves.

Bij de omschakeling naar weekloon waren de dagloners gedwongen VIJF DAGEN HONGER te lijden. Toen ik in het voorjaar van 1984 in Nederland voor de VPRO radio werd geïnterviewd, memoreerde ik deze ontwikkeling. Nog tijdens de uitzending belde een negentig jaar oude dame mij via de VPRO om mij te vertellen hoe zij deze ontwikkeling als klein kind aan den lijve had meegemaakt.

Ze had het zeer bewust rond 1900 als kind geregistreerd en was diep geroerd om op hoge leeftijd te horen: Waarom die ellendige hongerige week toen had plaatsgevonden.

Door het omschakelen van dagloon naar weekloon diende zes maal zoveel geld voor lonen in omloop te worden gebracht, HETGEEN NIMMER GESCHIEDDE.

OMSCHAKELEN VAN BAARGELD BETALING NAAR BANKABELE BETALING

Ik heb in het verleden in mijn Amerikaanse publicaties gebruik gemaakt van een eenvoudig voorbeeld om aan te tonen wat de consequenties waren en zijn van het omschakelen van baargeld betaling naar bankabele betaling.

Het toont aan dat voor het omschakelen naar bankabele betaling gewoon meer geld in omloop moet zijn dan voor baargeld betaling. Macro economisch maakt het natuurlijk bitter weinig uit wanneer één bedrijf of één werknemer beslist om met banken te gaan werken. Maar het wordt een totaal andere zaak wanneer alle werknemers van een heel land in een tijdvak van ongeveer 10 jaar allemaal van baargeld betaling naar pseudo-geld betalingen via het bankwezen overstappen. Het is dan duidelijk dat de omloopsnelheid van het geld drastisch gaat verlagen. Binnen het bankencircuit heeft het geld MEER TIJD NODIG om van A naar B te komen. Het automatische effect is dat de economische capaciteit MOET AFNEMEN. Het probleem kan alleen maar worden opgelost door het in omloop brengen van meer geld in het toeleveringscircuit, maar daarvoor bestaan binnen de huidige economische paradigma nauwelijks mogelijkheden.

KENNISMAKEN MET JAN DOE, DE SIGARENMAKER

Om aan te tonen hoe vertragingen binnen het bankwezen ontstaan, neem ik U mee naar Jan Doe. Jan Doe is een sigarenmaker ergens in de Verenigde Staten. Hij is een gelukkig mens, want hij heeft een klein sigarenbedrijfje dat piekfijne sigaren maakt voor slechts vijf klanten.

Hij gaat Maandagsmorgens naar de tabakshandelaar om de juiste tabak in te kopen en betaalt de tabak die hij koopt altijd contant aan de kassa. Jan komt niet eens in de debiteuren administratie van de tabaksleverancier voor. Hij heeft geen enkele behoefte om op rekening te werken. Hij heeft het geld in zijn zak en koopt wat hij nodig heeft contant. Hij gaat naar huis en begint elke dag sigaren te rollen die hij op Zaterdag bij zijn vijf klanten aflevert. Hij krijgt bij elke winkel contant betaald. Op Zaterdagmiddag geeft hij aan zijn vrouw haar huishoud geld. Hij betaalt de huur en de andere vaste kosten en koopt elke Maandag weer tabak. Volgens Jan Doe was het leven goed.

Dat ging goed totdat hij op een Zaterdag bij de eerste klant een verrassende mededeling kreeg:

"Jan" zei de winkelier, "van nu af aan ga ik je per bank betalen. Hier heb je een CHEQUE voor het volle bedrag." Jan keek wat verbaasd. "Wat moet ik daarmee, ik heb geld nodig voor mijn huishouding en ik moet tabak kopen."

De brave winkelier vertelt Jan dat hij die cheque naar zijn bank moet brengen zodat de bank van Jan, het geld van de winkelier van de bankrekening van de winkelier kan innen.

Amerika werkt met cheques en in Nederland werken ze met bankopdrachten waarbij de winkelier aan zijn bank opdracht geeft om Jan te betalen. Nederland zou dus theoretisch iets sneller kunnen zijn, maar de praktijk is heel dikwijls anders. Maar het Amerikaanse voorbeeld toont gemakkelijker aan wat er gebeurt.

Jan argumenteert nog even met de klant over het werken met een bank. De winkelier begrijpt dat Jan nog geen bankrekening heeft, dus vertelt hij Jan dat hij gewoon naar een bank moet gaan Maandag en daar een rekening moet openen, dan krijgt hij via de bank zijn geld.

Jan wil zijn klant niet langer ophouden en lastig vallen en gaat naar de volgende klant. Tot zijn verbazing en schrik zijn alle klanten in die week tot het bankwezen bekeerd. Aan het einde van de dag heeft Jan vijf stukjes papier, cheques, waarop staat dat hij via de bank zijn normale wekelijkse inkomsten kan innen. Maar zijn vrouw is diezelfde middag furieus want zij krijgt geen huishoudgeld, want Jan heeft geen contanten.

Op Maandag zoekt Jan in de buurt naar een bankkantoor en wacht geduldig aan de balie tot hij wordt geholpen. Hij is een beetje zenuwachtig want hij moet tabak kopen en sigaren maken en heeft dus geen tijd om achter zijn geld aan te lopen.

Van de bankbediende hoort hij dat hij een privé rekening kan openen en dat doet Jan dan. Hij legt daarna de vijf cheques netjes op de balie en vraagt om het huishoudgeld voor zijn vrouw, om het geld voor zijn wekelijkse vaste kosten en om geld om zo snel mogelijk even tabak te gaan kopen, want hij moet aan het werk. De bankbediende lacht een beetje meewarig voor zoveel onbenul bij Jan Doe. Jan hoort dat er nog helemaal geen geld is in de bank. Hij moet die vijf papertjes keurig achterlaten, zodat de bank voor hem het geld van die vijf andere bankrekeningen bij vijf verschillende banken in de eerstvolgende DAGEN kan incasseren dus ophalen.

Jan wordt nu een klein beetje geagiteerd. Hij mag wel wat onbenullig zijn, maar hoe kan hij dan straks tabak kopen en aan het werk gaan om het inkomen voor deze week te verdienen. De bankbediende haalt zijn schouders op en zegt dat hij niet weet waar Jan dat geld vandaan zou moeten halen, want dat is Jan zijn zaak. Na een minuut denken heeft de bediende wel een idee.

"U zou natuurlijk kunnen proberen een lening aan te vragen, om dit soort situaties te KUNNEN OVERBRUGGEN. Maar we weten helemaal niets van U af. U hebt helemaal geen betalingsverleden en er is nog geen vaste relatie tussen U en onze bank opgebouwd. Ik kan U daarom vandaag helemaal niet helpen. Ik zal mijn best doen om deze cheques zo snel mogelijk te incasseren. Dag meneer Jan Doe."

Maar de bankbediende doet helemaal niets om de incasso voor Jan Doe te bevorderen. Hij kan dat niet eens. Een paar minuten later staat Jan verbluft buiten. De bank heeft hem beloofd zo snel mogelijk een cheque-boek te sturen, zodat hij cheques kan uitschrijven om via de bank te betalen. Maar dat neemt ook een paar dagen. Jan gaat naar de tabakshandelaar maar de bediende daar kent hem niet en Jan heeft ook daar geen krediet verleden want hij betaalt altijd netjes contant zoals in elke winkel. Dus Jan krijgt geen tabak.

Hij gaat elke dag naar de bank om te zien of er geld binnen gekomen is. Op de eerste dag krijgt hij van weer een andere bankbediende te horen dat hij gewoon geduld moet hebben want de bank heeft tijd nodig om de cheques te incasseren en dat duurt altijd een paar dagen. Dat moet Jan toch begrijpen. Jan werkt die week niet en heeft dus geen inkomen.

Op Vrijdag valt Jan in de prijzen. Het geld van één klant is binnen gekomen en daarvan kan hij een klein beetje geld aan zijn vrouw geven om eten te kopen en hij kan dan ook nog een klein beetje tabak kopen om aan het werk te gaan.

Jan bezoekt op Zaterdag zijn vijf klanten met lege handen en één van zijn klanten is geërgerd en vertelt hem dat hij hem niet meer nodig heeft omdat hij nu de benodigde sigaren wel bij een ander gaat kopen. Jan gaat de Maandag daarna op pad om een nieuwe klant te vinden. Hij heeft geluk want er is een winkel een beetje verder weg die met hem in zee wil gaan.

Jan trekt vervolgens op Maandag de stoute schoenen aan en vertelt tegen de bankbediende dat hij wel wat geld zou willen lenen om dit soort van problemen te voorkomen. Jan heeft geluk. Alle betalingen zijn nu binnen en Jan kan weer aan de gang. Drie weken later krijgt hij te horen van de bankbediende dat het eigenlijk niet kon, maar dat de bank besloten heeft om Jan toch maar te HELPEN.

Aan het einde van de maand krijgt Jan de afrekening voor de bankkosten en de kosten van de lening. Het wordt duidelijk voor Jan dat de bankkosten een onderdeel van zijn sigaren prijs vormen en Jan vertelt zijn klanten dat hij een kleine prijsverhoging moet toepassen voor de gestegen kosten. Eén klant laat het afweten en zegt zijn diensten op omdat hij ergens anders goedkoper kan. Jan wordt economisch WAKKER.

MAAR JAN DOE IS NIET DE ENIGE BANKKLANT

Dit voorbeeld gaat uit van het standpunt dat de sigarenmaker helemaal geen reserves heeft en dat is volkomen correct. Waarom zou een rekeninghouder van een reserve gebruik moeten maken als hij of zij met een bank werkt? Waarom zou een rekeninghouder geld moeten lenen om het hier geschetste heel reële probleem op te lossen, dat door banken veroorzaakt wordt?

Hoe U het ook draait of keert, het is zonneklaar dat er meer geld in omloop moet zijn wanneer men via de bank op precies dezelfde wijze wil werken, als met contant geld. Met andere woorden, indien de werkgever dus hetzelfde loonbedrag via de bank overmaakt dan vertraagt de geldcirculatie omdat de betalingstransactie per bank, zelfs elektronisch, meer tijd vraagt dan betaling in baargeld. Maar aangezien dat meerdere geld helemaal niet in omloop wordt gebracht ontstaat er dus een VERTRAGING in de geld circulatie. En noch de bank, noch de overheid, noch de werkgever of de werknemer, brengen het benodigde geld in omloop dat die VERTRAGING opheft.

Indien 8.000.000 Nederlanders, 6.000.000 Belgen, 24.000.000 Duitsers, 15.000.000 Polen 15.000.000 Spanjaarden, 8.000.000 Tsjechen, enzovoorts van baargeld betaling overstappen naar giraal bankverkeer met pseudo-geld, dan ontstaat er een tekort van vele miljarden Euro in het bestaande betalingsverkeer. Indien dat tekort niet wordt opgevuld met waardeloos opvulgeld dan ontstaat er puur en simpel een STAGNERENDE ECONOMIE.

Het is een absolute illusie om te denken dat het pseudo-geld van leningen voor andere doeleinden het probleem opheft. Het probleem blijft in de bestaande economische paradigma heel eenvoudig bestaan omdat we sinds 1694 bezig zijn de economie achterstevoren te bedrijven.

We zijn geleidelijk gedurende de laatste drie honderd jaar, maar in het geheel sinds het midden van de jaren zestig van de vorige eeuw van een Bottom-Up economie naar een Top-Down economie omgeschakeld.

Er is kennelijk niemand in één van de centrale banken die zich ooit heeft afgevraagd, welke economische consequenties administratieve veranderingen op de geldcirculatie hebben. En als er wel één aanwezig is, of aanwezig geweest is, dan heeft hij of zij dat niet laten blijken toen Nederland in de jaren tachtig volstrekt onnodig met dat miljoen werkelozen werd geconfronteerd.

Op 11 Maart 1981 belegde de Nederlandse overheid een conferentie van 68 zorgvuldig uitgekozen mannen en vrouwen, die met hun wijsheid een oplossing moesten aandragen voor de stagnerende economie die naar de mening van alle economen en de Nederlandsche Bank werd begeleid door een duidelijke zichtbare INFLATIE.

Die bijeenkomst werd opgeluisterd door de Nobelprijs winnaar Economie 1977, Eredoctor aan de Erasmus Universiteit, keynote speaker Professor Herbert A. Simon, die duidelijk maakte dat de economische STAGFLATIE, zoals men het fenomeen inmiddels had gelabeld, HEM HAD GECONFRONTEERD MET ONVOLDOENDE KENNIS OVER DE WERKING VAN DE ECONOMIE. Hij kon er niets mee. En terecht, want de classificatie en de naamgeving van het begrip STAGFLATIE was in wezen absurd. Maar niemand die dat tijdens die conferentie had geconcludeerd.

Geen van de 68 mannen en vrouwen heeft aan het doel van de conferentie een positieve bijdrage geleverd. Er werd nimmer bewust enige oplossing voor het nijpende probleem van de toen gestaag groeiende werkeloosheid aangedragen. Niemand heeft toen kennelijk gezien welk drama zich al reeds meer dan dertien

jaar aan het voltrekken was en zelfs vandaag, weer 23 jaar later, ziet kennelijk niemand in één van de Ministeries, dat we zelfs in Maart 2004 nog met de resten van het gebeurde tussen 1968 en 1975 worden geconfronteerd. De Nederlandse economie heeft zich nog steeds niet van de opgelopen schade van beslissingen in de zestiger jaren hersteld. Erger noch, het kan zich daarvan ook niet herstellen dan tenzij we heel duidelijk actie ondernemen om het probleem te herstellen. We zijn gewoon Ziende Blind.

Nog erger is dat, in elk van de bestaande EU landen, zich hetzelfde economische drama onopgemerkt eveneens heeft voorgedaan. Er is bovendien bitter weinig twijfel dat hetzelfde drama als van Nederland tussen 1968 en 2004 zich nu ook in elk van de landen van de toekomstige Europese Unie zal voltrekken, omdat men kennelijk niet ziet aan de top van de gemeenschap wat de WERKELIJKE oorzaak van de Europese economische drama's is.

MERKWAARDIGERWIJZE WAS HET DE ELSEVIER WINKLER PRINS ENCYCLOPEDIË VAN 1970 DIE ALS ÉÉN VAN DE EERSTEN VASTLEGDE DAT STAGFLATIE OM EN NABIJ 1970 WAS ONTSTAAN, EN EEN STAGNERENDE ECONOMIE VERTOONDE DIE BEGELEID WERD DOOR INFLATIE.

Niemand die ontdekte dat zoiets absurds als STAGFLATIE economisch gezien helemaal niet kan bestaan. De naam Stagflatie indiceert overduidelijk de verkeerde economische conclusies die werden getrokken.

De Amerikaanse Econoom Irving Fischer definieerde reeds in 1911 de begrippen Inflatie en Deflatie en hij liet er geen twijfel over bestaan wat de gevolgen waren van beide ontwikkelingen. Het werk van Irving Fisher liet wetenschappelijk aan duidelijkheid niets te wensen over.

Toch gaat de hele economische wereld aan deze wetmatigheden voorbij en neemt klakkeloos aan dat iets zo absurd als Stagflatie kan bestaan en geen nader onderzoek behoeft. Inflatie jaagt de economie aan en deflatie stagneert de economie. Wat veroorzaakte dan, dat de realiteit van een stagnerende economie, niet automatisch leidde naar een verdere verkenning van het feit dat op grond van het wetenschappelijke werk van Irving Fisher er gewoon geen INFLATIE kon zijn wanneer de economie STAGNEERT?

En we hebben al eerder gezien dat het zonder meer mogelijk is, dat DEFLATIE prijsverhogingen veroorzaakt. Derhalve is de merkwaardige gewoonte om alle prijsstijgingen met INFLATIE aan te duiden ABSURD.

Het antwoord is ook weer heel eenvoudig. We zien de economie van elk land als één solide geheel. De financiële sector van de economie is volslagen ten onrechte dominant geworden en als gevolg daarvan worden financiële ontwikkelingen in de industriële sector niet als een op zichzelf staande economie waargenomen. Zoals we zo dadelijk zullen zien, bestaat iedere landseconomie uit twee totaal verschillende economische structuren, een financiële niet productieve structuur en een productieve structuur.

Niemand die ziet dat het kapitaal dat circuleert in deze twee totaal verschillende werelden, ook twee totaal verschillende kwaliteiten heeft. Niemand die zich kennelijk realiseert dat het kapitaal dat vastzit in het financiële circuit economisch HELEMAAL NIET WERKT. Strikt genomen zelfs economisch helemaal geen betekenis heeft.

Niemand is zich kennelijk bewust dat kapitaal alleen maar WERKT in het productie circuit en prompt verandert van karakter zodra het wordt geabsorbeerd door het financiële circuit. Het drama dat zich binnen de economie heeft voltrokken is, te veronderstellen dat kapitaal BUITEN het productie circuit WINST kan maken. Terwijl het sinds mensenheugenis duidelijk is dat werkelijke welvaart, rijkdom, alleen maar kan ontstaan in de productie wereld. Oh, maakt U zich geen zorgen. Ik weet best dat deze denkwijze nogal wat weerstand oproept in de financiële wereld.

Gedurende mijn leven heb ik ervaren hoe mensen nauwelijks aandacht besteden aan het investeren in het gewone bedrijfsleven omdat daar veel minder winst te behalen viel dan in de financiële omgeving. Om U een indruk te geven van de mentaliteit die zich in de loop van de tijd in dat vlak ontwikkeld heeft lijkt het me nuttig om U mee terug te nemen naar een reünie van oud-studenten van de Universiteit van Michigan in de Verenigde Staten.

VERKOOP DIE TENT EN GA GELD MAKEN MET GELD

Deze reünie speelde zich af in 1997. De jongelui die bij elkaar kwamen waren allemaal tegen de dertig. Ik laat hier maar achterwege tot welke "Class" (jaargang) van de Universiteit ze behoorden. De man die me uitnodigde om mee te gaan naar deze bijeenkomst, was een cliënt, een ondernemer en eigenaar van een redelijk groot schildersbedrijf.

De uitnodiging was het gevolg van een gesprek over dit onderwerp. Hij wilde me een duidelijk voorbeeld laten beleven. Laten we mijn jonge vriend Don noemen.

Don stelde me voor aan de meest dominante figuur van het gezelschap dat reeds aanwezig was. Ik noem hem in dit geval Tim.

Don is een sportieve zeer goed gebouwde, goed uitziende jongeman. Zo'n type waarvan men zegt dat veel vrouwen er voor vallen. Hij rijdt in een robuuste four-wheel drive station-wagon en heeft de flair om gemakkelijk het vertrouwen van mensen te winnen.

Tim daarentegen is een wat vadsige figuur. Rond in de heupen, bolle wangen, maar adembenemend keurig in het pak. Het is zonder meer duidelijk dat dit in het gezelschap de man van het GELD is. Het straalt van hem af. Zijn nonchalante gedrag is wat onnatuurlijk en duidelijk voor deze gelegenheid gereserveerd. Ik begreep onmiddellijk van wie de Mercedes sport was die buiten op de parkeerplaats stond.

Tim: "Hi Don, hoe gaat het met jou, man. Werk je nog steeds je rug krom in die schilderstent van je?"

Don is trots op zijn bedrijf, ondanks het feit dat ik weet dat het niet alles rozengeur en maneschijn is. Onze relatie was het gevolg van zijn problemen. Het is niet eenvoudig, ook niet in Amerika, om de groei van zijn bedrijf adequaat te financieren en daardoor neigt Don tot "intelligent" manipuleren van inkomsten en uitgaven. Wat ze in Amerika "Check-kiting" noemen is hem niet vreemd. Check-kiting is de kunst om checks uit te schrijven die niet gedekt zijn en die of juist op tijd gedekt worden of, niet te voorkomen, net iets te laat gedekt worden. Maar Don speelt het spel perfect. Tegenover Tim gedraagt Don zich als de absoluut geslaagde zakenman.

Don: "En ben jij nog steeds bezig om pappie nog rijker te maken dan hij al is, met het scheren van de arme schapen die geld van jullie geleend hebben?"

Tim: "Nee, dat is niet helemaal correct. Pa heeft me een paar ton gegeven en gezegd: *"Nu heb je jouw eigen begin kapitaal en ik zou het op prijs stellen als je dat zo spoedig mogelijk zou verveelvoudigen. Wel, die paar ton hebben me geen wind-eieren gelegd."*

Don: "Wel, makker, met schilderen rollen de pegulanten niet zo snel binnen als wanneer je van je vader een paar ton krijgt om mee te spelen. Misschien herinner je jezelf nog dat ik als student begonnen ben om mijn studie te betalen met schilder karweitjes. Ik heb van die tijd door mijn eigen inzet een bedrijf overgehouden. Jij had je vader nodig. Ik niet."

Tim: "En wat heb je nu de laatste jaren bij elkaar kunnen schrapen?"

Don: "Wel ik ben eigenaar van mijn eigen huis en de bedrijfshallen en ik heb twee huizen verhuurd aan studenten in Ann Arbor."

Tim: "Ik neem aan dat al dat "real-estate" onder de bank zit?"

Don: "Ja, wat dacht je anders?"

Tim: "Ik begrijp je niet. Het is toch zonneklaar dat je met al dat zwoegen en zweten nergens terecht komt. Waarom verkoop je die tent van je niet en ga GELD maken met GELD."

Een jaar later verkocht Don inderdaad zijn bedrijf aan zijn bedrijfsleider. Hij ging GELD MAKEN MET GELD. Don begon met zijn "real-estate" te manipuleren. Als klant is hij verdwenen, verhuisd naar een andere staat. Ik heb hem niet meer ontmoet.

INVESTEREN DOE JE IN DE FINANCIËLE SECTOR, AANDELEN, OBLIGATIES.

Maar deze ontmoeting tussen twee voormalige studenten drukte volkomen duidelijk de huidige trend uit van het economische denken. Er is praktisch niemand die iets bij elkaar heeft gespaard en met zijn geld naar de buurman loopt, om het daar in een leuk bedrijfje te investeren.

Investeren doe je vandaag aan de dag alleen maar via de financiële sector want het is volstrekt duidelijk dat er onvoldoende winst te maken valt in het gewone dagelijkse bedrijfsleven van die ondernemer op de hoek. Niemand die zich kennelijk afvraagt waarom dat nu eigenlijk zo schijnt te zijn. Er is zelfs geen enkel redelijk economisch argument voor te vinden. Hoe kan de financiële wereld meer winst maken als het in het geheel niets produceert?

BANKEN MAGIE EN HET MYSTERIEUZE GEHEIM VAN RENTE

We stelden eerder de vraag:

"Waar komt nu het geld (Rente) vandaan dat iedereen aan het bankwezen moet betalen voor het gebruikmaken van geld?"

U hebt recht op een duidelijk antwoord, als het er al zou zijn. Maar hier betreedt U het geheimzinnige terrein van de banken magie en het mysterieuze geheim van RENTE. Althans daar ziet het naar uit. De pure logica is dat je niet iets kunt betalen met geld dat nooit geschapen werd. Er zou dus magie moeten zijn.

Maar ik ben het helemaal met U eens dat hier helemaal geen sprake is van magie en nog minder van een geheim. Het probleem rente is alleen onbespreekbaar geworden sinds het een onlosmakelijk deel is geworden van het pseudo-geld systeem. Rente werkt niet binnen het pseudo-geld systeem en het is dit niet werkende, dus het volstrekt onwetenschappelijke element van het pseudo-geld, dat Uw en mijn bezit, en het bezit van alle mensen in het LAND stilletjes aan het opeten is.

De veelvraat is volledig zichtbaar en het moet voor iedereen heel eenvoudig zijn om vast te stellen wat het eindresultaat zal zijn van iets ONMOGELIJKS. Laten we even veronderstellen dat U leeft vóór 650 BC. Toen was er nog geen geld. U leent nu een klein tonnetje met honderd liter olie. De eigenaar van die olie leent U dat vat olie voor een jaar tegen 10% rente. Aan het eind van het jaar moet U dat vat olie teruggeven met 10% méér olie, want er bestaat geen geld. Misschien begint U nu te lachen want waar zou U nu die olie vandaan moeten halen?

Ik weet dat U geen olie gaat lenen of misschien toch? Mag het dan misschien een pondje suiker zijn?

De discussie over dit onderwerp is taboe en sinds 1694 onlosmakelijk verbonden aan het feit dat GELD een product is van een fabrikant. U hebt al gezien dat Geld een PRODUCT VAN EEN NATIE was en dat dit product oorspronkelijk een intrinsieke waarde had, dus een waarde in zichzelf. Nog belangrijker was dat je GELD MOEST KOPEN, als je het wilde gebruiken. Kopen betekende in dat geval RUILEN. Je kon het niet lenen van een Vorst, want daarvoor had hij de geldproductie niet ontwikkeld. Hij maakte geld om het als vorst gemakkelijker tegen een ander product te kunnen ruilen.

Lang vóórdat GELD ontstond, kon je misschien een pondje suiker lenen en was het waarschijnlijk een goede gewoonte om bij het teruggeven van dat pondje suiker een paar extra schepjes terug te geven. Dat was niet zo moeilijk, want suiker is eveneens het resultaat van een productie proces.

Ook in het oorspronkelijke geld denken van ná 650 BC. was er geen enkel probleem. Het is vrijwel zeker dat je het product GELD kon kopen door het te RUILEN tegen EEN ANDER PRODUCT. Doormiddel van ruilen kon je een ander product verwerven van een ander productie proces.

Maar geld had ook honderden jaren vóór onze jaartelling een duidelijke beperking. Je kon het alleen maar verkrijgen door iets te ruilen met een Vorst. Vorsten waren de fabrikanten van GELD. Maar het moest wel iets zijn dat de vorst kon gebruiken.

SCHEPPERS VAN GELD VERRIJKEN ZICHZELF MET BEHULP VAN INFLATIE

Tot 1694 waren het de Koningen, of hun vazallen, die munten produceerden. Geld was een productieproces. De geschiedenisboeken van vóór 1500 vertellen verhalen van een Europese vorst, die veertien maal gedurende zijn leven het in omloop zijnde geld in zijn gebied uit de roulatie nam, de munten vervolgens liet smelten en het metaal daarna vermengde met een minder waardevol metaal. De nieuwe munten, die vervolgens werden gegoten of geslagen, hadden iedere keer een lagere intrinsieke waarde, maar droegen op de munt dezelfde nominale waarde als voorheen. Aangezien aan het gesmolten metaal, nieuw maar minderwaardiger metaal was toegevoegd, verkreeg de Koning meer munten voor zichzelf die hij naar believen kon uitgeven. Deze vorst pleegde hierdoor tweemaal INFLATIE. Hij maakte het ruilmiddel minder waard doordat het een goedkopere legering kreeg en hij bracht meer munten in omloop. De prijzen begonnen langzaam te stijgen. Men moest meer munten op tafel leggen,

1. ten eerste omdat meer munten in omloop werden gebracht,
2. ten tweede omdat de werkelijke waarde van de munten kleiner was geworden.

De vorst verschaftte zichzelf bij de her-uitgifte tijdelijk meer koopkracht door meer munten in omloop te brengen.

Aangezien het stijgen van de prijzen pas begon, nadat de munten in omloop waren gebracht, kon de vorst zijn onderdanen gedurende enige tijd probleemloos straffeloos BESTELLEN. Ja, elke geldschepper maakt inflatoire winst.

Veertien maal gedurende het leven van deze vorst, werd de geldhoeveelheid vergroot, zonder dat de productie in zijn land ook maar enigermate vergrootte. Er kwam meer geld in omloop zonder een groter aanbod in de markt. Het meerdere geschapen geld begon zich over de bestaande productie te verspreiden en dus ontstond er inflatie. Je moest meer geld gaan betalen voor dezelfde producten. Dat kwam echter niet omdat de producten meer waard waren geworden, maar omdat het geld in omloop minder waard geworden was.

Veertien maal in zijn leven kon de vorst steeds weer voor een korte tijd meer kopen totdat de inflatie, die hijzelf veroorzaakte, de prijzen weer begon op te drijven.

Maar dit verhaal toont één ding ook duidelijk aan. De baas van het land is nog steeds de enige die GELD kan produceren. De vorst is geen bankier. Hij bracht geld in omloop omdat het duidelijk in de loop der eeuwen zijn vorstelijke plicht was geworden om geld in omloop te brengen. Hij besteedde zijn onderdanen veertien maal voor een klein beetje en misschien liet hij ze ook nog belasting betalen voor zijn diensten als vorst.

Het geld dat de baas van het land in omloop bracht, was zonder enige twijfel totaal vrij van RENTE en daar ligt het merkwaardige verschil tussen:

1. RENTEVRIJE geldschepping door de baas van het land
2. RENTEDRAGENDE geldschepping door bankiers.

In de Westerse wereld hebben we echter iets heel merkwaardigs gedaan. We hebben successievelijk de geldschepping uit handen gegeven aan het bankwezen. De overheid heeft zichzelf in slaap gesust met de gedachte dat de geldschepping van het bankwezen economisch precies hetzelfde effect zou hebben als de geldschepping van de baas van het land, de overheid.

Dat is gebleken een kostbare illusie te zijn, die uiteindelijk tot gevolg heeft dat het bankwezen en zij die aan het bankwezen gelieerd zijn, dus alle investeringsbanken, investeringsmaatschappijen, financiële speculanten, en de pur-sang kapitalisten, die alleen maar met geld manipuleren, uiteindelijk de totale eigenaar worden van alle rijkdom van het land. Weet U waarom?

Wel, omdat U gewoon nooit 110 liter olie terug kunt geven als U maar 100 liter ontvangen hebt.

HET SPROOKJE VAN HET BOVENLANDSE GELD

U woont op een eiland dat Bovenland heet. Dat eiland heeft geen geld en de mensen van Bovenland besluiten buiten het land naar een bank te gaan zoeken die geld in omloop kan brengen. Er emigreren twee bankiers van een ander eiland naar Bovenland. Zij openen een klein kantoortje in het centrum van eiland Bovenland. Zij hebben grote kisten met goudstaven bij zich. Dat is heel indrukwekkend.

De bewoners van Bovenland besluiten dat de bank guldens in omloop moet brengen. Men neemt aan dat het goud in de kisten voldoende waarde heeft om tien miljoen gulden in omloop te brengen. De bankiers zetten hun drukmachine aan en drukken tien miljoen keurige bankbiljetten van een gulden. Die bankbiljetten gaan in een brandkast naast de bankkluis met het echte goud. Iedereen gelukkig. Maar hoe breng je nou dat geld in omloop?

Wel aangezien het gewone bankiers zijn die gewoon geld willen verdienen met het uitlenen van geld moet je naar die bankiers toegaan en gewoon geld gaan lenen. Dus de burgers van Bovenland gaan lenen.

Ze lenen met zijn allen drie maal zoveel geld als het Bruto Binnenlands Product (BBP) van het eiland in het jaar vóór de opening van de bank. Dat BBP was tien miljoen gulden.

De bank maakt nu gebruik van hetzelfde principe als de "Bank of England" en opent voor ieder van de Bovenlanders op het eiland een bankrekening. Alleen al het bouwen van al die mooie machines in de muur van elke woonwijk om geld uit de muur te trekken als je het nodig hebt, levert voor lange tijd werk op. En dan al die machientjes nodig om de aankopen te registreren en van de rekening van de consument naar de rekening van de winkelier over te schrijven veroorzaken voor de fabrikant op eiland Amerika een enorme ervaring. Ze moeten wel wennen in Bovenland aan al die kosten die de bank mannetjes veroorzaken en verlangen voor hun diensten en de diensten van al die leveranciers die al die mooie apparaten aan het inbouwen zijn. Maar de bank is bereid om je tot 120% van de waarde van je huis te lenen, wat let je.

Iedereen in zijn sas. Het geld gaat rollen. Iedereen werkt zich helemaal kapot tot diep in de nacht om aan alle vraag te voldoen. Ze kunnen het werk niet aan. Ze roeien naar Morakka en naar Kijturk om nog wat MENSEN op te halen om een handje te helpen bij al die klussen, die geklaard moeten worden.

Aan het einde van het eerste jaar rolt bij iedereen een mooie nota binnen. De bankiers verlangen van alle Bovenlanders dat ze:

1. beginnen met het terugbetalen van een stukje van de leningen.
2. en de kosten betalen voor een jaar gebruik van het aan hen geleende geld.

Alle Bovenlanders betalen netjes 5% van het geleende geld terug en bovendien betaalt iedereen 5% rente. De twee bankiers in het centrum van Bovenland kunnen hun geluk niet

op. Ze gaan voor het uitvoeren van al hun financiële taken een wolkenkrabber neerzetten zoals Bovenland nog nooit eerder heeft gezien.

Dat kan en moet ook wel. Ze hebben uiteindelijk in Bovenland een ongekeerde hoeveelheid voorspoed (?) geschapen. Precies hetzelfde als in de eeuw volgende op de oprichting van de "Bank of England". De sprookjes over deze ongekeerde groei en de enorme malaise in de daarop volgende eeuw en de daarop volgende, zijn bijna legendarisch.

Het is duidelijk dat het inkomen van de bank maar liefst 5% bedroeg van driemaal het BBP dat aan het land werd uitgeleend, zonder dat de geldverschaffers ook maar een minuut productief werk hebben moeten verzetten. Daar kan je kastelen van bouwen en een groot deel van de bevolking mee in dienst nemen. De lonen van de mensen die nu in dienst genomen worden, gaan natuurlijk ten laste van de mensen die een bankrekening bij de bank hebben. Zij moeten allemaal een stukje koopkracht inleveren om de bank en het personeel in stand te houden.

Maar in het daarop volgende jaar begint de glorie wat te tanen. Een groot deel van het Bovenlandse geld is naar de overzeese leveranciers van mooie autootjes en andere aardige dingen gevloeid. De Bovenlanders zelf hebben niet zo bar veel producten meer aan te bieden, om met de guldens te kunnen kopen die de overzeese werkers hebben betaald gekregen voor de autootjes en machientjes, die ze geleverd hebben. En die vermindering van de geld hoeveelheid met 30% van het BBP liegt er ook niet om.

De hoeveelheid geld is maar liefst met 10% (5% terugbetaling en 5% rente) alleen al met betalingen aan het bankwezen verminderd en dan praten we nog niets eens over de betalingen voor de aankopen van overzee.

Misschien kunt U het verhaal nu zelf wel afmaken. Dan tenzij de bank weer een hele hoop geld opnieuw gaat uitlenen sterft Bovenland economisch aan een tekort aan geld. Maar het allerergste is dat, hoe U het ook draait of keert, de twee bankiers zullen doorgaan met meer wolkenkrabbers te bouwen, want uiteindelijk worden zij de bezitters van Bovenland. Om dat uit te rekenen behoeft U geen econoom en geen mathematicus te zijn. Misschien herinnert U zich nog dat U geen 110 liter olie terug kunt geven als U 100 liter geleend hebt.

Maar ik weet zeker dat U zich bij het lezen van de rest van dit boek niet zult vervelen wanneer U ontdekt dat het Bovenland verhaal het sprookje is van een land genaamd Nederland dat zich tussen 1994 en 2004 afspeelde. U kunt het straks niet missen.

Wij hebben nu gezien wat de gevolgen zijn van het doen van zaken met bankiers die met het "Bank of England" geld principe, pseudo-geld gaan uitlenen aan Bovenlanders.

DE BLINDHEID VAN DE BOVENLANDERS

Maar waarom moesten de Bovenlanders zo nodig naar bankiers gaan zoeken? Ze waren zo onder de indruk van die kisten met gouden staven dat ze helemaal niet in de gaten hadden dat ze met beide benen op hun eigen Bovenlandse grond stonden. Ze realiseerden zich helemaal niet dat hun land, hun Bovenland heel eenvoudig MEETBAAR, een veel grotere INTRINSIEKE waarde had, dan al het goud in die bankkluis van die twee aardige bankiers.

Ze hadden al het geld dat ze nodig hadden volstrekt RENTEVRIJ in omloop kunnen brengen met de waarde van het LAND als dekking, in plaats van de waarde van staafjes goud die niet het eigendom van de Bovenlanders waren. Ze wisten kennelijk niet dat de Bovenlanders al meer dan zeshonderd jaar de baas waren in eigen land.

Maar helaas wisten de mensen in Bovenland helemaal niets van de waarde van hun land af. Ze hadden er nog nooit aan gedacht om net als elk normaal bedrijf een balans van Bovenland te trekken en een winst en verliesrekening van het eiland te maken.

WIE IS DE BAAS IN HET LAND?

Het is nu reeds duidelijk, dus lang voordat we de laatste bladzijde van dit boek hebben bereikt, dat er iets grondig mis is met twee dominante elementen van de samenleving:

- De Overheid,
- Het Bankwezen.

De overheid heeft op een onvoorstelbaar manier de belangen van de samenleving verwaarloosd, door het bankwezen de kans te geven de samenleving uit te buiten. Wat er wereldwijd op het financiële vlak gebeurd is en dagelijks nog steeds gebeurd aan zogenaamde legale roofbouw, is ongekend in de historie van de mensheid.

Dit leidt tot de noodzaak om te definiëren, wie nu eigenlijk de baas van het land zou moeten zijn.

Ik geloof dat het redelijk is om aan te nemen, dat de individuele burger uiteindelijk, een grotere invloed zal hebben op de vorming van zijn/haar lokale sociale, culturele en economische samenleving. Gezond verstand zal gaan erkennen dat de economieën van Groningen en Maastricht totaal andere eisen stellen dan de economieën van Rotterdam of Amsterdam. Het begint zonneklaar te worden dat het economisch gezond maken van lokale economieën automatisch tot gevolg heeft dat de totale landelijke economie zich eveneens gezond gaat ontwikkelen. Het experiment om te trachten een soort eenheidseconomie van boven naar beneden te bedrijven kan nauwelijks meer serieus worden genomen.

Het zal U duidelijk worden, wanneer wij het gehele economische drama van de laatste 50 jaar hebben afgerond en U kunt beginnen Uw conclusies te trekken, dat het voor ons allen van buitengewoon groot belang wordt hoe wij de invloed in de samenleving gaan organiseren.

Een ding zal U duidelijk worden. Wat de laatste veertig jaar gebeurd is, mag zich nimmer meer herhalen.

HET ECONOMISCHE ELASTIEK PSEUDO-GELD IS NIET MEER REKBAAR

We hebben een economische weg ingeslagen die economisch nergens anders kan eindigen dan in een economische ramp. Het zal uiteindelijk een ieder duidelijk worden dat het onmogelijk is om een gezonde economie in stand te houden met het uitsluitend manipuleren van geld. De producten die we dagelijks nodig hebben moeten nog steeds in meerdere of mindere mate door mensenhanden worden gemaakt.

De enige reële mogelijkheid om werkelijke economische winst te realiseren is door het toevoegen van waarde aan een product, hetzij een materieel of immaterieel product. Sommige financiële instellingen, zoals verzekeringsmaatschappijen leveren eveneens zulke producten. In dat geval dienen de arbeidsactiviteiten tot de productieve sector te worden gerekend en de vermogensbestanddelen tot de financiële sector.

We hebben ons de illusie toegeëigend dat het ook anders kan en op die illusie worden we steeds meer afgerekend.

We zijn nu ruim drie eeuwen geleden begonnen met het creëren van monetaire schuld en pseudo-geld en geloofden dat daarmee welvaart is en kan worden geschapen. Het is mijn persoonlijke overtuiging dat we het eind van het economische pseudo-geld elastiek hebben bereikt en vanzelfsprekend behoeft U het met die opvatting van mij niet eens te zijn. Ik hoop echter voor het afsluiten van dit boek te hebben bereikt dat U inziet dat het bestaande pseudo-geld elastiek vrijwel zeker niet meer in staat is om de economie bij elkaar te houden. De rek is er uit. Het systeem is vastgelopen. Het leen-elastiekje staat op breken.

Natuurlijk hebben we gedurende de laatste drie eeuwen economisch gezien enorm positieve ontwikkelingen doorgemaakt en met name de financiële sector is de overtuiging toegedaan

dat het bankwezen daartoe een enorme bijdrage heeft geleverd. Dat is maar hoe je het bekijkt.

De werkelijkheid is namelijk anders. Door het opbouwen van de bestaande geld- en bankstructuur hebben we de schijn gewekt dat deze financiële instituten de positieve ontwikkelingen hebben mogelijk gemaakt. In werkelijkheid heeft het geld en bankwezen zoals het nu bestaat de ontwikkeling van de economie ernstige schade toegebracht en vertraagd. De geschiedenisboeken staan vol met economische rampen. Maar dit boekje gaat zo dadelijk een schade van vele miljarden aantonen die door de gemeenschap om ons heen nauwelijks wordt waargenomen.

Indien de leidende economische mogendheden zich hadden gedragen zoals bepaald in vele grondwetten en in de "Constitution" van de Verenigde Staten, dan zou er nu wereldwijd een geldsysteem hebben bestaan, dat al die depressies, recessies, kapitaalvluchten, deflatie en inflatie en andere economische koorts- en merkwaardige zelfverrijking's-verschijnselen, zou hebben voorkomen.

Het doel van dit boek is niet om U te confronteren met onoplosbare problemen, maar om U aan te tonen dat het zonder veel moeite mogelijk is om de economische problemen in deze wereld snel en effectief in meer positieve en constructieve banen te leiden. Daarbij is het noodzakelijk dat wordt ingezien wat er mis is met onze huidige economische denkwijze. Ik werd helaas in 1981 geconfronteerd met de noodzaak om daarover te gaan nadenken.

Daarbij is het aanhalen van het begrip STAGFLATIE slechts een hulpmiddel om aan te tonen dat we economisch op een onvoorstelbare wijze gefaald hebben door de levensbelangrijke wetenschap van de economie te laten werken zonder gezonde wetenschappelijk onderbouwde axioma's en fundaties. We modderden en modderen nog steeds maar wat aan.

Bijvoorbeeld het in stand houden en als axioma gebruiken van het begrip STAGFLATIE geeft zelfs onomstotelijk aan dat men gewoon niet weet wat er werkelijk gebeurd is. Toch werd in 1981 en in 1989 de overheid overduidelijk met die problematiek geconfronteerd. In 1981 werd voorspeld dat in 1984 de werkloosheid in de richting van meer dan 600.000 zou kunnen groeien en dat het door DEFLATIE in de productiewereld veroorzaakt werd. In 1989 verscheen een publicatie in Washington die eveneens aangaf dat Nederland in 1994 weer met dezelfde problemen zou worden geconfronteerd:

Een dramatisch tekort aan geld in het toeleveringscircuit.

En niemand die de STAGFLATIE ontwikkeling in verband bracht met een decennium eerder zelf-toegebrachte economische misère, ontstaan door één van de kleine economische slordigheden bij het vaststellen van een symptoom.

WAT VEROORZAAKTE DE WERKLOOSHEID IN 1994 EN 2004?

In het licht van de feiten die nu reeds naar voren zijn gebracht is iets volstrekt duidelijk. Sinds de invoering van de BTW, de verhoging van het BTW percentage en de opname van de gehele werknemers bevolking in het banken circuit, is niets ondernomen om de omloopsnelheid van het beschikbare pseudo-geld in het toeleveringscircuit OP HETZELFDE NIVEAU TE HOUDEN als voorheen in 1964 toen er maar 30.000 werklozen waren. Een historisch LAAGTEPUNT.

Dat wil zeggen op het niveau van 1964 vóóordat de banken octopus begon met het echte geld van de werknemers uit de samenleving weg te zuigen en vervolgens te vervangen door pseudo-geld. Dientengevolge is er een enorm tekort aan liquiditeit in het toeleveringscircuit ontstaan. Er is geld genoeg maar niet op de plaats waar het zou moeten zijn.

Het is ook aanneembaar dat alle leningen, gesloten na de opening van de bankgiro centrale van het bankwezen in Amstelveen in 1968, tijdelijk voor enige ontspanning van het liquiditeitstekort zullen hebben gezorgd. Maar deze ontspanning werd successievelijk weer

teniet gedaan door het afbetalen van de schuld en het verder vergroten van de liquiditeitsbehoefte door belasting maatregelen of andere beslissingen van de overheid die geen rekening hielden met de eerder geschetste noodzaak om daartoe voldoende opvulgeld in omloop te brengen.

Ik herhaal hier nogmaals dat ik niet zou weten hoe de overheid of het bankwezen binnen de huidige economische paradigma, het noodzakelijke opvul-geld in omloop zouden hebben kunnen brengen. Dat wil niet zeggen dat er geen oplossingen zijn die de huidige economische problemen zouden kunnen oplossen. Elke ondernemer is in staat om onmiddellijk te beginnen met omschakelen van een top-down werkwijze naar een bottom-up werkwijze. Het enige dat daarvoor nodig is, is het aansluiten bij een rentevrij toeleveringscircuit..

Het is vrijwel zeker dat de economische stagnatie van 1994 in de grond van de zaak praktisch volledig terug te voeren is tot het nog steeds bestaande tekort aan liquiditeit van het oorspronkelijke basisbedrag aan geldmiddelen dat direct en indirect door iedere toenmalige werknemer in Nederland tussen 1968 en ongeveer 1975 binnen het bankencircuit werd gesluisd. Daar is op geen enkele wijze verandering ingekomen, omdat noch de overheid, noch het bankwezen op welke manier dan ook, het opvul-geld voor de aanwas van de bevolking in omloop hebben gebracht. Met andere woorden, het deflatie probleem is met de groei van de bevolking meegegroeid. Dat wil zeggen dat het deflatie probleem hetzelfde blijft totdat we er aan zijn bezwaken. Dan tenzij we de maatregelen nemen die noodzakelijk zijn om dat drama te voorkomen.

Maar voordat ik daar aandacht aan besteed, moeten we eerst nog even kijken naar de merkwaardige economische misser tussen 1994 en 2004. Bijna iedereen geloofde dat er sprake was in Nederland van een geweldige economische opleving.

Een economische opleving ontstaat door een natuurlijke economische ontwikkeling, dus zonder dat er kunstmiddelen worden gebruikt. Wat tussen 1994 en 2002 economisch gebeurde, is beter te beschrijven als economische waanzin. Het heeft de economie alleen maar verder in het slop geduwd, terwijl het er uitzag als een enorme economische bloei.

WAAR KWAM DE ECONOMISCHE BLOEI VAN NÁ 1994 DAN VANDAAN?

Ik vind het verschrikkelijk dat ik U hier onverbiddelijk moet teleurstellen. In een eerdere publicatie heb ik opgemerkt dat ik die hele bloei niet heb gezien. Naar aanleiding van die opmerking hebben een aantal lezers me duidelijk gemaakt dat ik dan blind geweest moet zijn, omdat die bloei zo duidelijk zichtbaar was. Je kon het niet missen. En dan komt de nog indringendere reactie: *"Hoe kon er nu economische bloei zijn en tegelijkertijd DEFLATIE? Man je zit er helemaal naast."* Hm.

De salarissen gingen omhoog en U hebt een nieuw huis en een nieuwe auto kunnen kopen. U hebt geld kunnen uitgeven dat op Uw bankrekening stond en alles was best in orde met de economie. U hebt het nog nooit zo goed gehad, sinds 1994/1995.

Ik geef volmondig toe dat er een soort economisch festival was en men kan dat natuurlijk bloei noemen. Maar hoe werd dat festival gefinancierd? Was er vóór 1994 zo'n geweldige economische ontwikkeling die dat heeft aangedragen? Die gedachte is een pure illusie. De ontwikkelingen tussen 1984 en 1994 waren nauwelijks in staat om belangrijke reserves aan te leggen. Aan het eind van die periode leek het dat de economie zich zo te zien geleidelijk enigermate herstelde van de terugval van 1984. Het bedrijfsleven had het maximaal mogelijke bedrag waarschijnlijk geleend en was bezig die leningen weer af te betalen, waardoor vanzelfsprekend langzaam maar zeker dezelfde problemen weer terugkeerden.

Wat is er dan gebeurd, waardoor het leek alsof het niet op kon? En waarom zitten we dan in 2004 zo geweldig diep in de put? Laten we eerlijk zijn, wanneer er inderdaad tussen 1994 en 2002 zo'n geweldige economische opbloei was geweest, waar is dan het RESULTAAT van die opbloei gebleven? Waar zijn dan de economische resultaten en reserves die met behulp van zo'n opbloei op natuurlijke wijze zouden zijn opgebouwd?

Misschien vindt U het dan goed dat ik erken dat er BLOEI TE ZIEN was. Maar het was een economisch drugverslaafde bloei. De bloei werd veroorzaakt door het kunstmatig toedienen van een economisch verdovingsmiddel. Na 1993 was de economie nog steeds in moeilijkheden. Er was nog steeds economische pijn maar de financiële sector heeft U van een zeer kostbaar pijnstillend en verdovend middel voorzien.

De enige sector die werkelijk economisch bloei beleefde was bijna vanzelfsprekend de financiële sector, want die verkocht alles wat financieel verkoopbaar was. Helaas moet U elke cent die U sinds 1994 aan de financiële sector hebt betaald, in de toekomst in één of andere vorm nogmaals betalen. U zult er deels krom voor moeten liggen.

Het verdovende middel is daarom zo kostbaar omdat U het gebruikte middel na enige tijd weer uit Uw economische body moet halen en teruggeven aan de financiële sector. U moet dat verdovende middel voor de volle honderdprocent, plus een vergoeding voor de duur dat U het middel hebt gebruikt, betalen. De naam van het verdovende middel is

Jan Krediet in extenso.

Men gebruikt er ook wel de term ROOD staan voor of gewoon BANKSCHULD.

Men liet praktisch elke vorm van kredietbeperking vallen om de economie weer aan te jagen. Banken begonnen zelfs kredieten probleemloos tot 120% van de waarde van een te financieren huis, te verlenen. Het leidt weinig twijfel dat deze manier van krediet verlening de economie als een ballon uit het moeras deed stijgen en vervolgens in de hel deed belanden. Het nadeel van het gebruikmaken van Jan Krediet is, zoals U weet, dat U niet alleen het KREDIET aan Jan moet terugbetalen, maar ook de rente. U moet zelfs Uw aandeel in het profiteren van de gehele economische ervaring, die met Jan Krediet gefinancierd werd, in de toekomst terug betalen.

U betaalt niet alleen Jan Krediet terug maar U begint bovendien terug te betalen doormiddel van hogere tarieven aan de overheid terwijl Uw sociale uitkeringen en de zorg voor Uw welzijn verminderen. Het bedrijfsleven heeft, net als de consumenten, veel geld moeten lenen om de motor draaiende te houden. En hoe denkt U dat het bedrijfsleven die meerkosten van Jan Krediet voor de bedrijven gedekt heeft?

De enige manier van elke onderneming om de kosten van het bedrijf te dekken is, om die kosten aan de consumenten door te berekenen. De consument betaalt uiteindelijk alles. U hebt al ontdekt dat de prijzen in de markt de laatste jaren flink zijn gaan stijgen, terwijl honderdduizenden werkers hun baan begonnen te verliezen? Was het de omschakeling naar de Euro die de prijzen deed stijgen of was het ook wat anders?

U hebt bijvoorbeeld alleen al aan Albert Heijn jarenlang te veel voor Uw boodschappen betaald. En als U bij de concurrenten van Ahold kocht dan was U niet veel beter af. Ze wisten allemaal dat AH te veel berekende en pasten zich daarbij ijverig aan. Ahold heeft volmondig toegegeven dat de overname van bedrijven in het buitenland werd gefinancierd door leningen af te sluiten bij het bankwezen. Vervolgens dwong AHOLD de dochter Albert Heijn om de prijzen jaarlijks met ongeveer 15% te verhogen om daarmee de RENTEKOSTEN te kunnen betalen aan de banken, voor de leningen die voor overnames gebruikt waren. Het stond allemaal rond de jaarwisseling 2003/2004 heel duidelijk in de krant. De consumenten hebben door hogere prijzen te betalen de overname woede van AHOLD mogelijk gemaakt. En niet één van de consumenten heeft daarvoor ook maar iets terug gekregen.

En ja, het is niet onmogelijk dat door de stijgende werkloosheid de sociale lasten in de toekomst nog verder gaan stijgen. Ergens moet het geld vandaan komen! De boodschap uit den Haag is tamelijk duidelijk. De pot is verteerd. Het GELD is op.

Als U de pech hebt dat U toevallig één van de werklozen bent of wordt dan loopt U ook de kans dat U de dure hypotheek op Uw huis niet meer kunt betalen en het wordt dan ook nog

mogelijk dat U bij de gedwongen verkoop van Uw huis een groot deel van het door U in Uw huis geïnvesteerde vermogen verspeelt. Oh, ja, en alleen al in 2003 gingen in Nederland duizenden bedrijfjes en bedrijven failliet. De deurwaarders en juristen hadden het nog nooit zo goed in Nederland. De ene zijn economische dood is de ander zijn economische brood.

Maar de werkelijkheid is, dat het gebruikmaken van een Rentevrij Bottom-Up toeleveringscircuit zou al deze ellende hebben voorkomen.

KENNISMAKING MET DE AEX

Tegelijkertijd met het toedienen van het economische verdovende middel "Jan Krediet", werd U geconfronteerd met de enorme mogelijkheden tot winst maken met een reeds eeuwenoude gok machine, die ze hier, voor het gemak van de media, AEX gingen noemen. Men begon een beroemde loterij aan U te verkopen die oorspronkelijk Damrak heette.

De Beurs van Berlage op het Damrak was de voortzetting van een van de oudste effectenbeurzen ter wereld, die al bijna twee eeuwen geleden totaal overvleugeld werd door een jongere kopie van het Damrak, die de naam Wallstreet kreeg.

Er is geen twijfel over dat oorspronkelijk die Nederlandse effectenbeurs inderdaad ondernemers in staat stelde om direct in aanvankelijk sterk risico dragende projecten te investeren, zoals bijvoorbeeld de Oost Indische Compagnie en de vele schepen die de Compagnie nodig had.

Maar ook hier ontstonden door de opkomst van het bankwezen een paar kleine veranderingen. Het bankwezen begon de projecten direct te financieren door en bloc het gehele benodigde aandelen pakket tegen betaling met pseudo-geld over te nemen in de vorm van een lumpsum voor het slagen van het gehele project.

Vervolgens begonnen de banken en later de gespecialiseerde investeringsbanken, het project in de publiciteit te brengen en de geweldige financiële toekomstverwachtingen aan te prijzen.

Waar de oorspronkelijke aandelen tegen de intrinsieke waarde van het project door de banken werden overgenomen, begonnen de banken de waarde van de aandelen aan te dikken door in een prospectus de toekomstverwachtingen zo optimistisch mogelijk af te schilderen.

Een goed voorbeeld van hoe dat volkomen legaal gebeurd kon U in het begin van 2004 op een heel eenvoudige wijze waarnemen. De eigenaren, aandeelhouders van het NRC, het Algemeen Dagblad, Trouw en de Volkskrant beginnen naar een koper te zoeken voor de overname van de vier dagbladen. Na wekenlange regelmatige publiciteit over de affaire is er uiteindelijk een beleggingsmaatschappij gevonden die het pakket aandelen gaat overnemen. De prijs wordt betaald. Vervolgens gaat deze beleggingsmaatschappij de aandelen naar de beurs brengen.

De constante nieuwsvoorziening in het begin van 2004 over de verkoop van de vier kranten brengt het gebeurde onder de aandacht van het publiek. Vervolgens verschijnt over enige tijd het prospectus om de producten aan de juiste zogenaamde beleggers aan te bieden.

Inmiddels begint men om de vier kranten zoveel mogelijk uit te kleden. Ze worden zogenaamd slanker, efficiënter, doorzichtiger gemaakt en dan gaan de kranten naar de beurs.

Maar niet één van de vier kranten krijgt ook maar een cent van de uiteindelijke aandelen opbrengst, die nu door de beleggingsmaatschappij wordt gemaakt bij het verkopen van de aandelen. De opbrengst wordt voor het grootste gedeelte bepaald door inflatoire opdrijving van het AEX-Platform en niet door het rendement van het aandeel.

De kopers van de aandelen geloven dat ze gaan beleggen in kranten en dat ze daarmee de kranten hebben geholpen. Vergeet het maar, de enige die ze geholpen hebben is de investeringsbank. De winst voor het uitkleden, afslanken en kwetsbaarder maken, gaat voor de volle 100% naar de beleggingsmaatschappij die de kranten op de beurs brengt. Het AEX-platform krijgt er net zo min als de vier kranten ook maar een cent van.

De aandelen worden op de markt, het AEX-platform, gebracht tegen een aanzienlijk hogere koers. De argeloze investeerder denkt dat hij door het aankopen van de aandelen aan het investeren is, terwijl het werkelijke investeren allang achter de rug is. Het bedrijf dat de aandelen aan de bank verkocht krijgt nog geen stuiver van de inflatoire vermeerdering in waarde van de aandelen die door het opdrijven van de prijzen ontstaat. Echter alleen al door het simpele aankopen van de aandelen wordt de prijs van het aandeel door PURE INFLATIE opgedreven. De VRAAG naar het aandeel drijft de prijs van het aandeel op. Er ontstaat een 100% zuivere inflatiespiraal.

Die inflatie spiraal wordt echter als pure winst aangemerkt. Door Uw aankopen wordt de vraag naar de door U gekochte effecten groter en de koers van het aandeel begint evenredig aan de toegenomen vraag te stijgen. Er is in echter in het geheel geen sprake van winst. Het is 100% pure inflatie.

De banken brengen nu de door hen opgekochte aandelen geleidelijk tegen een steeds stijgende prijs in de markt. Elke verkoop, dus elke vraag vermeerdering, jaagt de koers, dus de prijs van het aandeel verder op. De kopers op het AEX-platform, die zich investeerders noemen, zijn in het geheel niet aan het investeren, want dat heeft de bank al voor hen gedaan. De kopers op het AEX-platform zijn in het geheel niet bezig het bedrijf te ondersteunen waarvan ze aandelen kopen. Ze bezorgen de bank irreële winsten door de run op de effecten bij de zogenaamde uitgifte.

De prijs van het aandeel wordt inflatoir tot een niveau opgejaagd, die geen enkele relatie meer heeft met de werkelijke waarde van het project waarin geïnvesteerd werd.

Er komt onherroepelijk een moment waarop de hoogst haalbare koers is bereikt en op het moment dat de koers begint te stabiliseren, is het zaak om het in Uw bezit zijnde stuk zo snel mogelijk af te stoten. Maar U weet niet, en kunt nauwelijks observeren dat het stuk stabiliseert, dus U gaat pas verkopen op het moment dat U de neerwaartse glijbaan van de in elkaar duikelende inflatoire prijzen spiraal langzaam ziet ontwikkelen. Als U geluk hebt dan bent U in staat iemand anders het glijbaanverlies te laten lijden, omdat die ander het stuk van U hopelijk koopt voor een hogere prijs dan U ervoor betaald heeft.

Hoe dan ook, er zijn altijd verliezers en er zijn een paar winners. Maar de echte winners zijn onder alle omstandigheden de bank en de tussenpersonen. De laatsten worden in veel gevallen miljonair. De bank is bijna altijd een winner, omdat een bank, mits goed geleid, altijd de liquide middelen heeft om stukken tegen de laagst mogelijke prijs van U terug te kopen, wanneer het aandeel gevloerd wordt. Op dat moment hebt U naar alle waarschijnlijkheid de liquide middelen, hoe gering ook, nodig. De bank heeft de tijd om te wachten totdat de inflatiespiraal weer begint aan te trekken. En we noemen dat spel beleggen en investeren. Natuurlijk zijn er winners, maar er zijn veel, veel meer verliezers.

Maar het meest merkwaardige is dat, economisch gezien, helemaal geen winst wordt gemaakt. Het legertje kopers, dus de mensen op het AEX-platform, dat het aandelenpakket van de investeringsbank overneemt, heeft op de bank een totaal bedrag van alle spelers / kopers ter beschikking om in aandelen te beleggen.

Dat bedrag verandert niet. Door het opbieden en weer verkopen wordt alleen het totale bedrag herverdeeld. De een maakt winst en de ander verlies. De enige economische winst die U realistisch met aandelen kunt maken, is wanneer U het dividend ontvangt dat door het bedrijf wordt uitgekeerd.

Maar opnieuw worden we geconfronteerd met het zichtbare spel met de knikkers. Hebt U ooit iemand horen ver-

tellen waar nou dat GELD vandaan komt dat in het AEX-platform werd geïnvesteerd? Hebt U ooit nagedacht over de gevolgen van het gebruiken van het door U verdiende geld voor het kopen van aandelen op het Damrak?

Daarom moeten we weer terug naar de tweedeling van de economie waar men eigenlijk in de financiële wereld niet aan wil. De vergissing om inflatie op te merken, terwijl er economisch gezien deflatie was, kon alleen maar ontstaan omdat de inflatie in het dominante financiële huis op de voorgrond, de daarachter verdwijnende deflatie in het productie huis, nominaal volledig elimineerde.

WAAROM MAKEN WE GEEN GEBRUIK VAN SUPERIEUR ECHT GELD

Er zijn twee parallel ontwikkelingen die tussen 1994 en 2000 de illusie van een economische hausse tot stand lieten komen. De bankwereld en de effectenbeurs op het Damrak overlaptten elkaars activiteiten. Men veronderstelde dat er economische motoren waren die een kwakkelende economie konden aanblazen. Die veronderstellingen zijn niet nieuw.

We hebben er sinds de grote depressie van 1929 een aantal van gezien. Van de meeste van die veronderstellingen is bitter weinig terechtgekomen. Met name de aanhangers van de Keynesiaanse leer zijn vurige voorstanders van het activeren van de economie doormiddel van verruiming van de krediet mogelijkheden en projecten gestimuleerd door de overheid. En de overheid ziet zich in de meeste gevallen genoodzaakt om voor het uitvoeren van dergelijke projecten hetzij de hulp in te roepen van het bankwezen of een staatslening uit te schrijven. In beide gevallen betekent dat dus lenen. En het is niet zo moeilijk om vast te stellen wie uiteindelijk de kosten van het lenen en het terugbetalen van het geleende, moet betalen. Dat is vanzelfsprekend U, de belastingbetaler.

Die noodzaak om te gaan lenen bij het bankwezen, of een staatslening uit te schrijven, bestaat niet in werkelijkheid, maar men ZIET die noodzaak omdat de bestaande economische paradigma nu eenmaal die zienswijze heeft.

Die zienswijze heeft in het geheel niets met wetenschap te maken en is zelfs ver verwijderd van elke vorm van redelijk wetenschappelijk gefundeerd economisch GELD denken.

En hier belanden we opnieuw bij de primitieve manier waarop regeringen met hun, in de meeste grondwetten vastgelegde verantwoordelijkheid omspringen, om het land van een adequaat geldsysteem te voorzien. Er was eens een gouden standaard, maar de laatste restanten van die standaard bezweken onder Amerikaans beheer in 1971 toen President Nixon op een mooie Zondagmiddag besloot om de "Gold-window" in New York voor eeuwig te sluiten. Hiermede voorkwam hij dat de Amerikaanse goudvoorraad verder zou slinken door het omwisselen van Dollars, hoofdzakelijk in het bezit van Europese banken, tegen goud uit Fort Knox.

Sindsdien bestaat er geen beheersbaar geldsysteem meer en zijn de financiële wereld en de overheden voortdurend aan het zoeken naar een beter systeem, maar niemand weet nu eigenlijk precies hoe dat aan te pakken. Dat zoeken naar een beter systeem is al gaande sinds het begin van de jaren zeventig en niemand heeft het tot nu toe gevonden.

Toch kan iedereen bijvoorbeeld in de biografie van de voormalige Nederlandse Minister van Financiën, de voormalige President van de Nederlandsche Bank en de voormalige President van de Bank voor Internationale Betalingen in Bazel, Dr. Jelle Zijlstra, lezen dat ook hij dapper medegezocht heeft naar een nieuwe geld structuur, die wetenschappelijk hout snijdt, om het wankele gedrocht van het bestaande geldsysteem te vervangen.

Er moet na zoveel jaren ijverig zoeken naar een beter geldsysteem een reden zijn waarom het nog steeds niet is gevonden. En het krijgt er alle schijn van dat er één partij in de wereld is, die een vernieuwing van het geldsysteem helemaal niet ziet zitten en het lijkt er op dat die ene partij de Fraterniteit van Bankiers is.

Natuurlijk bestaat er een adequaat, op strikt economisch grondslagen gebaseerde mogelijkheid, tot het creëren en invoeren van een superieur geldsysteem dat aan alle eisen voldoet.

Maar binnen de huidige economische denkwijze gebaseerd op het bestaande economische paradigma, kan er geen sprake zijn van het vinden van een voldoening schenkende oplossing.

In het laatste deel van dit boek vindt U een beschrijving van een geldsysteem en een financieringsmethode, die afrekenet met elke noodzakelijkheid van welke overheid dan ook om pseudo-geld te gaan lenen voor het uitvoeren van wat voor projecten dan ook.

Elke overheid kan zonder enige twijfel, zonder geld te lenen van het bankwezen, elk project realiseren dat economisch verantwoord is. Het enige wat daarvoor nodig is, en we zien dat zo dadelijk, is het invoeren van een vorm van economisch denken bij overheden, die gebaseerd is op een adequate economische bedrijfsvoering, verankerd in een aan deze tijd aangepaste moderne bedrijfseconomische boekhouding. Overheden weten in vele gevallen helemaal niet eens wat zij doen, omdat de toegepaste "Empirische Boekhouding" helemaal niet in staat is een dergelijk inzicht te verschaffen. Beslissingen worden uitsluitend genomen op basis van beschikbare fondsen en niet op basis van beschikbare economische capaciteit.

ECONOMISCHE CAPACITEIT

Binnen de huidige achterstevoren werkende (Top-Down) economie wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met het begrip "Economische Capaciteit." Men rotzooit economisch maar wat aan. Bij het realiseren van welk project dan ook wordt in een achterstevoren werkende economie niet uitgegaan van de overweging of er voldoende "Economische Capaciteit" in de markt aanwezig is om een project uit te voeren, maar of er voldoende "Financiële Capaciteit" aanwezig is om een project tot stand te brengen.

Wanneer in een stad twee aannemers beschikbaar zijn, en die hebben ieder 100 werknemers, dan is het niet zo moeilijk om uit te rekenen hoeveel huizen die twee aannemers met hun productie capaciteit jaarlijks kunnen bouwen. Stel dat deze twee aannemers, gezamenlijk met de beschikbare mensen en toeleveringscapaciteit tweehonderd huizen per jaar kunnen bouwen. In dat geval spreekt het vanzelf dat het economisch niet erg verstandig is om te trachten 400 huizen in een jaar te bouwen. Door het in de markt zetten van de Financiële Capaciteit voor 400 huizen zullen waarschijnlijk zowel de lonen in de bouwwereld als de prijzen van de huizen gaan stijgen.

Binnen een van voor naar achteren werkende (Bottom-Up) economie is het beter mogelijk en uiterst verstandig om met de "Economische Capaciteit" van het Toeleveringscircuit rekening te houden, in plaats van met de "Financiële Capaciteit."

HET STIMULEREN VAN DE ECONOMIE MET EEN SCHULDENLAST TOT IN DEN HEMEL

Het was mij, toen ik in 1999 na veertien jaar afwezigheid weer in Nederland arriveerde, snel duidelijk dat niet alleen in de Verenigde Staten het Krediet tot in de hemel was gaan groeien. Het was duidelijk dat ook een groot aantal Nederlanders een enorme schuld waren aangegaan op basis van het bestaande inkomen, zonder enige zekerheid dat ze dat inkomen ook over langere tijd zouden kunnen behouden. De bouwmarkt, de motor van elke economie, was volkomen overbelast. Er was een enorm tekort aan arbeidskrachten, om een economie te dienen die door het overdadig in de markt brengen van kredieten, was opgefokt. De bouwprijzen en derhalve de vastgoed prijzen vlogen de pan uit en waren derhalve ongehoord.

Men begon buitenlandse arbeidskrachten aan te trekken waaraan geen enkele werkelijke economische behoefte bestond omdat de beschikbare economische capaciteit volkomen

verzadigd was en er geen enkele noodzaak was om de door de overdadige kredietverstrekking mogelijke werkzaamheden door buitenlandse arbeidskrachten te laten realiseren. Economisch gezien was het hek gewoon van de dam en bestond er geen enkele realistisch economische discipline of duidelijker: er was gewoon geen gezond economisch verstand aanwezig bij de overheid en het bankwezen.

We hebben dus door buitenlandse werknemers werk laten uitvoeren dat we met krediet hebben gefinancierd. We hadden datzelfde werk wat later zelf kunnen uitvoeren. Nu hebben we werk door anderen laten uitvoeren dat we in de toekomst moeten betalen zonder dat we voor het betalen van dat werk adequaat toekomstig inkomen gerealiseerd hebben.

Je ontwikkelt alleen maar meer inkomen door het investeren in nieuwe activiteiten, die nieuw werk opleveren. Het bouwen van woningen, variërend van zomerhuisjes tot paleizen, vormt wel een economische activiteit, maar creëert geen toekomstig inkomen, om de voor het bouwen aangegane schulden terug te betalen. Daarvoor zijn nieuwe economische activiteiten nodig, men noemt dat economische groei. Maar het is zelfs helemaal niet zeker dat economische groei noodzakelijk is om een gezonde economie te realiseren.

Als economische groei betekent dat men steeds dieper in de schulden komt en dat je buitenlandse werknemers moet aantrekken, dan zie ik persoonlijk het nut van de groei niet in.

Er werd tussen 1992 en 2002 enorm veel gebouwd. Er werden enorm veel autootjes gekocht, enorm veel straatjes geplaveid, verkeersdrempeltjes neergelegd, rotondes gevormd, overheidskastelen neergezet, enorm veel pot verteerd. Als ik het goed heb gezien dan is de Nederlandse samenleving zonder enige reden met 20% buitenlandse werkkrachten vermeerderd, die hoofdzakelijk werk gingen doen dat met krediet werd gefinancierd. Van wie kwamen die economische ideeën?

Maar er werden bitter weinig nieuwe economische initiatieven gerealiseerd, die al dat potverteren zouden kunnen betalen. Het CBS schrijft zelfs dat de economische situatie sinds 2000 slechter was dan gedurende de ernstige crisisjaren begin tachtig. Het is duidelijk dat de woningbouw de illusie in stand houdt dat het goed gaat met de economie.

In die sfeer werd de economie vanzelfsprekend tijdelijk gehypnotiseerd met een "het kan niet op" atmosfeer. Ik ontmoette noch in 1999, noch gedurende een aantal bezoeken in de jaren daarna, ook maar iemand in Nederland, die zich zorgen maakte over de eindprijs die het land voor deze kunstmatige economische ontploffing zou moeten betalen. Het was overduidelijk dat elke activiteit werd gefinancierd met geld van de toekomst en niet met geld uit het verleden.

Het verschil is overduidelijk. Je kunt een economie activeren met opgebouwde reserves, dus met geld dat al reeds kostenvrij in het bezit is van de opdrachtgever. Dat is financieren met geld van het verleden. Maar er waren geen reserves bij de gemiddelde Nederlander in 1993. De Nederlander ging financieren met het geld van de toekomst. Hij ging fors LENEN. Dat gaat zolang goed als er de zekerheid is van een economische toekomst.

Echter als je een economie aanzwengelt met geleend geld dan moet er ergens in de toekomst voldoende inkomen zijn om de leningen weer terug te kunnen betalen. Maar economieën die met geleend geld worden aangezwengeld in de consumptiesfeer, zoals met het bouwen van paleizen, ontwikkelen in de toekomst geen inkomen.

Het is derhalve duidelijk dat diegenen die verantwoordelijk zijn voor het scheppen van de illusie dat je met geleend geld, een economie uit het slop kunt trekken, dienen zich te herbezinnen op hun verantwoordelijkheid. Helaas zijn we nog niet aan het eind van de analyse van de vergissingen die zijn begaan.

We pompen bijvoorbeeld elke dag enorme bedragen aan geld terug van het toeleveringscircuit naar het financiële circuit, zonder ons af te vragen of we ons dat eigenlijk wel kunnen

permitteren. Ik behoef U daarover niet in het onzekere te laten. Het antwoord is heel erg eenvoudig:

“ NEE, dat kunnen we ons niet permitteren.”

Om U duidelijk te maken wat er gebeurd in de werkelijke economie moet ik U meenemen naar de kern van het probleem.

WAT IS GELD?

Er waren oorspronkelijk binnen de economie alleen maar GOEDEREN. Geld bestond oorspronkelijk niet eens. Echt bruikbaar geld dat als een universeel betaalmiddel kon worden geïnterpreteerd, ontstond ergens in het oosten van het hedendaagse Turkije, in een Koninkrijk dat de naam “Lydie” droeg. Dat was ongeveer 650 jaar voor Christus. En dat Geld ontstond, zoals alle GELD zou moeten ontstaan. Het was ook de enige manier waarop GELD overal ter wereld, in welke eeuw dan ook kon ontstaan.

HET WAS GEBASEERD OP DE NATUURLIJKE RIJKDOM VAN HET LAND.

En Koning “Gyges”, die het in omloop bracht, heeft nooit geweten dat hij historisch iets bijzonders had gepresteerd.

De Koning had binnen zijn eigen Koninkrijk geen geld nodig. Hij was een ongemakkelijke potentaat, die alles binnen zijn gebied als zijn eigendom beschouwde en dus niet gewend was voor iets te betalen dat uit “Lydie” kwam. Echter voor speciale producten uit omliggende landen diende hij wel degelijk te “Betalen”, maar zelfs het woord “betalen” was toen nog niet eens in gebruik.

Er werd slechts ruilhandel bedreven. Hij ruilde dus een product, dat in overgrote mate in zijn land te vinden was tegen producten die de karavanen uit andere gebieden aanbrachten. Het belangrijkste product dat binnen “Lydie” voorhanden was, was GOUD.

Overlevering vertelt ons dat de straten van Lydia waren geplaveid met goud, maar dat zal wel overdreven zijn. Echter een kleinzoon van Koning Gyges werd beroemd door het dragen van de naam Croesus. “*Zo rijk als Croesus*”, is nog steeds een regelmatig gebruikte uitdrukking in de Nederlandse taal.

Sinds één van de bedienden van Koning Gyges had ontdekt op welke wijze je gemakkelijk kon vaststellen of een metaal koper, ijzer, zilver of echt goud was, bedacht Koning “Gyges” dat het nuttig zou zijn om speciale stukjes goud met een standaard legering, te wegen en van een keurmerk te voorzien, zodat het gemakkelijk geruild kon worden voor de producten die hij nodig had. Een verkoper behoefde alleen maar het goudstukje over een zwarte steen, genaamd “Schist”, te wrijven om te kunnen ZIEN of het een echt goudstukje was of niet. Goud vertoonde op de “Schist” een gele streep, zilver wit en koper bruin. In 650 vóór Christus was het nog niet mogelijk om de kwaliteit van goud op andere wijze vast te stellen. Archimedes die het “Soortelijk Gewicht” van goud ontdekte tijdens het baden in een badkuip, leefde pas ruim vier honderd jaar later.

Door de vele aankopen uit andere landen werd de “Lydische Stater”, zoals de munt genoemd werd, over geheel “Klein Azië” verspreid en automatisch, zonder dat het de bedoeling was van Koning “Gyges”, tot een universeel “betaalmiddel” verheven. Bruikbaar geld was geboren.

DE KWALITEIT VAN “ BETAALMIDDELEN ”

“Betaalmiddelen” hebben een bijzondere eigenschap. Ze zijn DOOD kapitaal. Je kunt er niets anders mee doen, behalve betalen. Dat betekent dus dat je in betaalmiddelen zeer speciaal moet INVESTEREN. Je moet iets, dat je bezit en op andere wijze bruikbaar voor je is, VERKOPEN om GELD in je bezit te krijgen.

Als je dus niets meer hebt dan kan je ook geen geld krijgen. Je kunt als arm mens, hooguit je lichamelijke arbeid tegen GELD RUILEN of tegen voedsel, of een plaats om te slapen.

Wanneer je RUILT dan wissel je iets BRUIKBAARS in tegen iets anders dat ook BRUIKBAAR is, ook al hangt het alleen maar aan de muur.

Geld heeft slechts één nuttige eigenschap. Het is een communicatiemiddel dat rijkdom overdraagt. Het wordt gebruikt om een bepaalde hoeveelheid rijkdom DOOR TE GEVEN. Als doorgeven van rijkdom niet meer nodig is, dan houdt GELD op te bestaan. Je kunt Geld voor je laten werken. Afhankelijk van de omgeving waarin het geld circuleert kan het productie veroorzaken en dus economisch werken. Het meeste geld dat in de wereld circuleert, werkt ECONOMISCH in het geheel NIET. Dat is het werkelijke economische probleem dat de economie in zijn grip houdt. Het meeste GELD is niet werkend KAPITAAL.

DE WAARDE VAN GELD

Een gouden munt had wat men noemt een "intrinsieke" waarde. Men handelde dus met iets dat in zichzelf waarde had en niet een bepaalde waarde vertegenwoordigde, zoals bijvoorbeeld papiergeld. De "Lydische Stater" had een speciale legering en werd in het Midden Oosten als betrouwbaar ruilmiddel geaccepteerd. Je kon de munt smelten en het goud voor andere doeleinden gebruiken, bijvoorbeeld om gouden sieraden van te maken.

Natuurlijk waren er een groot aantal vorsten en vazallen, speciaal in het West-Europa van vóór 1500, die het met de eerlijkheid niet zo nauw namen en regelmatig hun gouden en zilveren munten uit de roulatie namen, vervolgens begonnen te smelten, om het metaal daarna met goedkopere metalen te vermengen en vervolgens weer in omloop te brengen. Deze vorm van waardevermindering, dus INFLATIE maakte munten tegen het einde van de Middeleeuwen tot een zeer onbetrouwbaar betaalmiddel. De waarde van gouden munten werd eveneens verkleind door er regelmatig wat goud aan de zijkant af te slijpen.

Dat leidde vervolgens weer tot munten die ook aan de zijkanten waren gegraveerd. In de grond van de zaak was er dus geen enkele reden om in de geld wereld een "gouden standaard" in te voeren en GOUD als dekking voor geld te gaan beschouwen. Het is voldoende indien men hetzij een stuk goud van een duidelijk gedefinieerde legering, of een standaard verzameling van andere ruwe producten als EENHEID van waarde erkent.

In de Amerikaanse Constitutie is bijvoorbeeld duidelijk vastgelegd dat een Dollar de waarde van een bepaalde hoeveelheid goud vertegenwoordigt.

GOEDERENVERMOGEN IS HET NATUURLIJKE FUNDAMENT VAN GELD

Maar het is duidelijk dat economisch gezien er eerst goederen waren en dat die goederen tot de ontwikkeling van een meetbare waarde leidden. Die waarde werd aanvankelijk in een intrinsieke vorm, een munt, als GELD in omloop gebracht. Het is dus duidelijk dat geld oorspronkelijk verankerd was in goederenvermogen en dat het volkomen normaal is om het goederen vermogen van een natie, dus de rijkdom van een natie, als de basis voor geld te beschouwen.

Er is nu nog iets heel duidelijk zichtbaar. Het is zo helder als glas dat we een aantal simpele economische axioma's met voeten hebben getreden. Mag ik U eraan herinneren wat een AXIOMA is? U vindt het in elk woordenboek:

Axioma: grondstelling
niet bewezen en naar men aanneemt geen bewijs
vorderende uitspraak of eigenschap.

Ik hoef niet te bewijzen dat geld is ontstaan als een product van het land dat zijn waarde behield als het in een klein waardevol klontje werd gebruikt om te RUILEN tegen andere producten. Ik hoef niet te bewijzen dat het in het geheel niet noodzakelijk is om de waarde van geld UITSLUITEND met de waarde van goud te dekken. De werkelijke waarde van GOUD is vandaag aan de dag uiterst controversieel en zelfs in hoge mate immaterieel. Er zijn vele stoffen ontwikkeld die veel goedkoper, en meestal aanzienlijk beter zijn, die de

vroegere functies van goud in industriële processen hebben overgenomen. Maar GOUD is voor het gevoel van veel mensen nog steeds waardevol.

Het aanvaarden van het axioma, dat GOEDERENVERMOGEN, de basis is voor de waarde van GELD, maakt dan tegelijkertijd iets zonneklaar.

Alleen nationale OVERHEDEN kunnen geld scheppen.

Een overheid behoort dat op precies dezelfde manier te doen als Koning Gyges. Door vermogen, dat eigendom is van de NATIE, te bestemmen als VERMOGENSDEKKING VOOR HET GELD VAN DE NATIE. Dat betekent helemaal niet dat al het geld dat daarvoor ontstaat ook daadwerkelijk in omloop zou moeten worden gebracht. We laten dit thema even rusten en komen er zo dadelijk weer op terug.

DE KRONKEL VAN HET MONETARISEREN VAN SCHULD

Sinds we zijn begonnen met schuld te monetariseren, dus schuld als een betaalmiddel te gaan gebruiken, hebben we economisch een volstrekt onaanvaardbare situatie geschapen. Hopelijk kunt U mijn gedachten stroom op dit vlak volgen:

- ! Oorspronkelijk was er vóór ongeveer 650 BC. geen echt geld in de wereld.
- ! Standaard goudstukjes werden in omloop gebracht om aankopen te betalen.
- ! Vervolgens ontwikkelt het gebruik van de goudstukjes een BETAALMIDDEL.
- ! Na 1694 besluit iemand om een essentiële verandering aan te brengen in de schepping van geld. Vóór 1694 was GELD in principe gedekt door een reële intrinsieke waarde, losstaande van de vorstelijke valse munters die de munten in werkelijke waarde deden verkleinen zonder de NOMINALE waarde eveneens naar beneden aan te passen.
- ! Iemand besluit om geld in een kluis op te bergen en dan op papier meer geld uit te lenen dan aanwezig is.
  - De basis gedachte is, dat de BANKIER verantwoordelijk blijft voor het uitbetalen van ECHT GELD indien de rekeninghouder VERLANGT om het PSEUDO-GELD op zijn bankrekening om te zetten in ECHT GELD dat hij in zijn portemonnee kan stoppen.
- Er is geen echt geld in circulatie maar pseudo-geld. Het spel wordt nu zo gespeeld dat de KANS dat geld uitbetaald moet worden zoveel mogelijk wordt verkleind, en bij totale elektronische verrekening is die kans volledig tot nul gereduceerd.
- ! Men veronderstelt dat daarmee het probleem is opgelost.
  - Zodra volledige elektronische betaling is ingevoerd hoeft de bankier helemaal GEEN ECHT GELD meer te produceren, waardoor de bankier nooit meer kan worden gedwongen zijn deuren te sluiten en de bank nooit meer kan worden geliquideerd.
  - Maar het probleem is hiermede in het geheel niet opgelost.
- ! Al het echte geld wordt door de bankiers uit de circulatie genomen en ergens opgeborgen, hetzij in de bankkluis of in de Centrale Bank. Het wordt door pseudo-geld vervangen. Na enige honderden jaren bereik je dat al het door de overheid in omloop gebrachte geld door de bankstofzuiger werd opgepakt en opgeborgen. Alleen diegenen die zo *verstandig* waren om nooit gebruik te maken van de bank en uitsluitend contant te werken met ECHT GELD, of onmiddellijk elke bankbetaling in ECHT GELD om te zetten, blijven buiten schot en beginnen belastingvrij een zwarte economie op te bouwen.
- ! Aangezien de bank, absoluut niet met echt geld werkt en onmiddellijk al het echte geld UIT DE CIRCULATIE neemt, wordt het gebruik van het echte geld binnen het Toeleveringscircuit van de productie wereld, gereduceerd tot "platform-stalling."
- ! Bij Platform-stalling trekt men ECHT GELD uit de muur bij de bank/ATM, waarna het geld vervolgens wordt besteed bij een bakker of een slager waar men nog niet elektronisch betalen kan.
  - U brengt het geld voor een korte tijd op een PLATFORM, Uw zak of Tas, waar het niet*

circuleert en vervolgens brengt U het ergens anders weer in omloop, door het van het platform te verwijderen.

Die bakker of slager deponeert datzelfde geld diezelfde avond, of een dag of een paar dagen later weer in een bankkluis. Het ECHTE GELD wordt weer onmiddellijk uit de circulatie genomen.

- ! De banken brengen tussen de vijf en de tien maal zoveel pseudo-geld in omloop als in de deposito-rekening wordt ontvangen. Het is dus duidelijk dat het enige geld dat binnen het toeleveringscircuit nog in omloop is, het pseudo-geld is, dat door de banken werd uitgeleend of pseudo-geld is, dat werd verkregen door 36 jaar geleden ECHT GELD bij de bank te storten. Er is nu in het geheel geen echt geld meer in omloop binnen het toeleveringscircuit van de productiewereld.
- ! Het enige dat binnen het toeleveringscircuit op dit moment nog met echt geld wordt afgewikkeld is voor een deel van de aankopen bij winkelbedrijven en voor een aanzienlijk kleiner deel voor aankopen bij groothandelaren en directe leveranciers door winkelbedrijven. Maar dat contante echte geld, wordt hetzij door geldtransporteurs afgehaald en naar de bank gebracht, of door de ondernemer met een cassette in een bankkluis gedeponerd. Consumenten houden een klein bedrag aan contant echt geld in hun beurs of portemonnee, dus op het "platform", voor het geval geen elektronische betaling mogelijk is.
- ! Het toeleveringscircuit is verder voor 100% gevuld met pseudo-geld.
- ! Al het andere echte geld, dus geld dat niet tijdelijk op een platform gestald wordt, is
  - " hetzij belastingvrij in circulatie in het zwarte circuit of
  - " in handen van het bankwezen.

Een zeer klein deel van het pseudo-geld dat binnen het toeleveringscircuit in circulatie is, is daar mogelijkwijze terecht gekomen, door het binnen het bankencircuit brengen van echt geld tussen 1968 en 1975 toen de banken de consumenten inlijfden in de bankwereld.

Maar het is vrijwel zeker dat, behalve bij de consument, in het winkelbedrijf en mogelijkwijze gedeeltelijk bij de groothandel, alle betalingsverkeer reeds vóór de zestiger jaren via de banken werd afgewikkeld. Dat betekent dat een werkgever bij de bank het baargeld opnam voor het uitbetalen van de lonen. Dus vóór de invoering van maandloon was de hoeveelheid geld in het toeleveringscircuit afgestemd op WEEKLONEN.

Het is eveneens vrijwel zeker dat in het toeleveringscircuit bijna uitsluitend GELEEND geld in omloop is. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat al de gebruikers van het toeleveringscircuit hun geld geleend hebben. Het betekent dat voor al het in omloop zijnde geld in het toeleveringscircuit, iemand, hetzij een consument, een bedrijf of een overheid, voor dat in omloop zijnde pseudo-geld rente betaalt.

Dit betekent dat noch het bankwezen, noch de overheid, sinds 1968 geld in omloop hebben gebracht dat noodzakelijk is voor het uitvoeren van overheidstaken of voor het kunnen realiseren van veranderingen die veroorzaakt werden door gewijzigde administratieve handelingen.

HET ONVERMOGEN VAN HET BANKWEZEN

U zult inmiddels hebben begrepen dat het bankwezen beperkt is in zijn mogelijkheden om geld in circulatie te brengen. Er zijn slechts drie mogelijkheden die het in staat stellen om geld in omloop te brengen:

1. Het aandelenkapitaal, dus het eigen vermogen van de bank, ingebracht in de vorm van echt geld (?) door aandeelhouders.
2. Echt geld (?) stortingen van rekeninghouders.
3. Pseudo-geld in omloop gebracht door het uitschrijven van leningen.

(?) Deze stortingen kunnen natuurlijk ook worden gerealiseerd met ordinair pseudo-geld.

Uiteindelijk resulteren deze drie mogelijkheden in een bepaalde hoeveelheid pseudo-geld op de bankrekeningen van rekeninghouders. Aan de totale hoogte van het op deze wijze in omloop gebrachte geld valt dus bitter weinig legaal te tornen. Theoretisch worden de activiteiten van de banken beperkt tot de hoogte van het totale bedrag aan pseudo-geld of echt geld.

Op het moment dat het bankwezen begon salarisrekeningen te openen was er voor 80% van de werknemers in Nederland een bedrag aan weekloon in circulatie. Dat weekloon werd binnen het bankwezen gebruikt. Het maakt geen verschil wie dat geld in circulatie heeft gebracht. Er was een weekloon structuur bij de meeste werknemers.

Het bankwezen stelde in samenwerking met een computer organisatie voor om de lonen maandelijks te gaan uitbetalen. Daartoe moest er bewijsbaar minstens 4,33 maal zoveel geld binnen het toeleveringscircuit worden gebracht. Dat geld was er niet en is er nog steeds niet.

Noch het computercentrum, noch het bankwezen, noch de overheid, noch de werkgever, noch de werknemer brachten het in omloop. Niet één van de partijen, ook het bankwezen niet, kon dat geld in omloop gebracht hebben. Daarvoor was het totale benodigde extra volume veel te groot. Bij een weekloon van f100 zou het benodigde extra volume bij vier miljoen werknemers meer dan f1,3 miljard hebben bedragen. Dat bedrag werd nimmer voor dat doel binnen het toeleveringscircuit gebracht.

Het gevolg is bewijsbaar: De economie stortte in.

Er ontstond deflatie in het toeleveringscircuit. Om het tekort te kunnen dekken zou er een omzetvermeerdering moeten hebben plaatsgevonden van gigantische omvang. Maar die omzet was evenmin mogelijk omdat het geld daartoe gewoon niet bij de consumenten en bij het bedrijfsleven voorhanden was en IS.

En dit model is er maar één van waarschijnlijk velen WERELDWIJD waar voor een bepaalde ontwikkeling / toepassing / administratieve verandering etc. onvoldoende geld in omloop gebracht is. Het bankwezen kan alleen maar geld scheppen indien een relatie een verplichting tegenover de bank kan aangaan, die door de bank kan worden geaccepteerd.

Het bankwezen is gewoon niet in staat alle behoeften, om meer geld in omloop te brengen, te dekken.

De werkgevers hebben onvoldoende eigen vermogen om de grotere behoeften aan geld te dekken. Er is een pat stelling, die niet binnen de huidige denkwijze over geld kan worden opgelost. Er zijn slechts twee mogelijkheden om het probleem op te lossen:

1. Onmiddellijk omschakelen naar een rentevrij toeleveringscircuit, dat bottom-up is georganiseerd.
2. De overheid begint uiteindelijk haar natuurlijke functie te vervullen en scheidt verantwoordelijkheid om overeenkomstig de in de grondwet vastgelegde bepalingen er voor te zorgen dat de landseconomie optimaal functioneert.

We zien straks wat dat betekent.

TWEE TOTAAL VERSCHILLENDE ECONOMISCHE WERELDEN

In tegenstelling tot hetgeen in het algemeen binnen de bestaande economische paradigma wordt aangenomen, bestaat de economie uit twee totaal verschillende economische werelden. Maar aangezien de Financiële sector in die twee werelden, volstrekt onnatuurlijk, een dominante positie inneemt wordt nauwelijks waargenomen wat er werkelijk aan de hand is.

Op 27 Maart 2004 verschijnt in de Volkskrant onder de titel: "Consumenten klem in de Financiële draaideur." met als onderkopje: "De financiële sector groeit hard, zelfs in economisch zware tijden. Steeds meer geld gaat richting bank en verzekeraar."

Het artikel geeft duidelijk weer hoeveel geld sinds 1993 in de richting van het bankwezen is gegaan. Het Bruto Binnenlands Product (BBP) groeide op basis van 100 in 1993 naar iets meer dan 165 in 2003. Er was dus 65% groei in tien jaar tijd. Waardoor kon het BBP zo snel groeien?

Het bedrag dat alleen aan hypotheekrente aan het bankwezen werd betaald tussen 1993 en 2003, bedroeg op basis van 100 in 1993 ongeveer 210 in 2003. Dat was dus meer dan een verdubbeling van de situatie in 1993. Deze ontwikkeling liep aanvankelijk tot 1999 gelijk op met het BBP tot ongeveer 140, dus met veertig procent, waarna het verdubbelde in 2003. Dat waren dus betalingen die naar de banken togingen.

Bij het betalen van levensverzekeringspremies was de situatie bijna identiek, behalve dat de toename onmiddellijk van 1993 af aanzienlijk hoger was dan van het BBP. Het groeit van 100 in 1993 tot 235 in 2003. Deze bedragen gingen eveneens retour naar het bankwezen.

Tenslotte nam de schuld aan banken sinds 1993 toe met 375% tot ongeveer 475 op basis van 100 in 1993, tegenover een toename van het BBP tot 165 op basis van 100 in 1993. Dus de schuld aan het bankwezen was in 2003 bijna vier keer zoveel als in 1993 en in 2003, dus over een periode van 10 jaar, was het gebruikte krediet opgelopen tot bijna drie maal het BBP.

TUSSEN 1994 EN 2003 WORDT DE ECONOMIE EVEN AANGEBLAZEN ZODAT IEDEREEN ZICH BRANDT

Het is volkomen duidelijk op welke manier het geld van het financiële circuit naar het toeleveringscircuit kwam om een volledig stagnerende economie even aan te blazen. We brachten drie maal zoveel geleend geld in omloop dan het BBP in 1993 bedroeg. Als gevolg begon het BBP in de daarop volgende tien jaar bijna vanzelfsprekend met 65% toe te nemen.

Dit enorme volume aan geld toont aan dat er in 1994 een enorm tekort aan geld moet zijn geweest. Dat sluit dus volkomen aan bij onze waarneming van 1989 dat de Nederlandse economie in 1994 door een ernstig tekort aan liquiditeit in het toeleveringscircuit, een stagnerende economie zou laten zien. Maar waar komt nu de wat primitieve idee vandaan dat een gigantisch bedrag aan krediet het probleem had kunnen oplossen?

Hadden we dan helemaal vergeten dat elke cent krediet moet worden terugbetaald? Had dan werkelijk niemand gezien dat we al dat geleende geld weer moeten gaan terugbetalen? Had dan werkelijk niemand in de gaten dat met dit geld niets PRODUCTIEFS werd gepresteerd, maar alleen maar werd geconsumeerd, zonder dat met al dat geleende geld, iets werd gepresteerd dat terugbetaling mogelijk maakte? Er werden geen nieuwe economische activiteiten ontwikkeld die het inkomen gaan realiseren om de geleende som te kunnen terugbetalen.

We gebruiken al dat geld voor een geweldig bloeiFESTIJN, een soort economische party in de tijd. We bouwden huisjes en paleisjes, we verguldden de straatjes. We kochten van ons niet verdiende geld mooie autootjes, zonder economisch iets tot stand te brengen in het land, dat ons het inkomen zou bezorgen om die party te betalen.

En de overheid, de waker van onze economische belangen, deed alsof er niets aan de hand was.

HET TOELEVERINGSCIRCUIT ALS DOORGEEFLUIK

Behalve het feit dat deze getallen zonneklaar duidelijk maken waar die stijging van het BBP vandaan kwam, is er niemand die zich afvraagt waar al dat geld vandaan kwam dat weer zo snel mogelijk naar het banken circuit werd teruggebracht voor

- de betalingen van de hypotheek rente
- de betalingen van de levensverzekeringspremies,
- de betalingen van alle andere verzekeringspremies, met name premies van schadeverzekeringen,

en last but not least,

- de offerandes aan het AEX-platform.

Al dat geld werd eerst in de vorm van een lening naar het toeleveringscircuit als doorgeefluik gebracht en vervolgens weer teruggebracht naar het bankwezen en het AEX-platform.

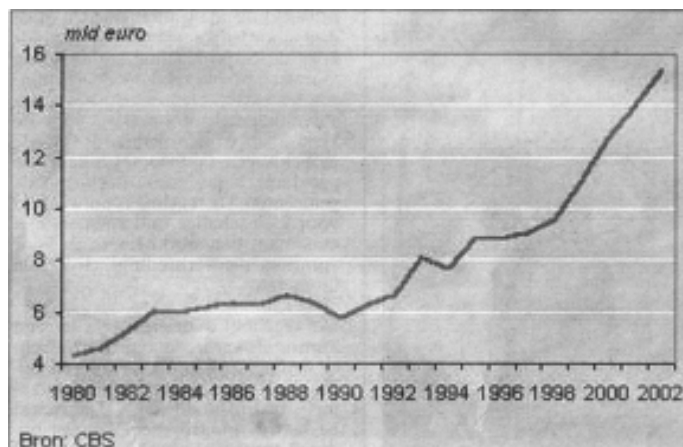
G We betalen dus ook de rentebetalingen voor de hypotheek op de pof,

G We betalen de levensverzekeringspremies op de pof,

G We betalen alle andere verzekeringen eveneens op de pof.

We kunnen dus heel eenvoudig vaststellen dat we nu als bevolking al deze kosten nog eens een keer in de toekomst moeten betalen, maar dan met rente.

En heeft dan niemand gezien dat we die kosten al op extreme wijze aan het betalen zijn?

Stijging Inkomen van het bankwezen

Geloof dan iedereen in dit land in sprookjes? Alleen al het gestegen inkomen van het bankwezen moet iedereen wakker maken. Het toont aan dat alleen al in 2003 het bankwezen alleen al meer dan i 18.000.000.000 aan inkomen incasseerde, dat door de burgers van het land betaald moet worden, hetzij direct aan de bank, via verhoogde consumenten prijzen of in de belastingen.

In tien jaar tijd sinds 1994 is alleen al het inkomen van het bankwezen meer dan verdubbeld, van rond i 8 miljard per jaar tot i 18 miljard per jaar. Daarnaast is

door de banken nog rente uitgekeerd aan de spaarders van de banken en ook dat bedrag is door de burgers betaald. En dit banken festijn zal nog vele jaren doorgaan omdat de bestaande schuld nog vele jaren zal moeten worden terugbetaald.

Maar bedenkt U dan wel dat het geleende geld dat de economie heeft aangejaagd diezelfde economie weer volledig zal uitblussen, wanneer al dat geld weer uit de economie wordt teruggetrokken, omdat we die leningen moeten afbetalen.

Hierboven was de vraag reeds beantwoord:

“Waar kwamen de vele miljarden Euro vandaan die ná de fantastische bloeiparty het financiële circuit werden binnengedragen?”

Het is niet zo moeilijk om te ontdekken dat ze uit het Toeleveringscircuit werden gelicht. Misschien is het nuttig om eens te kijken of dat economisch wel helemaal haalbaar was.

Om dat te kunnen laten zien, lijkt het me nuttig U een visuele voorstelling van twee totaal verschillende werelden te presenteren:

- Het Financiële circuit
- Het Toeleveringscircuit.

U vindt een visuele voorstelling op de volgende bladzijde.

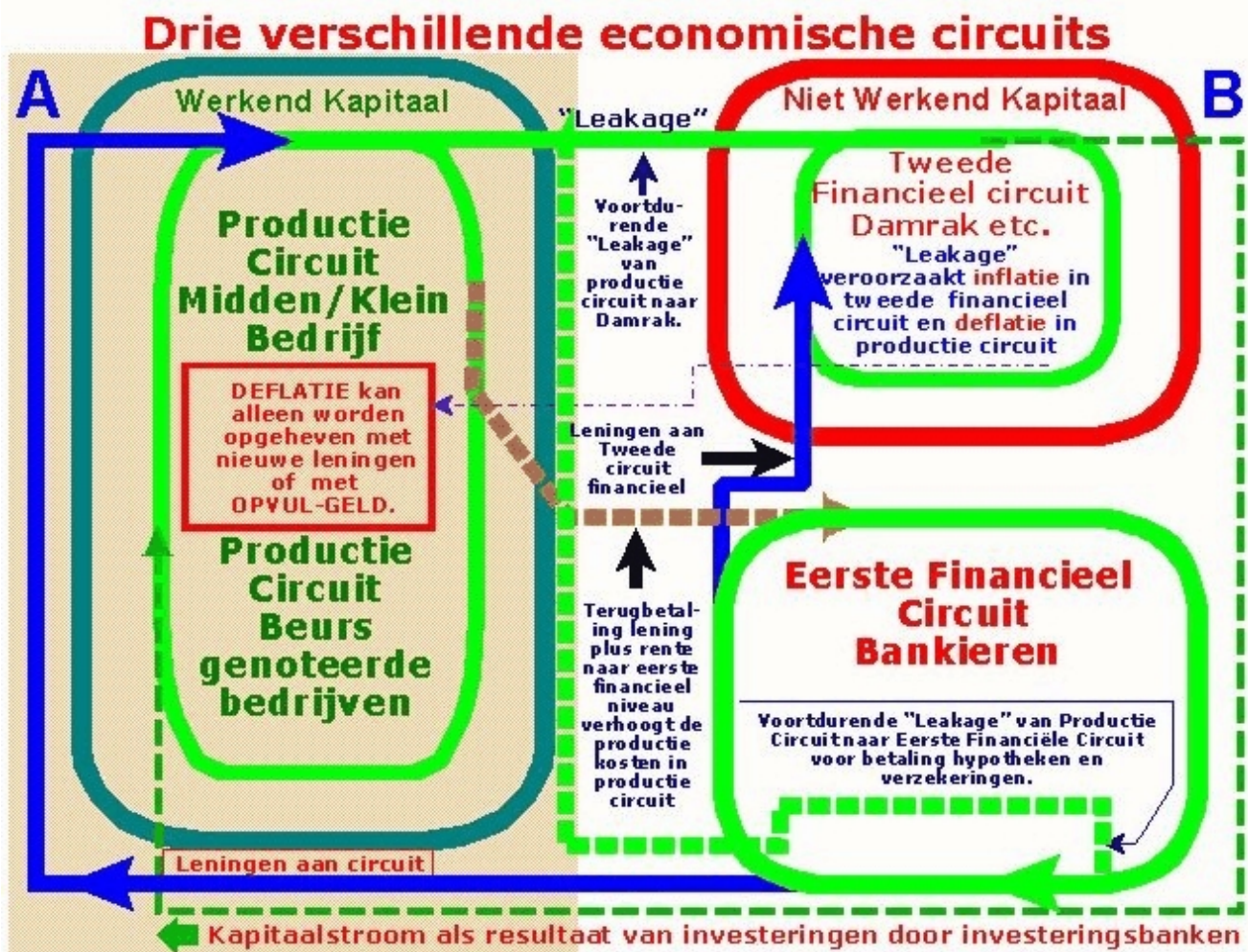
Ze hebben beiden totaal verschillende kwaliteiten. En zoals we reeds eerder hebben begrepen is de dominante positie van de “Geld Sector” B volstrekt onnatuurlijk. De

geldsector is een GEVOLG van de productie sector en niet omgekeerd. Bovendien is de Productie Sector A de enige plaats waar economisch winst kan worden gerealiseerd.

We zagen reeds dat geld door goederen gedekt dient te zijn, dus door rijkdommen, het land, de infrastructuur, de gebouwen, de wegen etc. kortweg het VERMOGEN van de natie. Indien U onthoudt dat, boekhoudkundig gezien, al datgene dat door VUUR kan worden verteerd tot het VERMOGEN behoort, dan bent U redelijk bezig om alles economisch op de juiste plaats neer te zetten.

KAPITAAL is de tegenhanger van VERMOGEN. U vindt Vermogen aan de linkerzijde van een balans en Kapitaal aan de rechterzijde van een balans. Kapitaal geeft aan wie het Vermogen binnen de economische entiteit heeft binnen gebracht dus daar de eigenaar van is. Kapitaal dus GELD kan nimmer ontstaan als er geen Vermogen is.

Het Pseudo-geld van de banken is een vorm van kapitaal dat bij de bank op de rechterzijde van de balans staat. Het wordt gedekt door vermogen, gedeeltelijk in de vorm van onderpanden zoals huizen en andere goederen, maar voor het grootste gedeelte slechts door schuldbekentenissen van rekeninghouders, die ROOD staan.

Twee verschillende werelden: De Productie wereld en de Financiële wereld

Dus het is Bank-Kapitaal dat circuleert door het toeleveringscircuit. Het wordt van de rekening van de ene rekeninghouder naar de rekening van de andere rekeninghouder overgeschreven. Dus

BANK-KAPITAAL = PSEUDO-GELD.

Het merkwaardige is dat het Kapitaal, dus het pseudo-geld in sector A, WERKEND KAPITAAL vormt. Het maakt het productie proces mogelijk. Het stelt bedrijven in staat om WAARDE TOE TE VOEGEN aan goederen die ze hebben gedolven/geoogst/gekocht. Er

wordt dan ook een Belasting op de Toegevoegde waarde in Europa geheven. Door het toevoegen van waarde aan producten wordt de samenleving verrijkt.

In Sector B, dus in de financiële sector, doet het kapitaal helemaal niets om de samenleving te verrijken. Het verricht helemaal niets dat waarde vermeerdert. Het is NIET-WERKEND.

Natuurlijk is het mij bekend dat de financiële sector zich verrijkt door manipulatie van het beschikbare kapitaal en dat kosten worden belast aan het kapitaal dat in de financiële sector verblijft. Het is dus mogelijk om de hoeveelheid kapitaal binnen het financiële circuit te vermeerderen door inkomsten te verwerven uit het beheren van het kapitaal.

Maar het is onmogelijk om met niet werkend kapitaal op een normale economische wijze rijkdom aan iets toe te voegen.

Derhalve komt het totale inkomen van de Financiële wereld uit het toeleveringscircuit. Dat inkomen VERMINDERT dus voortdurend het totale bedrag aan Pseudo-Geld dat binnen het toeleveringscircuit in omloop is. Het Toeleveringscircuit is voor de volle honderd procent afhankelijk van drie totaal arbitraire pseudo-geld stromen afkomstig van het Financiële circuit:

1. De mogelijkheid om te lenen van het financiële circuit,
2. Investerings door beleggingsmaatschappijen in beursgenoteerde bedrijven.
3. De bestedingen van binnen het financiële circuit opgebouwde reserves.

Een wat nadere beschouwing van deze drie elementen roept bijna direct een aantal vragen op, die duidelijk maken dat de denkwijze van het internationale bankwezen, het IMF en de Wereldbank, dringend aan heroriëntatie toe is. Voordat we echter daaraan aandacht kunnen besteden, moeten we eerst ons licht laten schijnen op:

- # Het scheppen van een volwassen geldsysteem.
- # De noodzaak van rentevrij geld.

ALS HET BLOK VALT DAN BENT U UW ONDERNEMING KWIJT.

De meeste reserves blijven als niet werkend kapitaal hetzij bevroren op een rekening, of circuleren als niet werkend kapitaal binnen het financiële circuit. De gelden van de zogenaamde beleggers in het tweede financiële circuit, blijven in het AEX-platform circuleren totdat één van de medespelers besluit om zijn deelname te liquideren en te consumeren.

Uitkeringen van verzekeringsinstellingen bereiken incidenteel het toeleveringscircuit wanneer schade geclaimd wordt en de uitkeringen dan worden geconsumeerd.

Echter de totale onttrekking aan het toeleveringscircuit is vele malen groter dan de totale toevoer van consumpties voortvloeiende uit de vorenvermelde stromen 2 en 3.

De enige mogelijkheid is dus theoretisch om voortdurend MEER te lenen. Daar zijn we dan ook druk mee bezig. En er is niet veel fantasie nodig om te ontdekken dat de voortdurende onttrekking door het Financiële circuit van pseudo-geld aan het toeleveringscircuit, dat nooit meer terugkeert naar het toeleveringscircuit, tot een fatale catastrofe moet leiden.

Het financiële circuit wordt financieel steeds rijker, terwijl deze rijkdom in financiële reserves van niet werkend kapitaal wordt opgeborgen. Slechts een fractie van de opgepote reserves wordt geconsumeerd.

Het is dus meer dan duidelijk dat het werkend kapitaal van het Toeleveringscircuit voortdurend wordt weggezogen om het financiële circuit te verrijken. De bedrijven buiten het financiële circuit dienen dus voortdurend meer te lenen.

Ergens houdt dat lenen op. De hiervoor weergegeven feiten tonen aan dat het economisch even voor twaalven is.

Om twaalf uur valt het blok dan is het Toeleveringscircuit zonder pseudo-geld, terwijl er op de bankrekeningen buiten het toeleveringscircuit miljarden aan reserves staan.

Als het blok valt bent U Uw onderneming kwijt.
Dan wordt U geliquideerd of overgenomen.

U gelooft het niet? Wel in 1998 gebeurde precies hetzelfde in Oost-Azië. Daar viel het blok omdat het toeleveringscircuit was opgedroogd en Amerikaanse banken namen de bedrijven in Azië over tegen het kwijtschelden van de schuld.

De deurwaarders deden nog nooit zulke goede zaken als in de jaren 2003 en 2004.

WAT ZIJN DE CONSEQUENTIES VAN HET ONTTREKKEN VAN KAPITAAL?

Elk bedrag dat binnen het financiële circuit arriveert voor wat voor doel dan ook, wordt automatisch onttrokken aan de enige mogelijke plaats waar het vandaan KAN komen.

Binnen het toeleveringscircuit circuleert slechts een beperkte hoeveelheid kapitaal. Het wordt van tijd tot tijd aangevuld met nieuwe kapitaaluitgiften van gevestigde of nieuwe beurs genoteerde ondernemingen. Er komt ook nieuw kapitaal in omloop in midden en klein bedrijf. Dat kapitaal wordt meestal aan het normale toeleveringscircuit onttrokken.

- G Al het nieuwe kapitaal dat naar het AEX-platform wordt gebracht komt, hetzij van sector A of is geleend van een bank in sector B, maar dient door betalingen van sector A te worden afgelost, als de AEX-platform speler verliest.
- G Alle betalingen van hypotheek renten en de aflossingen komen uitsluitend van sector A.
- G Alle betalingen van levensverzekeringspremies komen eveneens uitsluitend van sector A.
- G Alle rente betalingen voor het rood staan en alle aflossingen van schulden, komen van sector A met uitzondering van de rente en aflossingen van AEX-platform spelers die winnen.

Er is dus een constante stroom van liquiditeit van Sector A naar sector B, terwijl sector A geen enkele natuurlijke mogelijkheid heeft om de hoeveelheid liquiditeit dus pseudo-geld te vergroten.

- ◆ De hypotheek betalingen keren nimmer meer terug.
- ◆ De levensverzekeringsbetalingen doen er waarschijnlijk tientallen jaren over voordat ze terugkeren.
- ◆ De gelden die van loonuitbetalingen naar het AEX-platform worden gebracht, blijven meestal binnen het inflatoire AEX-platform circuleren totdat de plug uit de markt of uit het aandeel wordt getrokken en het geheel automatisch tot een minimum wordt gedecimeerd.
- ◆ De relatief kleine betalingen, in verhouding tot de toevoer, die uit het inflatoire AEX-platform worden getrokken, worden zeer waarschijnlijk over langere termijn uitgesmeerd of besteed voor een eenmalige investering.
- ◆ De investeringsbanken investeren relatief geringe bedragen, in vergelijking tot het totale bedrag aan geld dat reeds in het toeleveringscircuit circuleert. Die bedragen worden door de gebroken groene lijn in de illustratie naar het toeleveringscircuit overgeheveld.

Het is duidelijk. De enige drie manieren om nieuw pseudo-geld naar Sector A te brengen, zijn:

1. het uitgeven van nieuwe aandelen en het aangaan van nieuwe leningen door de beursgenoteerde bedrijven,
2. het aangaan van nieuwe leningen door niet beursgenoteerde bedrijven.
3. het aangaan van leningen door consumenten voor de aankoop van goederen in het toeleveringscircuit.

Er is een voortdurende liquiditeitsdruk aanwezig in het toeleveringscircuit en de kleine bedrijven hebben de minste mogelijkheden om kapitaal te kunnen aantrekken. Bovendien wordt het aantrekken van nieuw kapitaal door kleinere bedrijven recentelijk door de overheid moeilijker gemaakt door te verlangen dat er een gezonde verhouding moet bestaan tussen eigen vermogen en geleend kapitaal.

Op zichzelf is dat een volkomen normale gedachte, maar in het licht van de deflatie die zich steeds sterker binnen het toeleveringscircuit ontwikkelt, desastreus. Bovendien blijkt uit het zonder meer afkondigen van deze maatregel dat de overheid niets begrijpt van het spel en de knikers in het toeleveringscircuit.

Het is dus weer een domme maatregel, die puur economisch binnen een gezonde economische opbouw volkomen terecht zou zijn, maar binnen deze absurde economische paradigma gewoon economisch dodelijk is.

DE NOODZAAK VAN EEN GEZONDE ECONOMISCHE VORM VAN GELDSCHEPPIING

De ontwikkeling van het achterstevoren werkende bestaande economische paradigma, gebaseerd op een middeleeuws, onwetenschappelijk banken en geld systeem, maakte het voor de westerse samenleving onmogelijk, om een optimaal werkende economie te ontwikkelen.

We leven dientengevolge al meer dan drie honderd jaar in een economische rampenstructuur, die voortdurend prachtige statistische recessie/depressie golven produceert, die dan weer ijverig worden bestudeerd om de volgende economisch ramp te kunnen voorspellen.

Dat gekoppeld aan het feit dat de Westerse overheden economisch gezien over de meest primitieve boekhoudstructuur beschikken die maar denkbaar is, maakt het bovendien volstrekt onmogelijk voor de Westerse samenleving om een gezonde absoluut noodzakelijke realistische geldschepping te realiseren gebaseerd op fundamentele boekhoudkundige waarden zoals VERMOGEN en KAPITAAL.

We houden nog steeds in ons monetaire denken stoer vast aan een gouden standaard concept van voor onze jaartelling. Een concept dat door een Amerikaanse President terecht in 1971 werd geliquideerd. We laten maar buiten beschouwing, dat de brave President Nixon, die de executie van de gouden standaard voltrok, eigenlijk geen notie had van het antwoord op de vraag: *“Waarom besloot ik als President eigenlijk om op die beroemde Zondagmiddag in de zomer van 1971 via de Amerikaanse televisie aan de Europese banken en de rest van de wereld mede te delen, dat hun dollar tegoeden geen stuiver van ons goud meer waard waren?”*

DE NOODZAAK VOOR EEN GEAVANCEERDE OVERHEIDSBOEKHOUDING

Door het totaal ontbreken van enig inzicht in de vermogensstructuur van enige Westerse natie, is het echter volstrekt onmogelijk om een absoluut noodzakelijke en economisch verantwoorde vorm van geldschepping door de overheid te realiseren. Een geavanceerde boekhouding schittert, ondanks onze hoog ontwikkelde vormen van administratieve automatisering, zowel in Washington als in West-Europese hoofdsteden, door afwezigheid.

Toch verlangen al die overheden van iedere onderneming dat het op deskundige wijze een dubbel boekhoudsysteem bijhoudt, terwijl elk van die overheden zelf een boekhouding uit de Middeleeuwen, die “Empirische boekhouding” wordt genoemd, in stand houdt. Een “Empirische Boekhouding” registreert uitsluitend inkomsten en uitgaven en houdt op geen enkele wijze rekening met enige vorm van registratie van het door een deel van de inkomsten en uitgaven gerealiseerde VERMOGEN. Zodra bijvoorbeeld de “Betuwe Lijn” met behulp van vele miljarden van de belastingbetalers is gerealiseerd, verdwijnt het gewoon uit enige boekhouding. Vanaf dat moment heeft het geen enkele reële waarde meer totdat we die lijn gaan “liberaliseren”.

Dan verkwanselen we dat vermogen aan "aandeelhouders" die er dan winst mee gaan maken van een project dat door de gemeenschap werd tot stand gebracht en dus voor de gemeenschap winst zou moeten maken.

Zolang VERMOGEN voor de overheid niet belangrijk is, heeft de overheid geen enkele mogelijkheid om OVERHEIDSKAPITAAL als superieure kapitaalsvorm en de enige realistische geldvorm binnen de samenleving in omloop te brengen. Omdat de overheid geen enkele realistische benadering heeft ontwikkeld met betrekking tot de vraag:

Wat geeft een realistische economische basis
aan ons geldsysteem?

had het bankwezen de mogelijkheid om probleemloos pseudo-geld in omloop te gaan brengen.

Pseudo-geld van het bankwezen in de vorm van bankkapitaal heeft echter geen enkele realistische reden van bestaan en is zoals we hebben gezien dodelijk voor een gezonde economie.

En het merkwaardige gevolg van het gebruik van een middeleeuwse "Empirische boekhouding" is dat de burger gewoon meer belasting moet betalen, omdat de overheid zich niet serieus en economisch volwassen bezighoudt met GELDSCHEPPIING en gewoon aan de leiband loopt van het bankwezen, die de wereld heeft overspoeld met pseudo-GELD.

HET CREËREN VAN VOLWASSEN ECONOMISCH VERANTWOORD OVERHEIDSGELD

Binnen een volwassen bedrijfseconomische overheidsboekhouding wordt het bouwen van bijvoorbeeld de "Betuwelijn" op precies dezelfde wijze als bij het bankwezen, aanleiding tot het scheppen van geld. Het is vermogen dat automatisch in de boekhouding OVERHEIDSKAPITAAL dus OVERHEIDSGELD SCHEPT dat net als bij het bankwezen voor het financieren van het project wordt gebruikt. Er is echter één groot verschil.

De Betuwelijn wordt dan RENTEVRIJ gefinancierd. De Nederlandse Burgers behoeven er dan geen rente meer voor te betalen. De kosten van afschrijving worden dan opgebracht door de gebruikers.

Door het gebruikmaken van een deugdelijke OVERHEIDSBOEKHOUDING tuimelt de belastingdruk tot het minimum in elkaar. Belastingen moeten dan alleen nog maar worden geheven voor het betalen van de lonen van ambtenaren, het betalen van kosten en eventuele afschrijvingen van onrendabele investeringen en het in stand houden van een REALISTISCH sociaal support systeem van de samenleving.

Het meest merkwaardige is dat de overheid elke dag van het VERMOGEN van het bedrijfsleven belasting incasseert. Diezelfde overheid handelt zelf met aandelen kapitaal, precies zoals het bedrijfsleven als er bijvoorbeeld iets te fuseren valt. De overheid weet dus theoretisch alles af van een gezonde bedrijfsvoering maar kan er kennelijk zelf niets mee.

Nog merkwaardiger is dat elke overheid zelf voortdurend, zonder enige reden, regelmatig bij het bankwezen te biecht gaat om geld te lenen. Er is geen westerse overheid, van Washington tot Moskou en alles wat daar tussen ligt, die niet begraven is onder een overweldigende staatsschuld, waarvoor economisch gezien, geen enkele werkelijke reden bestaat.

EFFECTIEF ECONOMISCH GEBRUIKMAKEN VAN OVERHEIDSVERMOKEN

Elk van die landen tussen Washington en Moskou heeft honderdduizenden bedrijven binnen hun grenzen die eigendom zijn van aandeelhouders. Dat aandeelhouderschap, dus het

bezit van die bedrijven, is keurig vastgelegd in statuten. Aandeel-formulieren geven met naam en toenaam duidelijk aan wie de eigenaren zijn.

Als U voor het raam van Uw huis zit, sla dan eens een blik naar buiten. Vraag Uzelf dan eens rustig af wie de eigenaar is van die weg vóór Uw huis, van de grond van die weg, van de steentjes op de weg of de asfalt laag, van de lantarenpalen op die weg, de verkeerslichten, verkeersborden, flitspalen, de camera's die U op de bon slingeren en niet te vergeten de rotondes en verkeersdrempels die Uw auto sneller in waarde doen dalen.

Rij eens naar het omheinde gebied van bedrijven op het industrieterrein in Uw buurt en realiseer U dan dat achter elk hek daar, elk bedrijf dat daar gevestigd is, ja elke steen die daar in de grond zit, elke paal die daar op dat terrein staat en elk zichtbaar en niet zichtbaar leidinkje, gebouwtje, karretje, truckje, enz. op één of andere wijze tot het VERMOGEN van dat bedrijf worden gerekend in de cijfers van het dubbelboekhoudsysteem van dat bedrijf.

Nog niet zo bar lang geleden kregen de hoogmogende heren die het land regeren, de idee dat de elektriciteitsbedrijven, de waterleidingbedrijven, de posten, de telefoondienst en niet te vergeten de spoorwegen verzelfstandigd moesten worden, om zodoende beter te kunnen functioneren. Niemand van de hoogmogenden die kennelijk had begrepen dat de eventuele grotere efficiency van die voormalige staatsbedrijven nooit ten gunste kon komen van de gewone burger omdat nu de meer winst, die door de grotere efficiency en niet te vergeten de hogere prijzen moet worden gerealiseerd, aan de aandeelhouders moet worden uitgekeerd.

Al deze staatsonderdelen werden of worden afgestoten en VERKOCHT aan aandeelhouders. Het geld dat ze opbrengen, is pseudo-GELD van het bankwezen, dat vervolgens door ambtenaren van het Koninkrijk hopelijk "nuttig" wordt besteed.

Behalve het simpele feit dat niet één van de verzelfstandigingsacties, tot nu toe ook maar voor een bevredigend deel, werkelijk is geslaagd, is het pseudo-geld dat voor deze bezittingen werd geïncasseerd waarschijnlijk reeds volledig opgesoupeerd.

STAATSBURGERS ALS AANDEELHOUDERS VAN DE STAAT DER NEDERLANDEN

Maar door deze liberalisering, zoals het heet, is één ding zonder meer duidelijk geworden, staatsbezittingen verschillen in geen enkel opzicht ECONOMISCH van privé bezittingen. En wat nog nooit iemand in den Haag zich de laatste zes honderd jaar heeft gerealiseerd, sinds we de Spanjaarden uit het land hebben verdreven, is dat de Staat der Nederlanden op precies dezelfde wijze aandeelhouders heeft, als elke NV en BV die in het land geregistreerd staan. Alleen noemen we ze geen aandeelhouders. We noemen ze BURGERS van het land. Het zijn de mannen en vrouwen die net als aandeelhouders periodiek naar de stembus gaan om de koers van het land te bepalen, en een nieuwe directie en toezichthouders aan te stellen.

Ik neem aan dat ieder van de lezers van dit boek een Nederlands Paspoort heeft dat onmiskenbaar aantoont wie het in dit land nu eigenlijk voor het zeggen heeft. U bent Nederlands Staatsburger en U bent net als iedere aandeelhouder van ieder bedrijf mede eigenaar van het land waarin we wonen.

U en Uw ouders, Uw grootouders en Uw voorouders hebben al het binnen het land beschikbare vermogen betaald.

Ze hebben alle kosten van alle ambtenaren betaald. Ze hebben echter nog nooit een winstuitkering van de staat gekregen. En toch zijn ze door het betalen van tientallen belastingvormen naar evenredigheid van hun inkomen volkomen gelijkgerechtigde mede eigenaren van het land der vaders geworden.

Derhalve mag U verwachten dat diegenen die zich als de directie van de Staat der Nederlanden presenteren, economisch op de best mogelijke wijze gebruik maken van het

vermogen, dat gedurende tweeduizend jaar Nederlandsche geschiedenis, is opgebouwd. Jammer genoeg, is de directie van de Staat der Nederlanden, zonder enige ruggespraak met de aandeelhouders, maar na een consent van de toezichhouders (de tweede kamer) nog niet zo bar lang geleden begonnen, de eigendommen van de Nederlanders voor PSEUDO-GELD te verkwanselen aan de beter gesitueerden van de samenleving.

Als Nederlands staatsburger zie ik volstrekt niet in waarom bedrijven die eigendom zijn van de overheid, geen winst zouden kunnen opleveren voor de aandeelhouders van de OVERHEID. Waarom zouden gewone burgers de vruchten niet mogen plukken, de winst kunnen incasseren van de economische activiteiten van projecten die met hun KAPITAALDEELNAME in de vorm van jaarlijkse belasting-AFDRACHTEN werden mogelijk gemaakt en voor de volle honderd procent door hen werden en voortdurend worden gefinancierd. Waarom zouden multinationale bedrijven beter in staat zijn om winst te maken dan bedrijven die eigendom zijn van een nationale overheid.

Waarom hebben we niet gewoon de KLM aangekocht met RENTEVIJ GELD van de overheid en waarom hebben we er niet voor gezorgd dat de KLM tot het vermogen van de Nederlandse samenleving ging behoren, op precies dezelfde wijze als onze land en luchtmacht die nog nooit een stuiver hebben opgebracht en waarvan de miserabele gereedschappen regelmatig al gedurende honderden jaren alleen maar worden verschromt?

Waarom hebben we dat vermogen niet op een economisch acceptabele manier afgeschreven om de KLM in staat te stellen economisch voor de Nederlandse samenleving te vliegen zonder winst te behoeven maken als de conjunctuur momenteel winst maken niet permitteert?

EEN LAND ZONDER VISIE?

Op Donderdag 15 April 2004 heb ik het zeldzame genoegen in Nederland naar de televisie te kijken. Het is halfnegen in de avond en "Netwerk" vertoont een soort van voorbeschuwing op de plannen van het Nederlandse kabinet om opnieuw i 2,7 miljard te gaan bezuinigen. Ik begrijp uit het verhaal dat men er o.a. over denkt om voor i 700.000.000 minder computers voor de overheid te kopen. Imponerend. Voor zover ik weet zou elke normale manager die met een tekort van meer dan 20 miljard zou worden geconfronteerd een dergelijke beslissing al bij het eerste miljard hebben genomen. De reden is simpel. Je kan niet uitgeven wat je niet hebt. Maar in dit merkwaardige land worden dit soort i 700 miljoen geschrapt nadat er eerst i 17 miljard van de ruggen van 17 miljoen Nederlanders zijn afgesneden.

Tijdens die voorstelling aan het publiek, zie ik een minister die beslist over die i 2.7 miljard, op zijn gemak zijn lunch herkauwen. Waarom ik dat beeld nodig had is me nog steeds niet helemaal duidelijk. Vervolgens zie ik twee mannen, die het goed doen op de televisie, ook even hun visie ontvouwen, want ze zijn het niet helemaal eens met de herkauwende minister.

De visie van de minister is heel duidelijk. Hij heeft maar één taak: bezuinigen en bezuinigen. Volgens die en die Europese Regelgeving moet dat nu eenmaal. Hij zoekt naar geldpotjes die geschrapt moeten worden. Hij is niet bezig het PROBLEEM op te lossen. Hij is niet bezig zich af te vragen waarom hij potjes moest gaan schrappen. Hij moet potjes schrappen. Basta! Staat allemaal in het Europese Regelboek.

Hij is er niet om er voor te zorgen dat hij geen potjes meer moet schrappen. Hij schrapt potjes voor ongeveer i 9.000 per maand. Dat heb ik ook net op de televisie geleerd. Hij is onderbetaald. Zelfs ik kan dat begrijpen.

Hij is zich kennelijk niet bewust dat sinds 1994, alleen al het inkomen van het bankwezen is opgelopen van ongeveer i 8 miljard per jaar tot nu i 18 miljard per jaar. Maar dat is alleen maar het inkomen en niet het totale bedrag aan rente en aflossing dat de gemiddelde Nederlander sinds 1994 per jaar meer moet ophoesten om economisch in leven te blijven.

Het totale bedrag aan rente en aflossing is uiteraard vele malen meer dan wat het bankwezen aan de Nederlanders HEEFT VERDIEND.

De Nederlander moet per jaar, sinds de problemen voor de overheid zijn gaan ontstaan, vele malen meer Euro per jaar aan geldschieters afdragen, dan de overheid tekort komt. Zou het misschien nuttig zijn om daar eens aandacht aan te besteden?

Maar laat ik ook even teruggaan naar die twee mannen, keurig in het pak, die voor de televisie opkwamen voor de belangen van de economie. Die mannen wisten heel precies wat je als minister niet moest doen om de economie niet nog verder te verslechteren.

Zij ontvouwd hun visie, dat het niet erg verstandig was om de goede burgers met meer bezuinigingen te confronteren, juist nu de economie weer zo heel voorzichtig aan het aantrekken was. Waar ze dat hadden gelezen, gezien, gehoord of vastgesteld werd er niet bij gezegd. Maar daar kreeg ik grondig antwoord op in de Volkskrant van de volgende dag.

En beide heren, een bankier en een vertegenwoordiger van het midden en klein bedrijf, waren het er kennelijk over eens dat je niet verder kon bezuinigen want die brave consument was toch wel het sleuteltje tot het oplossen van de bestaande problemen. Dat was alles. Die mensen voor de televisie lossen dat toch allemaal heel eenvoudig op. Geweldig.

Verdere bezuinigingen zouden het consumenten VERTROUWEN weer VERDER ondermijnen en dan zou de consumenten gaan sparen, terwijl de consumenten juist een aansporing nodig hebben om meer te gaan besteden. Zij wel, maar of al die anderen dat ook kunnen?

Ja en daar zitten we dan. Het is zo helder als glas, als we even teruggaan naar de feiten die dank zij de Volkskrant glashelder, dus voor iedere burger gewoon duidelijk zichtbaar in de kranten, en daarom ook in dit boek, staan. We verdrinken in de financiële SCHULD.

De burgers moeten heel veel Euro betalen om economisch in leven te blijven, en om niet aan het kruis genageld te worden door deurwaarders en advocatenkantoren.

De volgende morgen leer ik opnieuw van de Volkskrant dat de economie nog helemaal niet aan het aantrekken was, maar juist het tegendeel.

Op Vrijdag 16 April 2004

lees ik in de Volkskrant : "Dieptepunt werkgelegenheid nog niet in zicht."

Ik lees ook: "CBS durft moment van herstel niet te voorspellen."

En verder: "De werkloosheid stijgt in Nederland sneller dan in de rest van Europa. De overheid kiest voor de lange termijn: voor het begrotingstekort en niet voor werkgelegenheid."

Ook nog: "Tempo van werkloosheid stijging was sinds het begin van de jaren tachtig niet meer zo hoog."

Dat elke Nederlander gewoon van nu af aan verplicht is om de rekening te betalen van de meest ongelooflijke lading schuld, die ooit over de polders van de lage landen zijn uitgegoten, schijnt nauwelijks enige indruk te maken op die goed uitziende, kennelijk wel verdienende mannen, op de televisie. Maar het is duidelijk dat ze weten hoe de problemen opgelost moeten worden. We moeten meer consumeren, om economisch meer te groeien. We moeten steeds meer, meer en meer. Ja, we moeten groeien tot in den Hemel. Daarna hoeft het niet meer.

Die enorme schuldenlast is aangegaan door Overheid, Bedrijven en particulieren. De overheid belast die schuld door via de belastingen en het bedrijfsleven via de prijzen. Er is geen andere oplossing. De particulieren besteden gewoon hetgeen ze aan de banken moeten betalen niet in de winkel. Zelfs een Euro kan je maar één keer uitgeven.

DE GULDEN WIJSHEID VAN EEN BANKIER

Op 6 Januari 2004 presenteert MKB-Nederland een rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat de middelgrote en kleine bedrijven gemakkelijker en goedkoper geld moeten kunnen

lenen. Staatssecretaris van Gennep die op die Dinsdag het rapport in ontvangst nam zei dat hij graag wil helpen bij het zoeken naar oplossingen. Hebt U het al gemerkt?

Als interessante eerlijkheid geeft het persbericht ook aan dat Directeur Hein Blocks van de Nederlandse Vereniging van Banken ook mogelijkheden ziet om de kosten van de kleine bedrijven te verlagen want zo zegt hij, toch bewonderenswaardig eerlijk en ozo leerzaam:

“Banken willen niets liever dan meer kredieten verlenen.”

Deze opmerking van een bankier geeft aan dat er weinig begrip bestaat voor het simpele feit, dat het gratis deelnemen van elke burger aan de economische samenleving een absoluut burgerrecht is dat door zowel het bankwezen als door de overheid volkomen wordt verwaarloosd.

Er is geen twijfel over het feit dat iemand die geld over heeft, het goede recht heeft om te TRACHTEN dat geld winstgevend uit te lenen. Ik zie persoonlijk niet goed in hoe het één met het ander te rijmen valt, maar dat is een ander probleem.

Ik geloof dat ik in dit boek meer dan voldoende bewezen heb, dat de burgers geen kosten behoeven te betalen voor het deelnemen aan het economische leven. Dat de samenleving uiteindelijk heeft besloten om niet meer te ruilen, maar om voor het distribueren van goederen en diensten gebruik te maken van een hulpmiddel voor het overdragen van VERMOGEN, dat we geld noemen, is daarbij niet relevant.

Onbelemmerde economische uitwisseling van goederen en diensten is elementair. Daartoe dient ieder land een basis bedrag aan geld ter beschikking te stellen van de burgers, dat die burgers in staat stelt onbelemmerd te beginnen met het deelnemen aan het economische proces zonder de economie te stagneren als gevolg van deflatie.

De overheid heeft ABSOLUUT NIET het recht om de burgers in de weg te staan bij de bittere noodzaak om deel te nemen aan dat economische proces om in leven te blijven. Zonder geld kan niemand noch economisch, noch als mens in leven blijven.

Derhalve heeft de overheid DE ABSOLUTE SOCIAAL ECONOMISCHE VERPLICHTING daartoe geld te scheppen waarvoor geen rente kan worden berekend voor de tijd dat het door de burgers van het land gebruikt wordt.

Het probleem van de hedendaagse economie is terug te voeren tot het simpele feit dat, noch de overheid, noch het bankwezen zich ooit wetenschappelijk hebben verdiept in de WERKING VAN DE ECONOMIE.

Er was op 11 Maart 1981 een Nobelprijs winnaar die dat op een conferentie, georganiseerd door de overheid, meer dan duidelijk maakte. Professor Dr. Herbert A Simon liet er geen twijfel over bestaan toen hij zei:

“Het ontwikkelen van STAGFLATIE drukt ons met de neus op de werkelijkheid dat we niet voldoende weten over de werking van de economie.”

Ze hebben het toen allemaal in den Haag gehoord. Het wordt dus tijd dat we beginnen de juiste kennis te vergaren en er vervolgens iets positief mee te gaan doen.

DE AFWEZIGHEID VAN EEN VERMOGENSVISIE

Ofschoon het hedendaagse GELD het officiële middel is, dat ons in staat stelt op een wat onbeholpen wijze VERMOGENS EIGENDOM van de ene economische grootheid, zowel burgers, bedrijven als overheden, naar een andere economische grootheid over te dragen, betekent het niet, dat het geschraagd wordt door reëel VERMOGEN.

Terwijl de boekhouding van de pseudo-geld scheppers, de banken, de schuldbekentenis van een rekeninghouder, die geld heeft geleend, als VERMOGEN boeken, eventueel geschraagd door aanvullend VERMOGEN van de rekeninghouder in de vorm van goederen, heeft de overheid kennelijk geen idee op welke wijze het met VERMOGEN zou moeten omgaan.

Bezit van VERMOGEN is voor de overheid economisch van nul en gene waarde. Het wordt gewoon niet gebruikt. Indien er wel een waarde bepaling voor VERMOGEN in het bezit van de overheid, aanwezig zou zijn, dan zou de Nederlandse bevolking vandaag in 2004 niet het gevoel hebben aan de rand van een economische beerput te staan.

Ik geloof niet dat we er aan behoeven te twijfelen dat de Nederlandse burger, noch staat te juichen over de overheid en de genomen maatregelen tot het keren van het economische tij, noch onder de indruk is van de toekomstperspectieven van de Nederlandse economie.

Hebt U gedurende de weken in Maart en April 2004 dat ik weer in Nederland verbleef om dit boek af te schrijven, iets positiefs gehoord uit den Haag, waaruit de bezorgde burger kan afleiden, dat er in den Haag een visie is, over de wijze waarop we het economische tij kunnen keren?

JE KUNT ZELFS MET HET MEEST NEGATIEVE ALS VISIE EEN TOEKOMST BOUWEN

Om te beginnen moet ik U er aan herinneren, dat Nederland nog steeds in alle opzichten tot één van de rijkste landen ter wereld behoort. Het is ook één van de landen met de meest unieke problemen, waarvoor we het wereld laboratorium kunnen gaan vormen, zoals we dat ook nog steeds zijn en zijn geweest op het gebied van bijvoorbeeld landwinning, delta beveiliging, luchtvaart, scheepvaart, landbouw en veeteelt.

Wist U bijvoorbeeld dat meer dan 60% van alle binnenvaart in Europa door Nederlandse schippers wordt verzorgd en dat meer dan 90% van alle binnenvaartschepen in handen zijn van particuliere schippers?

Wist U dat er geen land ter wereld is met een binnenvaart structuur van kanalen, gekanaliseerde rivieren, sluzen, bruggen en aquaducten, aanlegplaatsen en havenvoorzieningen op een zo hoog kwalitatief en technisch niveau als Nederland?

Wist U dat U Nederlander al deze investeringen met Uw belastinggelden hebt betaald en dat de diensten voor de binnenscheepvaart door de overheid volkomen GRATIS aan de gebruikers van die diensten worden afgeleverd? Alleen de gemeenten en particuliere havens hebben zich het recht toegeëigend om liggeld te eisen.

Wist U dat het havengebied tussen Rotterdam, Dordrecht, Brielle en Hoek van Holland zo uniek en zo hoog ontwikkeld is, dat geen enkel ander havengebied waar ook ter wereld tot op dit moment, daar mede kan evenaren?

Wist U dat Nederland één van de belangrijkste baggeraars van de wereld is?

En ik, als Amerikaanse Nederlander, ben ervan overtuigd, dat ik die "WIST U LIJST" maar zeer onvolledig heb ingevuld. Maar in elk van de gebieden waar ik hiervoor het "Wist U" heb geplaatst zijn we of maatgevend of leidinggevend in de wereld. Onze mannen en vrouwen die in die gebieden werkzaam zijn behoren tot het beste van het beste dat U waar dan ook op hun gebied zult vinden.

Maar er zijn ook nog een ontstellend groot aantal gebieden waarin we groot kunnen worden en moeten worden omdat we door ongelukkige beslissingen in het verleden, gedwongen worden om een kennis economie te moeten opbouwen. Sommige beslissingen uit het verleden kan je niet meer ongedaan maken om de dingen anders aan te pakken.

We worden dus verplicht als land om ons te gaan heroriënteren op hoe we in de toekomst ons brood gaan verdienen. De grootste markt voor kennis verkoop ligt in die gebieden waar de gegadigden onvoldoende kennis hebben. En dit land levert de mogelijkheid om een schat aan ervaring te verzamelen in een groot aantal gebieden waar het land door unieke problemen wordt bedreigd. En ik ga niet beweren dat ze allemaal aan de Nederlandse kenniseconomie moeten worden toegevoegd.

Het land wordt bedreigd door de volgende unieke problemen, voor zover ze mij regelmatig bij mijn bezoeken met de regelmaat van de klok opvallen. En voor dat U denkt dat dit alles

is, moet ik, na herlezing van de lijst, gewoon opmerken dat dit waarschijnlijk nog maar het begin is. Dus het land wordt bedreigd:

- door overbevolking,
- door een mateloze apathie van veel mensen die er in wonen,
- door een ongebreidelde vorm van bureaucratie, die het land merkbaar verstikt,
- door een onaangename vorm van tiranniserende vierde macht, die zich verschanst in de meest luxueuze overheidspaleizen op God's aardbodem,
- door een merkwaardig politiekorps. Waar is het respect voor BLAUW gebleven?
- door een bijna volkomen lam gelegd bedrijfsleven, dat meer tijd bezig is met de regelgeving, dan met innovatief slagvaardig denken,
- door een arbeidsmarkt, die meer en meer wordt geregeld door uitzendbureaus, ondersteund door de overheid, waardoor de arbeidskosten onheilspellend uit de pan zijn gerezen. Er worden schandalige winsten op de factor arbeid gemaakt, die de internationale concurrentie positie van het land langzaam maar zeker, beginnen te verlammen, omdat de arbeider zelf maar een klein deel van die arbeidskosten krijgt. Toen ik mijn hand kon leggen op een paar facturen van uitzendbureaus en vervolgens met de werknemers ging praten, viel ik van verbazing achterover over zoveel roofbouw. En ik woon in een land, de VS waar ze daar ook aardig weg mee weten.
- veel te hoge woonkosten o.a. dus niet alleen, door een merkwaardige landwinst makerij van de overheid als het om land gaat.
- Dit zijn maar een paar problemen waardoor het land bedreigt wordt. Er zijn er veel meer, van natuur tot energie, van corruptie tot steeds toenemende criminaliteit, van nationale arrogantie tot een gebrek aan zelfkritiek. We zijn op zijn zacht gezegd één van de meest irritante volken op aarde met een flinke dosis eigendunk.

Maar wist U dat aan ieder van die problemen geld valt te verdienen met het EERLIJK en effectief aandragen van werkbare OPLOSSINGEN.

EEN BESTAAN OPBOUWEN UITGAAND VAN EEN NEGATIEVE ERVARING

Ik ga U niet vervelen met mijn eigen ervaring behalve met het simpele feit dat die NEGATIEVE ervaring mij duidelijk maakte dat ik een paar lessen had geleerd, die een ander niet had geleerd. Ik had iets ervaren dat anderen ergens in de wereld ook in de toekomst zouden KUNNEN ervaren. Er was dus brood te verdienen met het VOORKOMEN van die ERVARING.

Ik diende daarvoor één ding te doen. Ik diende daarvoor BANKIEREN te leren. Ik moest weten hoe een bankier denkt, hoe hij werkt, maar bovenal waar zich de zwakke kanten van het bankiers vak bevinden. Niet om de bankiers te gaan adviseren maar om de rest van de wereld te gaan adviseren, die denken dat ze van bankiers gebruik moeten maken.

Ik richtte daartoe buiten Nederland in samenwerking met een lokale partner een adviesbureau op dat een bank begon te automatiseren. Ik arriveerde in dat land met een heel klein beetje handgeld. Je kunt alleen maar een bank automatiseren wanneer je het werk in de bank grondig analyseert. Dat nam twee jaar van mijn leven in beslag.

Vervolgens begon ik met een nieuwe bedrijf in het financiële hart van de wereld: Londen, opnieuw in samenwerking met een lokale partner. Die onderneming ging bedrijven saneren die onder financiële druk waren komen te staan van voornamelijk banken. Ik leerde één ding bijzonder snel. We moesten opereren met de grootst mogelijke bescherming voor onze cliënten. We slaagden er in een organisatie te bouwen die uitsluitend met van mond tot mond reclame werkte en een zeer hoge graad van anonimiteit realiseerde. Zodra een nieuwe relatie met financieringsproblemen ons vertelde met zijn/haar of een andere bank over de problemen te hebben gesproken, hield bijv. de relatie met de cliënt op te bestaan. Dan is het te laat om te helpen. Je kunt dan een gealarmeerde bank niet meer opsluiten en vergrendelen.

We begonnen met het gebruiken van de kleinste computer ter wereld, die toen toch nog veel geld kostte. We bouwden een digitaal waarschuwingssysteem, aanvankelijk per telex, dat ons in staat stelde relaties op "no cure no pay" basis van dienst te zijn, als wij uit onze digitale waarneming konden afleiden, dat die relatie op weg was naar een ernstig tekort aan liquiditeit. Onze digitale waarneming was mogelijk zonder ooit enig idee te hebben van de hoogte van de bankrekening of enige andere rekening van de cliënt.

We werden experts op het gebied van extrapoleren. Het afleiden van Vermogen, Kapitaal, Resultaten en Liquiditeitsontwikkelingen, die dagelijks of wekelijks gemeten werden met een vier bit afleiding van de balansrekening was een unieke vondst. Die kleine vier bit groot binaire gegevens, die eenvoudig konden worden overgeseind, waren voldoende om ons in staat te stellen, de cliënt tijdig te kunnen waarschuwen wanneer moeilijkheden op komst waren. Op dat moment begon de "no-cure no-pay" reddingsoperatie.

Na 13 jaar had ik voldoende ervaring met het saneren van bedrijven en het opleiden van medewerkers in Londen die leerden, hoe je 80% van de bedrijven, die in moeilijkheden waren geraakt, voort kon laten leven door gebruikte maken van een perfecte medicijn:

Gezond verstand, beslissingen nemen omdat je weet wat je doet, door gebruikmaking van een begrijpelijke en volstrekt doorzichtige vorm van boekhouding, die de visie kan leveren om tijdig te kunnen anticiperen op verandering. En last but not least:

RENTEVRIJE FINANCIERING

Mijn bank ervaring had me één opmerkelijk ding geleerd. Elk bedrag dat bij de bank door een rekeninghouder in enigerlei vorm op zijn rekening werd gestort, was totaal vrij van rente. De bank moest daar rente voor gaan betalen. Het werd me plotseling zo helder als glas dat elke vorm van inkomen voor iedereen in de wereld volkomen rentevrij is. Als je jezelf wilt bevrijden van rentedragend vermogen dan wordt het van belang om het vermogen van het inkomen zo lang mogelijk rentevrij te houden en rentevrij te gaan gebruiken.

Het heeft desalniettemin vele jaren geduurd voordat we met "pilot programs", testoperaties, analyseren, deduceren en combineren, een werkbare tegenhanger hadden geconstrueerd voor de enige juiste methode van geldschepping door de overheid. We creëerden die tegenhanger zonder ons zelf met het processen van geld in te laten.

De ervaring van 1981, naar aanleiding van de conferentie van 11 Maart 1981, waarbij we begonnen te ontdekken hoe geld werkelijk werkte en wat voor consequenties die werking had op het macro-economisch vlak, voegde een totaal nieuwe dimensie toe aan mijn activiteiten. Ik begon me alleen en uitsluitend te oriënteren op het ontwikkelen van de Citizens-Multi-National als volstreekte voorloper van een gezonde macro-economie.

De citizens-Multi-National doet precies hetzelfde op lokaal niveau wat een gezonde aanpak van het geldwezen door de overheid op nationaal niveau realiseert. Het verschil is dat de Citizens-Multi-National een gezonde macro-economische ontwikkeling in elke lokale gemeenschap kan realiseren, zonder van geld gebruik te maken. Binnen de Citizens-Multi-National heeft geld dezelfde functie als in ieder andere organisatie, die inkoop en verkoopt. Geld wordt gebruikt voor de financiële communicatie met een ander bedrijf, instelling of overheid.

De lokale onderdelen van de Citizens-Multi-National maken gebruik van een bedrijfsboekhouding zoals die door elke organisatie ter wereld met uitzondering van de overheid wordt gehanteerd. En die bedrijfsboekhouding levert twee levensbelangrijke economische elementen op: Vermogen en Kapitaal. En U hebt ongetwijfeld al begrepen dat Vermogen en Kapitaal voor het bankwezen de essentiële elementen zijn om pseudo-geld in omloop te brengen. Binnen de Citizens-Multi-National vormen het de essentiële elementen om binnen een gesloten rentevrije omgeving, absoluut rentevrij te kunnen opereren, geen betalingstermijnen meer te kennen en volstreekte verlossing van het debiteuren risico.

En niet te vergeten om de reserves te kunnen bouwen die elke ondernemer op een geven moment dringend nodig heeft. Als een ondernemer nooit een reserve nodig heeft dan is de zogenoemde ondernemer per definitie GEEN ONDERNEMER.

HET NEDERLANDSE VERMOGEN TOT HERSTEL

Op één van de vorige bladzijden, heb ik al een kleine lijst gemaakt om U er aan te herinneren, dat dit land over een immens vermogen beschikt. En de mannen en vrouwen die het Binnenhof regelmatig hebben betreden om in Uw naam daar de dienst uit te maken hebben daar in het verleden bitter weinig of in het geheel geen aandacht aan besteed.

Nederland is op precies dezelfde wijze als Albert Heijn, Philips, Akzo-Nobel, KPN, de NS en niet te vergeten het overheidstroetelkind Vredestein, een onderneming. Het is als onderneming de grootste werkgever van Nederland en bovendien is het de eigenaar van het meeste vermogen.

Nederland heeft op precies dezelfde wijze als AH, Philips enz. AANDEELHOUDERS. Maar daar waren de hoogmogenden in Den Haag nog niet achter. Het kabinet vormt de directie en het heeft ook twee Raden van Bestuur in de vorm van de eerste en de tweede kamer.

Ik ga hier niet in op alle mogelijke verdere consequenties van het kijken naar Nederland als een bedrijf, een onderneming.

Ik weet ook niet welk ministerie de Bedrijfsboekhouding van het nationale bedrijf Nederland zou moeten bijhouden. Wat mij betreft is het de Rekenkamer.

Maar één ding staat vast, er zal ongetwijfeld in de naaste toekomst op tafel moeten komen, wat elke aandeelhouder van de staat der Nederlanden waard is. Hij en zij hebben daar recht op.

Dat houdt niet in dat U uw aandeel kunt verkopen. U kunt er alleen rechten mee claimen en invloed mee uitoefenen.

Bijvoorbeeld dient de Nederlandse staat aan iedere volwassen man of vrouw, zodra hij of zij aan het economische proces binnen het bedrijf Nederland gaat deelnemen, een bedrag aan speciaal voor deze man of vrouw geschapen geld ter beschikking te stellen want deze man of vrouw moet voor vaderschap staat geld opbrengen. De staat moet in iedere levende ziel investeren om diezelfde levende ziel in staat te stellen, maandelijks belasting aan de overheid te kunnen betalen, zonder de economie te ontwrichten. Hopelijk ben ik daaromtrent voldoende duidelijk geweest

Waarschijnlijk hebt U naar aanleiding van hetgeen U in dit boek gelezen hebt al begrepen, dat de Nederlandse overheid verplicht is om onmiddellijk op een economisch gezonde wijze geld te scheppen. Ik kan ze natuurlijk zolang ik nog leef een handje helpen, en meer niet, om nu de problemen eens economisch GEZOND aan te pakken, in plaats van de aandeelhouders van NEDERLAND economisch een afranseling te geven voor iets waarvoor het bankwezen en de overheid zelf verantwoordelijk waren.

En hier houdt mijn discussie op.

Ik heb U naar mijn heilige overtuiging op weg geholpen naar een nieuwe toekomst, een nieuw perspectief van de samenleving. Het is aan U wat U er mee doet.

Ja en misschien heb ik hier naar Uw mening een flinke dosis Eigendunk neergelegd. Als u dat gevoel hebt dan bied ik U mijn oprechte verontschuldigingen aan.

Financially Yours.....

Hank Monrobey.